

URADNI LIST

REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka 34

Ljubljana, sobota 7. junija 1997

Cena 960 SIT

ISSN 1318-0576

Leto VII

USTAVNO SODIŠČE

1911.

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem na pobudo dr. Alberta Čebulja iz Kamnika, ki ga zastopa Patentna pisarna d.o.o., Ljubljana, na seji dne 17. aprila 1997

o d l o č i l o:

1. V prvem odstavku 122. člena zakona o industrijski lastnini (Uradni list RS, št. 13/92), spremenjenega z 21. členom zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o industrijski lastnini (Uradni list RS, št. 27/93), se razveljavi del besedila, ki se glasi: "če so do 1. 3. 1994 prenešene na urad".

2. Drugi in četrti odstavek 122. člena zakona iz prve točke izreka te odločbe nista v neskladju z ustavo.

Obrazložitev

A)

1. Pobudnik izpodbija ustavnost 122. člena zakona o industrijski lastnini (Uradni list RS, št. 13/92 – v nadaljevanju: ZIL), spremenjenega z 21. členom zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o industrijski lastnini (Uradni list RS, št. 27/93 – v nadaljevanju: ZsdZIL). Meni, da je ZIL, ki je stopil v veljavo 4. aprila 1992 in je veljal nespremenjen do uveljavitve novele 13. 6. 1993, določal, da veljajo v Republiki Sloveniji vse pravice industrijske lastnine, prijavljene ali priznane pri Zveznem zavodu za patente v Beogradu (v nadaljevanju: ZZZP), do izteka njihove veljavnosti neokrnjeno (122. člen). Izjemo je ZIL določil le za označbo porekla blaga. Nosilci pravic so lahko iz upravičenih razlogov od urada za varstvo industrijske lastnine RS (v nadaljevanju: urad) zahtevali, da je ta prevzel nadaljevanje postopka za priznanje ali nadaljevanje vzdrževanja veljavnosti pravic industrijske lastnine. Priznane pravice industrijske lastnine pri ZZZP naj bi torej v Sloveniji na podlagi citirane določbe ZIL veljale v trajanju in obsegu, kot jih je priznal ZZZP. Pravice, ki so bile samo prijavljene pri ZZZP, pa naj bi se v Sloveniji priznale in veljale v trajanju ter obsegu, kot bi jih priznal v skladu z ZIL slovenski urad. Izpodbijana določba ZsdZIL pa naj bi spremenila določbo 122. člena ZIL in določila, da se v Republiki Sloveniji priznajo le tiste pravice industrijske lastnine, prijavljene ali podeljene pri ZZZP do 3. aprila 1992 (razen pravic iz označbe porekla blaga), ki so jih upravičenci do 1. marca 1994 prenesli na urad. ZsdZIL naj bi z izpodbijano določbo, po kateri lahko nosilci pravic industrijske lastnine uveljavljajo te v Sloveniji le, če jih prenesejo na urad, po prepričanju pobudnikov posegel v pridobljene pravice teh nosilcev. Tako prenesene pravice pa naj bi jim izpodbijana določba še okrnila, s tem ko jim priznava trajanje, določeno po ZIL, začetek teka varovalne dobe pa šteje od dneva vložitve prijave pri ZZZP. ZIL v 37. členu določa trajanje pravic industrijske lastnine, predpisi, na podlagi katerih so bile upravičencem pri ZZZP priznane pravice do patenta, pa naj bi določali drugačno trajanje. Različno trajanje pravic, kot je določeno z ZIL, naj bi nadalje določala

zakon o patentih in tehničnih izboljšavah v 18. členu (Uradni list FLRJ, št. 44/60 in 28/62 in Uradni list SFRJ, št. 24/74) in zakon o varstvu izumov, tehničnih izboljšav in znakov razlikovanja (Uradni list SFRJ, št. 34/81, 3/90 – ZVITIZR). S tem naj bi ZsdZIL priznane pravice nosilcem v Republiki Sloveniji ukinil oziroma bistveno skrajšal njihovo trajanje.

2. Po mnenju pobudnika je izpodbijana določba 21. člena ZsdZIL v nasprotju z drugim odstavkom 155. člena ustave, ker posega v že pridobljene pravice, ki jih je upravičencem priznal iz naslova industrijske lastnine ZZZP na podlagi takrat veljavne zakonodaje. Pobudnik predlaga, naj ustavno sodišče izpodbijano določbo razveljavi.

3. Državni zbor na pobudo ni odgovoril, Ministrstvo za znanost in tehnologijo pa se na zaprosilo ustavnega sodišča, da v zvezi z navedbami v pobudi poda svoje mnenje, ni odzvalo. Urad v zvezi s pobudo navaja, da je bilo Sloveniji priznano članstvo v Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino (WIPO) in v konvencijah s področja intelektualne lastnine z aktom o notifikaciji nasledstva (Uradni list RS, št. 24/92) in z Deklaracijo Vlade, s katero je sprejela obveznosti iz teh konvencij ter od osamosvojitve 25. junija 1991 kontinuiteto njihove veljavnosti na ozemlju Republike Slovenije. ZVITIZR naj bi šele z novelo iz leta 1990 odpravil dotedanjo zgrno razumevanje varstva industrijske lastnine in dolžino trajanja izuma. Varstvo, ki ga je izum užival od prijave do priznanja, je po navedbah urada privedlo do tega, da so različni izumi uživali različno varstveno dobo, in sicer od 18 pa celo do 25 let.

4. Z uzakonitvijo prvotnega 122. člena ZIL je zakonodajalec priznal nosilcem pravic industrijske lastnine varstvo v obsegu, kot so ga ti pridobili v SFRJ, in ne da bi bilo te pravice potrebno prenašati na urad. Z novo določbo 122. člena ZIL je zakonodajalec veljavnost teh pravic pogojeval s prenosom na urad in s tem po navedbah urada vprašanje priznanja teh pravic v Sloveniji uskladijal z mednarodno ureditvijo, ki jo je na področju znamk uvedla skupščina Madridske unije. Razlog za tako spremembo naj bi bil embargo OZN na poslovanje s Srbijo in Črno goro.

5. Z ZIL naj bi bil zakonodajalec prevzel rešitve, ki jih je na področju varstva industrijske lastnine uzakonila zvezna skupščina s prvo novelo ZVITIZR leta 1990 in ki so v Sloveniji veljale na dan osamosvojitve. Novela naj bi trajanje varstva izuma s patentom uskladila z Evropsko patentno konvencijo. S spremenjenim 50. členom ZVITIZR je zakonodajalec določil, da pridobi prijavitelj začasno pravico patenta, modela, vzorca ali znamke od dneva, ko je vložil prijavo, s spremenjenim 51. členom pa je zakonodajalec jasno uzakonil, da se 20-letni varstveni rok za izum šteje od vložitve patentne prijave, oziroma 10 let za varstvo znamke, vzorca in modela. Urad v tej zvezi zaključuje, da naj bi s tem novela poenotila varstvene roke in začetek njihovega teka tudi za že pridobljene pravice industrijske lastnine.

6. Po mnenju urada trajanje patentnega varstva in trajanje drugih pravic industrijske lastnine ne pomeni materialno-pravne vsebine posamezne pravice. Sklicuje se na 4. bis člen Pariške konvencije (Uradni list SFRJ – Mednarodne pogodbe, št. 5/74), ki v zvezi s trajanjem varstva patentov določa, da patenti, ki jih zahtevajo pripadniki unije v razvitih drža-

vah unije, niso odvisni od patentov, pridobljenih za enak izum v drugih državah, ki bodisi pripadajo ali pa ne pripadajo uniji. Nadalje se urad sklicuje na 167. člen Evropske patentne konvencije, po kateri imajo države članice pravico do rezerve in po kateri evropski patenti trajajo manj kot 20 let, v skladu s predpisi, ki veljajo za nacionalne patente.

7. Razveljavitev izpodbijane določbe bi po mnenju urada povzročila pravni nered. Veljavnost bi se priznala patentom, ki so jih nosilci vložili pri ZZP pred več kot 20 leti, številni patenti, vloženi po letu 1981 pa do leta 1990 pa bi z upoštevanjem takrat veljavnega zakona prenehali veljati (veljavnost 7 oziroma 14 let). Urad meni, da izpodbijana določba ni v neskladju z ustavo.

8. Pobudnik v zvezi mnenjem urada navaja, da je njegova razlaga novele ZVITIZR iz leta 1990 o trajanju patenta napačna. Pri tem se sklicuje na predlog novele (AS št. 685/13 iz novembra 1989), ki v 75. členu določa, da do registracije pravic, s katerimi so zavarovani izumi, ki veljajo na dan njegove uveljavitve, veljajo še naprej in se zanje uporabljajo določbe novele. Zakonodajalec namen pri uzakonitvi novele po navedbah pobudnika ni bil v retroaktivnem poseganju v veljavne patentne pravice. Stališče urada naj ne bi bilo pravilno, ne po takrat veljavnih patentnih predpisih in ne po veljavnem zakonu o splošnem upravnem postopku (261. do 266. člen). Pobudnik navaja, da pridobi upravičenec pravico do patenta na podlagi konkretne upravne odločbe, ki se vpiše v register, objavi pa v Patentnem glasniku. Nosilec za pridobljen patent pridobi patentno listino. Datum, ko začne teči varstveni rok – a die –, se vpiše v register, dolžina trajanja patentnega varstva – ad diem – pa je po mnenju pobudnika odvisna od zakonskega roka in od pripravljenosti nosilca, da plačuje ustrezne takse za njegovo vzdrževanje. Odločba o podelitvi patenta učinkuje nasproti vsem (erga omnes). Nihče ne more retroaktivno določiti začetka trajanja patentne pravice ali skrajšati njeno trajanje. Pobudnik meni, da je z izpodbijano določbo zakonodajalec retroaktivno posegel v pobudnikovo pridobljeno pravico do varstva izuma, saj se začne rok veljavnosti podeljenega patenta šteti od dneva, ko ga je prijavil. Na ta način naj bi se veljavnost patenta skrajšala skoraj za tri leta.

9. Sklicevanje urada na 4. bis člen Pariške konvencije je po mnenju pobudnika brezpredmetno. Res je, meni pobudnik, da lahko vsaka država sama določi dolžino trajanja patenta. Slovenija pa naj bi priznala kontinuiteto pravnega reda SFRJ, zato se na citirano določbo Pariške konvencije ne more sklicevati. Navedba urada, da dolžina trajanja patentne zaščite ni sestavni del njene vsebine, je po mnenju pobudnika nesmiselna, saj je temeljna značilnost patenta opredeljena s teritorialnim in časovnim monopolom, ki nosilca opravičuje do izključnega izkoriščanja patentiranega izuma.

B)

10. Ustavno sodišče je s sklepom št. U-I-26/94 z dne 20. septembra 1995 pobudnikovo pobudo sprejelo.

11. Skupščina Republike Slovenije je dne 25. junija 1991 sprejela Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 1-4/91-I – v nadaljevanju: TULSN). Z njeno razglasitvijo je postala Republika Slovenija samostojna in neodvisna država, ustava SFRJ in na njeni podlagi sprejeti zakoni pa so na njenem ozemlju prenehali veljati. S prenehanjem veljavnosti zvezne ustave in zvezne zakonodaje je v novi slovenski državi nastala pravna praznina, ki pa jo je zakonodajalec zapolnil z uzakonitvijo načela o pravni kontinuiteti. V prvem odstavku 4. člena ustavnega zakona za izvedbo TULSN (Uradni list RS, št. 1-6/91-I – v nadaljevanju: ustavni zakon), ki ga je sprejel na isti seji kot samo TULSN, je zakonodajalec dolo-

čil, da se v Republiki Sloveniji do izdaje ustreznih predpisov smiselno uporabljajo kot republiški predpisi, tisti zvezni predpisi, ki so veljali v Republiki Sloveniji ob osamosvojitvi, kolikor ne nasprotujejo pravnemu redu Republike Slovenije in če ustavni zakon sam ne določa kaj drugega. Za urejanje varstva industrijske lastnine je bila na podlagi 281. člena ustave SFRJ pristojna federacija, zato se je določba ustavnega zakona nanašala tudi na predpise s tega področja. S TULSN (tretji odstavek prve točke) in z ustavnim zakonom je Republika Slovenija prevzela tudi vse pristojnosti zveze, ki so jih do osamosvojitve Slovenije na podlagi prenosa pristojnosti iz republik opravljali zvezni organi in organizacije (drugi odstavek 4. člena ustavnega zakona). V ta namen je zakonodajalec v prvem odstavku 5. člena ustavnega zakona uredil pravni temelj za pričetek delovanja posameznih državnih institucij, potrebnih za opravljanje nekaterih funkcij, ki so jih do osamosvojitve Republike Slovenije opravljale inštitucije federacije. Tako je bil z ustavnim zakonom ustanovljen urad, ki je na podlagi pravil o pravni kontinuiteti do uveljavitve ZIL postopal v skladu z zveznimi predpisi.

12. Kakor izhaja iz prejšnje točke obrazložitve te odločbe, je bil v SFRJ za urejanje prava industrijske lastnine pristojen zvezni zakonodajalec, za vodenje postopkov, ter za izdajo odločb o priznanju pravic industrijske lastnine pa ZZP. Do osamosvojitve Slovenije so zvezni predpisi o varstvu industrijske lastnine na ozemlju Republike Slovenije neposredno učinkovali, po 25. juniju 1991 do sprejema novih slovenskih predpisov pa so se ti uporabljali na podlagi načela o pravni kontinuiteti. V skladu s tem načelom so imeli oziroma še imajo odločbe, ki jih je do osamosvojitve Slovenije izdal ZZP, v Sloveniji enak učinek kot so ga imele ob osamosvojitvi. Pravice, ki so jih pravni subjekti pridobili na podlagi odločb ZZP do osamosvojitve Slovenije, so njihove pridobljene pravice, ki na ozemlju Republike Slovenije učinkujejo vse dokler jih ti subjekti v okviru zakonsko določenih varstvenih rokov vzdržujejo. Za njihovo uresničevanje je na podlagi 5. člena ustavnega zakona odgovoren urad. Iz prvega odstavka 8. člena ustavnega zakona izhaja nadaljna dolžnost urada, da prevzame in nadaljuje postopke, ki so jih pravni subjekti začeli do osamosvojitve Slovenije pri ZZP s prijavi izumov, modelov oziroma vzorcev ter blagovnih in storitvenih znamk. Na podlagi TULSN in ustavnega zakona imajo prijavitelji v Republiki Sloveniji enake pravice, kot so jih na podlagi zveznih predpisov imeli ob vložitvi oziroma ob osamosvojitvi Slovenije, in to vse dokler ne bo o vloženi prijavi odločil urad kot pristojni organ za nadaljevanje postopka, začete pri ZZP.

13. Dne 11. marca 1992 je Skupščina Republike Slovenije sprejela ZIL, ki je začel veljati dne 4. aprila 1992. Ta je v 126. členu določil, da z njegovo uveljavitvijo preneha veljati ZITIZR, razen določb od 146. člena do 172. člena, ki se nanašajo na izume, ustvarjene v delovnem razmerju. V prvem odstavku prvotno uzakonjenega besedila 122. člena ZIL je zakonodajalec določil, da veljajo v Republiki Sloveniji neokrnjeno do izteka njihove veljavnosti vse pravice industrijske lastnine, prijavljene ali priznane pri ZZP do dneva uveljavitve ZIL (razen označb porekla blaga). S tem je zakonodajalec nosilec pravic industrijske lastnine, ki so jih ti pridobili na podlagi odločb ZZP, ter tistimi, ki so določene varstvene pravice pridobili s prijavo na podlagi zakona, zagotovil, da bodo v Republiki Sloveniji po osamosvojitvi deležni enakega varstva, kot jim je bilo zagotovljeno pred osamosvojitvijo. Prvotno določbo 122. člena ZIL je zakonodajalec uzakonil v skladu TULSN in ustavnim zakonom. Pri tem je upošteval celo dejstvo, da na podlagi 5. člena ustavnega zakona ustanovljeni urad do uveljavitve ZIL objektivno

ni bil usposobljen za zagotavljanje popolnega in učinkovitega varstva pravic industrijske lastnine in je zato omogočil uveljavljanje pravic oziroma nadaljevanje postopkov za njihovo priznanje tudi tistim subjektom, ki so pri ZZP pridobili pravice industrijske lastnine oziroma ki so začeli postopke za njihovo priznanje, vse do uveljavitve ZIL.

14. Dne 4. marca 1993 je vlada pri Državnem zboru vložila predlog za sprejem novele ZIL z obrazložitvijo, da s predlaganimi spremembami ZIL usklajuje s konvencijo o podelitvi evropskega patenta in s pravilom št. 38 za izvajanje Madridskega aranžmana o mednarodni registraciji znamk (v nadaljevanju: Madridski aranžma). Dne 20. maja 1993 je Državni zbor predlagano novelo ZIL sprejel in z 21. členom nadomestil do tedaj veljavni 122. člen ZIL. S spremembo 122. člena ZIL je zakonodajalec nosilec pravic industrijske lastnine, ki so jih ti pridobili pri ZZP na podlagi prijav ali ki jim jih je ZZP priznal, naložil, da morajo do 1. marca 1994 te pravice prenesti na urad. Če v danem roku tega ne storijo, varstvo njihovih pravic v Republiki Sloveniji preneha. Hkrati je zakonodajalec določil, da se roki za prenesene pravice računajo v skladu z ZIL, pri tem pa se upošteva dan vložitve zahteve za njihovo priznanje pri ZZP.

15. Republika Slovenija se je s TULSN in ustavnim zakonom obvezala spoštovati vse pravice, ki so jih na podlagi posamičnih pravnih aktov zveznih organov in organizacij pridobili njeni pravni subjekti. Med take posamične akte spadajo, kot že rečeno, tudi odločbe, s katerimi je tem subjektom ZZP priznal patente za prijavljene izume in s katerimi jim je priznal modele oziroma vzorce ter blagovne in storitvene znamke. Z izpodbijano določbo je zakonodajalec odpravil neposredno učinkovanje odločb ZZP, izdanih do osamosvojitve Slovenije oziroma do uveljavitve ZIL, in s tem prekršil TULSN in ustavni zakon, po katerem je Republika Slovenija dolžna nosilec pravic industrijske lastnine zagotoviti varstvo pri ZZP pridobljenih pravic oziroma možnost, da si nosilci pravic v okviru trajanja zakonskega varstva zagotovijo vzdrževanje njihove veljavnosti.

16. S pogojevanjem veljavnosti pri ZZP pridobljenih pravic in njihovega varstva je zakonodajalec posegel v pravno varnost nosilcev pravic industrijske lastnine in prekršil načela pravne države (2. člen ustave). Z izpodbijano določbo uzakonjena ureditev presega sodelovalno dolžnost upravičencev pri vzpostavitvi kontinuitete varstva pravic industrijske lastnine po osamosvojitvi Slovenije, ki jo je glede na stvarne razloge zakonodajalec predpisal s prvotno uzakonjenim 122. členom ZIL. Na podlagi prvega odstavka 122. člena ZIL, uzakonjenega z 21. členom novele, bi nosilci pravic industrijske lastnine pravice, ki so jih imeli na ozemlju Republike Slovenije do njene osamosvojitve, pa jih v zakonsko določenem roku ne bi prenesli na urad, izgubili. Z izgubo pravic bi njihovi nosilci ne izgubili le varstva, ki naj bi ga zagotavljal urad, ampak bi izguba neposredno vplivala tudi na obstoječa pravna razmerja, katerih predmet so te pravice, in na možnost dokazovanja njihovega obstoja.

17. S pogojevanjem njihove nadaljnje veljavnosti s prenosom na urad je zakonodajalec posegel v pridobljene pravice nosilcev teh pravic, ne da bi to zahtevala javna korist. Ker torej nista kumulativno izpolnjena pogoja za učinkovanje zakona za nazaj, ki ju ustava predpisuje v drugem odstavku 155. člena, je novi prvi odstavek izpodbijanega 122. člena ZIL v delu, ki nalaga upravičenim nosilcem, da morajo pravice, pridobljene pri ZZP, prenesti na urad, v nasprotju tudi s citirano ustavno določbo. Ustavno sodišče je v navedenem delu izpodbijano določbo razveljavilo.

18. Sklicevanje predlagatelja na stališče urada, povzeto iz obrazložitve predloga ZsdZIL, ko navaja, da je uzakonitev sporne določbe narekovalo pravilo 38 k Madridskemu aranžmaju, ni sprejemljivo. Obveznost nosilcev blagovnih in storitvenih znamk, ki jim jo je unija s citiranim pravilom predpisala za ohranitev, preko Mednarodnega urada, registriranih blagovnih in storitvenih znamk, se namreč nanaša na nosilce znamk, pripadnike novih držav, ki so se kot del teritorija države podpisnice Madridskega aranžmaja osamosvojile. Za nosilce znamk takih držav je Unija določila obveznost, da morajo zaradi nadaljnega varstva pravic po pozivu Mednarodnega urada pri njem vložiti poseben zahtevek. S formiranjem dela države, članice Unije, v samostojno državo pravnoformalno nastane nov subjekt mednarodnega javnega prava. Z osamosvojitvijo dela državnega teritorija države članice Unije se članstvo avtomatično ne prenese na novonastali pravni subjekt. Zahteva Unije, da nosilci znamk obdržijo z registracijo že pridobljene pravice, pod pogojem, da pri njem v ta namen vložijo poseben zahtevek, izhaja torej iz mednarodnega javnega prava in iz temeljnega načela Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine o teritorialnosti varstva teh pravic. Pri urejanju in zagotavljanju varstva pravic industrijske lastnine nosilec, pravnim subjektom države Slovenije, ki so jih ti pridobili pri ZZP, je zakonodajalec vezan na TULSN in ustavni zakon in se ne more sklicevati na pravilo 38 k Madridskemu aranžmaju. Ureditev varstva pravic industrijske lastnine, vsebovana v pravilu 38, ni identična z ureditvijo, zasnovano na pravni kontinuiteti države Slovenije s pravnim redom SFRJ. Na podlagi 8. člena ustave pravilo 38 neposredno zavezuje nosilce znamk, pridobljenih pri ZZP. V skladu z njim morajo nosilci znamk, zavarovanih preko Mednarodnega urada, potem, ko jih ta pozove, vložiti formalno zahtevo, na podlagi katere urad uskladi registrske formalnosti. Zahteva, izhajajoča iz pravila 38, pa ne nalaga nosilec pravic prenosov v smislu izpodbijanega prvega, pa tudi četrtega odstavka 122. člena ZIL. Poleg tega se pravilo 38 omejuje le na blagovne in storitvene znamke in se ne nanaša na vse vrste pravic industrijske lastnine, kot je obveznost nosilcev uredil zakonodajalec v izpodbijani določbi.

19. ZVITIZR, sprejet leta 1981, je v prvem odstavku 50. člena določal, da nosilci patenta, modela ali vzorca ter nosilci znamk te pravice pridobijo s tem, ko jim jih ZZP prizna in vpiše v register, veljajo pa od dneva, ko je bila za njihovo priznanje vložena pravilna prijava. V 51. členu je zakona določal, da traja patent sedem let, šteto od dneva, ko je bila objavljena patentna prijava, model in vzorec pa pet let od vložitve prijave. Pod določenimi pogoji je lahko ZZP na zahtevo nosilca patenta trajanje patenta podaljšal še za sedem let, modela in vzorca pa za pet let. Prva novela ZVITIZR iz leta 1990 je v 22. členu (50. člen zakona) določala, da nosilci patenta, modela ali vzorca ter blagovne in storitvene znamke te pravice pridobijo, s priznanjem pravic in z njihovim vpisom v register, veljajo pa od dneva, ko je bila vložena pravilna prijava. Z vložitvijo prijave je pridobil vložnik začasne pravice. V 23. členu (51. členu zakona) je prva novela uzakonila, da traja patent 20 let, šteto od vložitve patentne prijave, model in vzorec ter znamka pa 10 let od vložitve prijave, s tem da jo je bilo mogoče neomejeno podaljševati. V 76. členu (Prehodne in končne določbe) prve novele ZVITIZR je zakonodajalec uzakonil, da se njene določbe uporabljajo za prijave zaradi priznanja pravic, s katerimi se zavarujejo izumi in znaki razlikovanja, ki so bile vložene do dneva, določenega za uporabo tega zakona, in v zvezi s katerimi upravni postopek še ni bil končan. Glede registriranih pravic, s katerimi so bili zavarovani izumi in znaki razlikovanja, veljavnih na dan uveljavitve prve novele

(27. januarja 1990), pa je novela v 77. členu predpisala, da te veljajo še naprej in da se novela nanaša tudi nanje.

20. Vprašanja pridobitve pravic industrijske lastnine, njihovega trajanja ter začetka teka rokov, ki jih je prva novela ZVITIZR urejala v 22., 23., 76. in 77. členu, je ZIL uredil identično v 36. in 37. členu ter z izpodbijano določbo drugega odstavka 122. člena. Na podlagi izpodbijanega drugega odstavka 122. člena ZIL pa se določbe o trajanju in računanju rokov nanašajo tudi na pravice, ki so jih do uveljavitve ZIL upravičenci pridobili pri ZZZP.

21. V skladu z ZVITIZR so nosilci pravic industrijske lastnine pridobili pravice z izdajo in s vpisom odločbe o priznanju pravic v register. Varstvo tako pridobljenih pravic je v skladu s citiranim zakonom trajalo od dneva vpisa v register pa do poteka z zakonom določenega varstvenega roka. V času med vložitvijo prijave in priznanjem pravic pa je zakon prijaviteljem zagotavljal posebno varstvo prijavljenih pravic, ta čas pa se ni všteval v trajanje varstva. Prva novela ZVITIZR je s spremembo 50. člena ZVITIZR začetek teka varstvenega roka za že priznane pravice industrijske lastnine in za pravice, za katere so pravni subjekti pred njeno uveljavitvijo pri ZZZP vložili zahteve, spremenila tako, da je z zakonom predpisani varstveni rok začel teči že z vložitvijo prijave in ne z dnem priznanja pravice. Povsem enako kot novela ZVITIZR pa je določil začetek teka varstvenih rokov za prenesene pravice tudi ZIL v izpodbijani določbi drugega odstavka 21. člena ZsZIL.

22. Novelirani 122. člen ZIL (pred osamosvojitvijo Slovenije pa s prvo novelo leta 1990 novelirani 50. člen ZVITIZR) je imel oziroma ima učinke na odločbe ZZZP in njihov vpis v posamezne registre. Na podlagi novele je začel varstveni rok pri ZZZP priznanih pravic industrijske lastnine teči z vložitvijo zahteve prijavitelja in ne z dnem, ko je prijavitelju ZZZP pravico dejansko priznal. Na ta način je zakonodajalec v primerjavi z zakonsko ureditvijo, veljavno ob izdaji odločb o priznanju pravic in njihovem registriranju, skrajšal trajanje varstva po ZZZP priznanih pravic. Vendar pa je sprememba začetka računanja z zakonom določenega roka trajanja teh pravic po oceni ustavnega sodišča (v večini primerov) zgolj navidezno posegla v varstvo nosilcev priznanih pravic. Hkrati, ko je zakonodajalec z izpodbijanim drugim odstavkom 122. člena ZIL določil, da se šteje varstveni rok za prenesene pravice na urad od dneva, ko so upravičenci pri ZZZP vložili zahteve za njihovo priznanje, je uzakonil, da se ZIL uporablja tudi za trajanje njihovega varstva. V zvezi s trajanjem varstva pa ta v 36. in 37. členu določa, da traja patent 20 let od prijave in da se lahko izjemoma, ko so za to izpolnjeni z zakonom predpisani pogoji, podaljša, medtem ko pa je po ZVITIZR do prve novele iz leta 1990 patent trajal le 7 let od priznanja, z možnostjo podaljšanja za nadaljnjih 7 let. Po ZIL traja model in vzorec ter znamka 10 let, medtem ko pa so po ZVITIZR do prve novele iz leta 1990 te pravice trajale le 5 let. Z uzakonitvijo drugačnega začetka teka varstvenih rokov, kot je veljal na podlagi pozitivne zakonodaje v času, ko so nosilci pridobili pravice industrijske lastnine pri ZZZP, zakonodajalec dejansko (v večini primerov) ni posegel v njihove pridobljene pravice. Vsem nosilcem pravic industrijske lastnine, ki jim jih je priznal ZZZP, trajanje njihove varstvene dobe pa naj bi se izteklo po uveljavitvi novele ZIL (oziroma prve novele ZVITIZR), se je varstveni rok njihovih pravic avtomatično podaljšal. V posledici izpodbijane določbe drugega odstavka 122. člena ZIL se je morebitno trajanje varstva lahko skrajšalo le tistim nosilcem patenta, ki so si ga uspeli s 7 let podaljšati na skupno 14 let, čas od vložitve prijave do priznanja pa je bil daljši od 6 let, oziroma tistim nosilcem vzorcev, modelov in znamk, pri katerih je med prijavo in priznanjem pravice poteklo več kot 5 let. Ob tem je

potrebno pripomniti, da je sprememba načina računanja rokov veljavnosti pri ZZZP priznanih pravic industrijske lastnine ter spremembo trajanja teh pravic, kot rečeno uzakonila že prva novela ZVITIZR in da je v Republiki Sloveniji na podlagi TULSN in ustavnega zakona veljal vse do uveljavitve ZIL, ki ga je razveljavila. Do njegove razveljavitve zoper novelo ZVITIZR ni bil sprožen postopek za oceno njene ustavnosti.

23. Po 155. členu ustave zakon ne more imeti učinka za nazaj, tak učinek pa lahko imajo posamezne zakonske določbe ob pogoju, da to zahteva javna korist in da se s tem ne posega v pridobljene pravice. Uzakonitev izpodbijane določbe (pred tem uzakonjene s prvo novelo ZVITIZR) je zakonodajalcu narekoval javni interes, ki se je v zakonodajnem postopku izkazoval v potrebi, da se slovenska zakonodaja na področju varstva pravic industrijske lastnine čimprej uskladi z mednarodnimi konvencijami in zlasti s Konvencijo o izdajanju evropskih patentov (München 10. 5. 1973). Potreba po uskladitvi varstva pravic industrijske lastnine z mednarodnimi konvencijami, in še posebej s članicami Evropske unije izhaja iz prizadevanj Republike Slovenije za vključitev v Evropsko unijo. V ta namen je Slovenija z Evropsko patentno organizacijo dne 2. julija 1993 sklenila sporazum o sodelovanju na področju patentov. Kakor izhaja iz prejšnje točke obrazložitve te odločbe je hkrati s spremembo načina računanja rokov trajanja varstva pravic, zakonodajalec te roke bistveno podaljšal in v korist številnih nosilcev podaljšal trajanje varstva. Število nosilcev pravic industrijske lastnine, ki so se jim na podlagi izpodbijanega drugega odstavka 122. člena ZIL podaljšali roki trajanja pravic, je občutno večje od tistih posameznih nosilcev, ki se jim je zaradi nesorazmerno dolgega trajanja postopka za priznanje pravic pri ZZZP, varstveni rok skrajšal. Ti bi lahko svoje zahteve pod pogojem, da so za to izpolnjene zakonske predpostavke, uveljavljali pred ustavnim sodiščem z ustavnimi pritožbami, ne pa z izpodbijanjem splošne, abstraktne določbe drugega odstavka 122. člena ZIL. Ob tem ustavno sodišče še pripominja, da je sprememba začetka teka varstvenega roka, uzakonjenega z izpodbijano določbo drugega odstavka 122. člena ZIL (pred tem pa s prvo novelo ZVITIZR), v skladu z načeli pravičnosti, kajti vsebina varstva za zavarovanje prijavljenih pravic je do izdaje odločbe o priznanju izenačena z varstvom, ki so ga upravičenci deležni po priznanju.

24. Učinkovanje drugega odstavka 122. člena ZIL na pravice, ki so jih upravičenci pridobili na podlagi prijave in odločb pri ZZZP, ni v nasprotju z drugim odstavkom 155. člena ustave, kot to zmotno zatrjuje pobudnik. Kakor izhaja iz zgornje obrazložitve, je zakonodajalec to določbo uzakonil v javnem interesu in ne da bi posegel v pridobljene pravice večine upravičencev. Nasprotno, večini upravičencev se je varstveni rok celo bistveno podaljšal. Na podlagi zgornjih razlogov ustavno sodišče ocenjuje da je retroaktivnost izpodbijane določbe drugega odstavka 122. člena ZIL v skladu z drugim odstavkom 155. člena ustave dopustna.

25. V zvezi z uzakonitvijo načela o pravni kontinuiteti je zakonodajalec v 12. členu ustavnega zakona določil, da pripadejo Republiki Sloveniji vsi državni arhivi SFRJ oziroma njihovih deli, ki se nanašajo nanjo in njene državljane. Izvršnemu svetu Skupščine Slovenije je ustavni zakon naložil, da mora storiti vse za pridobitev teh arhivov. Srbija in Črna gora nista bili pripravljene skleniti niti delnega sporazuma o sukcesiji, ki bi Sloveniji omogočil pridobitev arhivov oziroma ustrezne dokumentacije ZZZP, zato urad ni mogel upravičencem oziroma prijaviteljem pri ZZZP priznanih pravic industrijske lastnine ali začetih postopkov za njihovo

priznanje neposredno zagotoviti varstva oziroma brez sodelovanja upravičencev nadaljevati postopkov za priznanje prijavljenih pravic. Zakonodajalec je zato v drugem odstavku 122. člena ZIL nosilcem teh pravic naložil, da morajo uradu o tem predložiti ustrezna dokazila. Z uzakonitvijo sodelovalne dolžnosti nosilcem pravic zakonodajalec ni posegel v njihove pridobljene pravice. Sodelovanje upravičencev so zahtevale objektivne okoliščine, nastale z osamosvojitvijo Slovenije, in pa dejstvo, da Republika Slovenija ni uspela od ZZP pridobiti dokumentacije. Brez aktivnega sodelovanja upravičencev z uradom tem v Republiki Sloveniji ne bi bilo mogoče zagotoviti učinkovitega varstva njihovih, pred uveljavitvijo ZIL pridobljenih pravic. Zakonodajalec je v prvotno veljavnem prvem odstavku 122. člena ZIL uredil varstvo pravic upravičencev, ne da bi pri tem kršil ustavo.

26. Z izpodbijano določbo prvega odstavka 122. člena ZIL je zakonodajalec spremenil v prvem odstavku 122. člena prvotno predvideno sodelovalno dolžnost nosilcev pravic industrijske lastnine, prijavljenih ali prizanih pri ZZP, ki se je nanašala na predložitev ustreznih dokazov, in jim naložil, da morajo pravice, pridobljene pri ZZP na podlagi prijav ali priznanj, prenesti na urad. V tej zvezi je v novem četrtem odstavku 122. člena ZIL uzakonil pooblastilo, po katerem je ministra, pristojnega za znanost in tehnologijo, pooblastil za izdajo podrobnejših predpisov o postopku za prenos pri ZZP prijavljenih ali podeljenih pravic na urad. Zaradi razveljavitve dela prvega odstavka 122. člena ZIL, ki je razvidna iz prve točke izreka te odločbe, je določba četrtega odstavka 122. člena ZIL, na katero je ustavno sodišče v skladu s 30. členom ZUstS razširilo postopek, mogoče razlagati le tako, da so upravičenci, nosilci pravic, pridobljenih s prijavi in priznanji pri ZZP, dolžni sodelovati pri vzpostavitvi registrov urada le toliko, kolikor je nujno potrebno, da bi se vzpostavila ustrezna podatkovna baza, ki bo uradu omogočila zagotavljanje varstva pri ZZP prijavljenih ali pridobljenih pravic.

C)

27. To odločbo je ustavno sodišče sprejelo na podlagi 21. in 30. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Tone Jerovšek in sodniki dr. Peter Jambreč, mag. Matevž Krivic, dr. Janez Šinkovec, dr. Lovro Šturm, Franc Testen, dr. Lojze Ude in dr. Boštjan M. Zupančič. Odločbo je sprejelo soglasno.

Št. U-I-26/94-15

Ljubljana, dne 17. aprila 1997.

Predsednik
dr. Tone Jerovšek l. r.

1912.

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem na pobudo Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije, ki ga zastopa direktor Franc Košir, na seji dne 8. maja 1997

o d l o č i l o:

Zakon o poravnavanju davkov in prispevkov javnega podjetja Slovenske železnice Ljubljana (Uradni list RS, št. 12/93 in 32/95) v delu, ki se nanaša na odložitev plačila prispevkov za obvezno zdravstveno zavarovanje, ni v neskladju z ustavo.

O b r a z l o ž i t e v

A)

1. Pobudnik izpodbija ustavnost zakona o poravnavanju davkov in prispevkov javnega podjetja Slovenske železnice Ljubljana (Uradni list RS, št. 12/93 in 32/95 – v nadaljevanju: ZPDPJP), s katerim je bila dvakrat odložena poravnava dospelih pa neporavnanih obveznosti javnega podjetja Slovenske železnice, ki so mu nastale iz naslova davkov in prispevkov za obdobje od leta 1991 do vključno 30. 6. 1993 – smiselno v delu, ki se nanaša na odložitev plačila prispevkov za obvezno zdravstveno zavarovanje. Po določbah izpodbijanega zakona je odložena poravnava obveznosti do proračuna RS, do Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje RS in do Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije – pobudnika. Zapadlost prvega mesečnega obroka je bila v osnovnem besedilu določena na dan 25. 7. 1995, s spremembo zakona pa je bil odlog podaljšan za dve leti, tako da prvi obrok zapade v plačilo 25. 7. 1997. Obveznosti se po zakonu preračunajo na dan dospelosti v obračunsko enoto ECU po srednjem tečaju Banke Slovenije.

2. Izpodbijani zakon naj bi po navedbah pobudnika kršil 2. člen ustave, ker ima v nasprotju s 155. členom ustave po vsebini učinek za nazaj in ker posega v že pridobljene pravice pobudnika, da neplačane prispevke v okviru obstoječih predpisov izterja. S 23. členom ustave naj bi bil v nasprotju, ker negira sodno pot za izterjavo dospelih in neporavnanih obveznosti, z 51. členom ustave pa zato, ker se na podlagi njegovih določb v določenem obdobju zmanjšujejo namenska sredstva, s katerimi pobudnik kot javni zavod po določbah zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju samostojno gospodari in zagotavlja uresničevanje pravic iz navedenega zakona, s tem pa tudi uresničevanje pravice do zdravstvenega varstva.

3. Pobudnik ustavnemu sodišču smiselno predlaga, da pobudo sprejme in ZPDPJP v izpodbijanem delu razveljavi.

4. Državni zbor Republike Slovenije v odgovoru na pobudo meni, da očitki pobudnika niso utemeljeni. V zvezi z očitano kršitvijo prvega odstavka 51. člena ustave opozarja, da ustava zagotavlja uresničevanje te pravice v okviru pogojev, določenih z zakonom. Ker ta obveznost ne more biti odvisna od trenutnega finančnega položaja pobudnika, ki je sicer nosilec obveznega zdravstvenega zavarovanja, odgovarja na podlagi zakona o zavodih in zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju za obveznosti, ki jih pobudnik ne bi mogel poravnati, Republika Slovenija kot njegov ustanovitelj. Zato z obravnavanim odlogom obveznosti ustavna pravica do zdravstvenega zavarovanja ne more biti prizadeta. Dodaja še, da z izpodbijanim zakonom javno podjetje Slovenske železnice ni oproščeno plačila navedenih obveznosti, ampak je njihovo plačilo le odloženo, in sicer tako, da se ohrani njegova realna vrednost.

5. Državni zbor tudi meni, da ne gre za kršitev načel pravne in socialne države iz 2. člena ustave in prepovedi učinkovanja predpisov za nazaj iz 155. člena ustave. V zvezi z očitano kršitvijo 155. člena se še sprašuje, ali sodijo terjatve pobudnika iz naslova prispevkov v okviru ustavnega pojma pridobljenih pravic, saj so v celoti odvisne od odločitve zakonodajalca, tudi glede načina in rokov plačila. Glede posega v pravico do sodnega varstva iz 23. člena ustave Državni zbor meni, da ni podan.

B)

6. Ustavno sodišče je pobudo sprejelo in glede na izpolnjene pogoje iz četrtega odstavka 26. člena zakona o ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 – v nadaljevanju: ZUstS) takoj nadaljevalo z odločanjem o stvari sami.

7. V postopku preizkusa je ugotovilo, da pobudnik izkazuje pravni interes za vložitev pobude s svojim položajem nosilca obveznega zdravstvenega zavarovanja, ki mu ga daje zakon o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (Uradni list RS, št. 9/92 – v nadaljevanju ZZVZZ), ki kot sistemski zakon na področju zdravstvenega varstva ureja temeljna vprašanja zdravstvenega varstva v Republiki Sloveniji, nosilce družbene skrbi za zdravje, pa tudi sistem zdravstvenega zavarovanja kot način financiranja zdravstvenega varstva.

8. Iz določb ZZVZZ, zlasti iz določb o prispevkih (45. do 59. člen), je namreč razvidno, da je po ZZVZZ obvezno zdravstveno zavarovanje zamišljeno kot skoraj čist zavarovalniški sistem, kjer so obveznosti v skladu z načelom prispevnega samofinanciranja natančno porazdeljene med različne skupine zavezancev. V okviru tega sistema daje ZZVZZ pobudniku kot nosilcu obveznega zdravstvenega zavarovanja veliko samostojnost pri upravljanju oziroma gospodarjenju z zbranimi sredstvi, pri čemer se pobudniku kot specializirani instituciji javne porabe, ki je enako samostojna kot proračun in ZPIZ, vplačujejo izključno in v celoti vsi prispevki za obvezno zdravstveno zavarovanje, ki naj bi se po ZZVZZ tudi uporabljali izključno v ta namen. Po 45. členu ZZVZZ se namreč sredstva za obvezno zdravstveno zavarovanje zagotavljajo s prispevki, ki jih plačujejo zavodu zavarovanci, delodajalci in drugi z zakonom določeni zavezanci. Pobudnik predlaga stopnje prispevkov za obvezno zavarovanje, ki jih sicer določa Skupščina Republike Slovenije (55. člen). Poleg tega pobudnik samostojno določa zvišane prispevne stopnje (56. člen), višino prispevkov, ki se določijo v pavšalnih zneskih (57. člen), ter merila in pogoje, pod katerimi se določenim zavezancem plačilo prispevkov za obvezno zdravstveno zavarovanje lahko zmanjša ali odpiše. Glede tehnike obračunavanja prispevkov, zamudnih obresti, odpisa zaradi neizterljivosti, poročstva, zastaranja in kaznovanja se smiselno uporabljajo določbe posebnega zakona, ki ureja plačevanje prispevkov. Po določbi 59. člena ZZVZZ ima pristojnost glede nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem prispevkov pobudnik. S tem ko je zakonodajalec Slovenskim železnicam kot zavezancu odložil plačilo prispevkov, je glede na navedeno posegel v pobudnikov pravni položaj nosilca obveznega zdravstvenega zavarovanja, in sicer tako v pravico pobudnika, da zapadle prispevke izterja ali pa da sam odloči o morebitnem odlogu plačila prispevkov Slovenskim železnicam, kot v obseg sredstev, ki so, prav tako z zakonom, zagotovljena pobudniku za izvajanje obveznega zdravstvenega zavarovanja.

9. Ustava varuje na podlagi zakona pridobljene pravice tako, da vanje ni mogoče poseči z učinkom za nazaj (155. člen ustave). V obravnavanem primeru ne gre, kot to meni pobudnik, za prepovedan retroaktivni učinek zakona, saj zakon povratno učinkuje le tedaj, kadar kot trenutek začetka uporabe določa trenutek pred uveljavitvijo zakona, oziroma kadar posega v pravne situacije ali pravna dejstva, ki so bila zaključena v času veljavnosti prejšnje pravne norme. Retroaktivnost v skladu z navedenim po ugotovitvi ustavnega sodišča ni podana, saj se z izpodbijanem zakonom odlaga plačilo obveznosti in s tem možna izterjava v situaciji, ko pobudnik kot upnik obveznosti Slovenskih železnic kot dolžnika iz naslova prispevkov za obvezno zdravstveno zavarovanje, do katerih je upravičen na podlagi ZZVZZ, in ki so zapadle v plačilo pred uveljavitvijo izpodbijanega zakona, do njegove uveljavitve še ni izterjal, niti ni začel z njihovo izterjavo, čeprav bi to lahko storil.

10. Spreminjanja zakonskih pravic ali pogojev za njihovo uveljavljanje z učinkom za naprej pa ustava ne preprečuje, če te spremembe ne nasprotujejo z ustavo določenim

načelom oziroma drugim ustavnim določbam, zlasti še načelu varstva zaupanja v pravo kot enemu od načel pravne države. Pogoji in načini za pridobivanje sredstev zavoda kot nosilca obveznega zdravstvenega zavarovanja iz naslova prispevkov, kot jih določa ZZVZZ, se torej lahko spremenijo, in sicer tudi z zakonsko določitvijo olajšav posameznim zavezancem, seveda le z veljavnostjo za naprej in kolikor se s tem ne prizadene ustavna pravica do zdravstvenega varstva iz 51. člena oziroma širša pravica do socialne varnosti iz 50. člena ustave. V skladu z načelom varstva zaupanja v pravo gre namreč za varovanje ne samo (že) pridobljene pravice, ampak v določeni meri tudi za varstvo pričakovanih pravic iz zdravstvenega zavarovanja, pri čemer načelo varstva zaupanja v pravo prizadetim subjektom zagotavlja, da jim država njihovega pravnega položaja ne bo poslabšala arbitrarno, torej brez stvarnega razloga, ki je utemeljen v prevladujočem in legitimem javnem interesu.

11. Javna korist je bila ob sprejemanju osnovnega besedila zakona obrazložena v smislu "preprečevanja večjih motenj v gospodarstvu". V obrazložitvi zakonskega predloga se predlagatelj sklicuje na odlok o ustanovitvi javnega podjetja za področje železniškega prometa, po katerem Republika Slovenija sofinancira dejavnost javnega podjetja Slovenske železnice kot javne službe. Navaja še, da je zakon o proračunu skladno z navedenim sicer določil višino proračunskih sredstev za sofinanciranje, ki pa ne zadoščajo za poravnavo zakonskih obveznosti iz naslova davkov in prispevkov. Razlog za primanjkljaj naj bi bili manjši transportni prihodki od predvidenih, do česar je prišlo zaradi zmanjšane obsega dela, ki je "posledica splošnega stanja slovenskega gospodarstva in političnih razmer na območju nekdanje Jugoslavije". Ob spremembi zakona predlagatelj navaja, da glede na podkapitaliziranost Slovenskih železnic in višino obveznosti, ki zapadejo v plačilo v letu 1995, lahko le nadaljnji odlog plačila zapadlih obveznosti zagotovi nemoteno in uspešno izvajanje že začete sanacije Slovenskih železnic pa tudi njen "načrten tehnološki razvoj in posodobitev tehnološkega procesa kot predpogoja za vključitev v evropske transportne tokove".

12. Po navedenem je zakonodajalec za odložitev plačila prispevkov Slovenskim železnicam imel v nezmožnosti Slovenskih železnic oziroma proračuna, da pokrije nastali primanjkljaj denarnih sredstev, potrebnih za nemoteno poslovanje, nedvomno stvaren razlog (povezan s stvarjo, ki se ureja). Izkazal pa je tudi javni interes, ki je v nemoteni sanaciji in s tem v nemotenem delovanju javnega podjetja Slovenske železnice kot izvajalca javne službe, zato po oceni ustavnega sodišča izpodbijani zakon ni v neskladju z načeli pravne države.

13. Po določbi 51. člena ustave ima vsakdo pravico do zdravstvenega varstva pod pogoji, ki jih določa zakon. Vsebinsko in obseg te pravice torej določa zakon, stvar ustavnosodne presoje v konkretnem primeru pa je, ali je zmanjšanje namenskih sredstev za zdravstveno varstvo v določenem obdobju morda ustavno nedopustno zato, ker je že poseglo v ustavno zagotovljeno zdravstveno varstvo državljanov.

14. Ustavno sodišče ocenjuje, da v konkretnem primeru do posega v ustavno pravico ni prišlo. Res je zakonodajalec z izpodbijanem zakonom posegel v namenska sredstva zdravstvenega zavarovanja, vendar pa pobudnik hkrati ne izkaže, da bi mu izpodbijani odlog plačila kot nosilcu onemogočil izvajanje nalog obveznega zdravstvenega zavarovanja. Izkazal ni niti, da je zaradi posega prišlo do zvišanja prispevnih stopenj ali morda do zmanjšanja obsega storitev, ki jih zagotavlja v okviru obveznega zdravstvenega zavarovanja. Poleg tega zakon sredstev zapadlih prispevkov pobudniku ni odvzel v smislu njihovega zmanjšanja (npr. zni-

žanja prispevne stopnje) ali odvzema (npr. odpisa terjatev), temveč je samo začasno odložil njihovo plačevanje oziroma izterjavo. S tem v zvezi je potrebno opozoriti še na določbo drugega odstavka 50. člena ustave, iz katere izhaja obveznost države, da skrbi (tudi) za delovanje zdravstvenega zavarovanja, preko katerega se uresničuje pravica do socialne varnosti in s tem tudi pravica do zdravstvenega varstva. V tem smislu je potrebno pritrditi nasprotnemu udeležencu, da do prizadetosti pravice do zdravstvenega varstva niti ne bi smelo priti, ker je Republika Slovenija v skladu z navedeno ustavno določbo ustanovitelj pobudnika kot javnega zavoda, kot ustanovitelj pa v skladu z 49. členom zakona o zavodih (Uradni list RS, št. 12/91) jamči tudi za obveznosti, ki bi jih zavod ne mogel poravnati. S takšnimi navedbami namreč nasprotni udeleženec utemeljeno opozarja na dejstvo, da ima pobudnik kljub oziroma ob samostojnosti specializirane institucije javne porabe tudi poseben položaj kot javni zavod in izvajalec javne službe, za katerega je značilno, da mora država zaradi javne koristi zagotavljati njegovo delovanje, ne glede na to, koliko je pri tem sam uspešen.

15. ZPDPJP tudi ne "negira" sodne poti za izterjavo dospelih in neporavnanih obveznosti Slovenskih železnic v tem smislu, da bi pobudniku vzel pravico do sodnega varstva iz 23. člena ustave. Pravico do uveljavljanja ustavno zagotovljenega sodnega varstva v primeru neplačila ali nepravčasnega plačila prispevkov namreč pobudnik še vedno ima, le možnost, da jo uveljavi, je posledično – s tem, ko je odložena obveznost plačila prispevkov oziroma njihova zapadlost – tudi odložena.

16. Ker po navedenem ustavno sodišče zatrjevanih kršitev ustavnih določb ni ugotovilo, je odločilo tako, kot izhaja iz izreka te odločbe.

C)

17. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 40. člena ZUst v sestavi: predsednik dr. Lovro Šturm in sodniki dr. Peter Jambrek, dr. Tone Jerovšek, mag. Matevž Krivic, mag. Janez Snoj, dr. Janez Šinkovec, Franc Testen in dr. Lojze Ude. Odločbo je sprejelo s petimi glasovi proti trem. Proti so glasovali sodniki Jambrek, Jerovšek in Šturm. Sodnik Krivic je dal pritrdilno ločeno mnenje.

Št. U-I-112/95-12

Ljubljana, dne 8. maja 1997.

Predsednik
dr. Lovro Šturm l. r.

1913.

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti vprašanja, vsebovanega v zahtevi za razpis referendumu, začetem z zahtevo Državnega zbora, na seji dne 23. maja 1997

o d l o č i l o:

1. Prva točka vprašanja, vsebovanega v zahtevi za razpis predhodnega zakonodajnega referendumu o spremembah in dopolnitvah zakona o denacionalizaciji (ZDen-B), ki se glasi: "da se ne vračajo zemlja, gozdovi in druga lastnina fevdalnega izvora", ni v nasprotju z ustavo, razen kolikor se nanaša na primere, v katerih so denacionalizacijski upravičenci cerkve in druge verske skupnosti, njihove ustanove ali redovi.

2. Druga točka referendumskega vprašanja, ki se glasi: "da se posameznemu upravičencu ne vračajo zemlja in gozdovi, ki presegajo 100 ha primerljive kmetijske površine", je v nasprotju z ustavo.

3. Tretja točka referendumskega vprašanja, ki se glasi: "da se v primerih pod 1 in 2 ne prizna odškodnina in da gozdovi ostanejo v javni lasti", ni v nasprotju z ustavo, razen v delu, ki se glasi: "in da gozdovi ostanejo v javni lasti".

4. Četrta točka referendumskega vprašanja, ki se glasi: "da se uvede obvezna revizija denacionalizacijskih odločb v primerih, ko je izkazana verjetnost, da je prišlo do kršitve zakona in oškodovanja družbene lastnine", je v nasprotju z ustavo.

5. Prva točka izreka te odločbe se izvrši tako, da glasovnica pri 1. točki referendumskega vprašanja vsebuje pojasnilo, da se vprašanje ne nanaša na primere, v katerih so denacionalizacijski upravičenci cerkve in druge verske skupnosti, njihove ustanove ali redovi.

6. Tretja točka izreka te odločbe se izvrši tako, da se v 3. točki referendumskega vprašanja črta besedilo "in 2" in besedilo "in da gozdovi ostanejo v javni lasti".

Obrazložitev

A)

1. Državni zbor je na podlagi sklepa, sprejetega v skladu s 16. členom zakona o referendumu in ljudski iniciativi (Uradni list RS, št. 15/94, 13/95 – odl. US RS, 38/96 in 43/96 – odl. US RS – v nadaljevanju: ZRLI) zahteval, da ustavno sodišče oceni, ali je vprašanje, vsebovano v zahtevi 50.823 volivk in volivcev za razpis predhodnega zakonodajnega referendumu o spremembah in dopolnitvah zakona o denacionalizaciji (ZDen-B) – EPA 1644 (v nadaljevanju: referendumska zahteva) po svoji vsebini v nasprotju z ustavo, predvsem z določbami 2. (pravna država), 14. (enakost pred zakonom), 15. (uresničevanje in omejevanje pravic), 22. (enako varstvo pravic) in 33. člena (pravica do zasebne lastnine in dedovanja). Zahteva ni posebej obrazložena; razlogi so navedeni v predlogu poslanske skupine Socialdemokratske stranke Slovenije za vložitev zahteve za oceno ustavnosti vsebine referendumске zahteve (v nadaljevanju: predlagateljica zahteve).

2. Referendumsko vprašanje se glasi: "Ali ste za to, da Državni zbor Republike Slovenije z zakonom o spremembah in dopolnitvah zakona o denacionalizaciji (ZDen-B) – EPA 1644 uredi:

1. da se ne vračajo zemlja, gozdovi in druga lastnina fevdalnega izvora,

2. da se posameznemu upravičencu ne vračajo zemlja in gozdovi, ki presegajo 100 ha primerljive kmetijske površine,

3. da se v primerih pod 1 in 2 ne prizna odškodnina in da gozdovi ostanejo v javni lasti,

4. da se uvede obvezna revizija denacionalizacijskih odločb v primerih, ko je izkazana verjetnost, da je prišlo do kršitve zakona in oškodovanja družbene lastnine."

3. V utemeljitvi neskladnosti prve točke vprašanja z ustavo se predlagateljica zahteve za oceno ustavnosti referendumskega vprašanja sklicuje na dve odločbi ustavnega sodišča: odločbo št. U-I-107/96 z dne 5. 12. 1996 (Uradni list RS, št. 1/97 – v nadaljevanju: odločba U-I-107/96) in odločbo št. U-I-25/92 z dne 4. 3. 1993 (OdlUS II, 23). Predlagateljica zahteve se sklicuje na to, da je ustavno sodišče v prvi odločbi opozorilo, da "cerkve in verskih skupnosti, kadar se pojavijo kot denacionalizacijski upravičenci, glede na njihovo vlogo obče koristne ustanove in glede na njihov položaj v našem pravnem redu, ne bi bilo ustavno dopustno enačiti z veleposestvi fevdalnega izvora oziroma z lastninskimi odnosi, ki izvirajo iz historično izkazanih fevdalnih odnosov". V drugi odločbi je ustavno sodišče napisalo:

“Država in verske skupnosti so ločene. Bistveno za sistem ločitve je, da so cerkvene organizacije in ustanove vezane na državno pravo in da so tudi glede pravne osebnosti odvisne od državnih predpisov. Ti subjekti so bili tako v času podražavljanja njihovega premoženja kot tudi v celotnem obdobju do sprejetja zakona o denacionalizaciji po predpisih, ki so veljali v tem času, obravnavani kot domače pravne osebe in jih kot take opredeljuje tudi pozitivno pravo.”

Druga in tretja točka vprašanja naj bi bili v nasprotju s pravno ureditvijo države, določeno v ustavi, še posebej s četrtem odstavkom 15. člena in 33. členom ustave. Ustavno sodišče naj bi bilo že zavzelo stališče, da zakonske določbe, ki na splošno omejujejo ali izključujejo lastninsko pravico, niso v skladu z ustavo (odločba št. U-I-105/91 – OdlUS I, 28, št. U-I-122/91 – OdlUS I, 56 in št. U-I-57/92 – OdlUS III, 117). Določba 33. člena ustave naj bi ne omejevala lastninske pravice, ampak naj bi le dopuščala, da zakon določi način pridobivanja in uživanja lastnine zaradi zagotovitve njene gospodarske, socialne in ekološke funkcije (67. člen). Ustava naj bi le izjemoma dopuščala, da se zaradi javne koristi lastninska pravica omeji ali odvzame, vendar izključno proti nadomestilu v naravi ali odškodnini (69. člen). V odločbi U-I-107/95 naj bi ustavno sodišče navedlo, da razlogi za omejevanje pravice do vrnitve odvzetega premoženja nimajo stvarno upravičene podlage in so bili tako v zakonodajnem postopku kakor tudi v tisku in drugih oblikah javnega obveščanja predstavljeni brez preverjanja in skrbne presoje. Zakonska ureditev, uveljavljena na podlagi 2. in 3. točke vprašanja, bi denacionalizacijske upravičence, ki pravnomočnih odločb še niso prejeli, postavila v neenakopraven položaj v razmerju do tistih, o katerih zahtevah je že bilo pravnomočno odločeno. S tem naj bi bili kršeni določbi 14. in 22. člena ustave ter načelo zaupanja v pravo (2. člen ustave).

Ker ne določa, kdo in na kakšen način naj izkaže verjetnost kršitve zakona in oškodovanja družbene lastnine, naj bi 4. točka referendumskega vprašanja ne bila jasna. Možnost revizije naj bi že bila predvidena v predpisih o upravnem postopku. Problem naj bi bil v tem, da državni organi teh predpisov ne poznajo oziroma jih ne izvršujejo. Referendumska zahteva naj bi ne reševala morebitnih zlorab, storjenih v denacionalizacijskih postopkih. Uzakonitev take določbe bi po vsej verjetnosti pomenila zgolj nadaljnje zavlačevanje denacionalizacijskih postopkov.

4. Na zahtevo za oceno ustavnosti referendumskega vprašanja so odgovorile vse tri politične stranke, ki nastopajo kot predstavniki predlagateljev referendumu: Zdruzena lista socialnih demokratov (v nadaljevanju: ZLSD), Slovenska nacionalna stranka in Zelena alternativa Slovenije (v nadaljevanju: predstavniki predlagateljev referendumu). Ker se argumenti iz obrazložitve referendumске zahteve in iz odgovorov v veliki meri prekrivajo, jih ustavno sodišče povzema skupaj.

5. Predstavniki predlagateljev referendumu menijo, da referendumska zahteva ni v nasprotju z jamstvom lastnine iz 33. člena ustave in iz 1. člena protokola h konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, Mednarodne pogodbe, št. 7/94 – v nadaljevanju: protokol). Zakon o denacionalizaciji (Uradni list RS, št. 27/91, 56/92 – odl. US RS, 13/93 – odl. US RS, 31/93, 24/95 – odl. US RS, 29/95 in 74/95 – v nadaljevanju: ZDen) naj bi bil vzpostavil le temelje za ponovno pridobitev lastnine; lastnino naj bi bili denacionalizacijski upravičenci pridobili s pravnomočno odločbo o denacionalizaciji. Do izdaje pravnomočne odločbe naj bi upravičenca nekdanjih lastnikov lahko imela sicer prednost pred upravičenji drugih interesentov, ne morejo pa zavezovati države, da bi ne mogla omejiti

vračanja odvzetega premoženja. Država naj bi bila do izdaje pravnomočne odločbe upravičena presojati, ali obstoje dejanski in pravni razlogi za spremembo zakona. Da taka sprememba ni v nasprotju s 33. členom ustave, naj bi potrjevala tudi odločba ustavnega sodišča št. U-I-23/93 z dne 20. 3. 1997 (Uradni list RS, št. 23/97 – v nadaljevanju: odločba U-I-23/93).

Tudi 1. člen protokola po stališču predstavnikov predlagateljev referendumu ne varuje pričakovanj, ampak šele lastnino, potem ko je vzpostavljena. Protokol naj bi dopuščal, da države uveljavijo zakone, potrebne za nadzor nad uporabo premoženja, če to terja splošni interes. Zakonodajalcu naj bi bila pri tem dana visoka stopnja proste presoje o tem, kaj je zaradi zagotovitve gospodarske in socialne funkcije lastnine v javnem interesu. Upoštevanje bistveno spremenjenih razmer in dejanske nezmožnosti države za izpolnitev obveznosti naj bi ne mogli biti v nasprotju s protokolom.

Glede 1. točke vprašanja predstavniki predlagateljev referendumu menijo, da bi bilo vzpostavljanje fevdalne posesti v nasprotju z ustavno določbo, po kateri je Slovenija demokratična država, in v nasprotju z materialnimi možnostmi države. Na dejstvo, da bi bila lahko dopustna omejitev vračanja lastnine fevdalnega izvora, naj bi bilo v odločbi U-I-107/96 opozorilo že ustavno sodišče. Lastnina fevdalnega izvora naj bi bila “tista lastnina, ki je bila podarjena od monarha, ki je imel absolutno oblast in je skupaj z lastnino prejemniku podaril tudi pravice, izvirajoče iz fevdalne lastnine, to so predvsem tlačanski odnosi, pravica do desetine in še druge pravice.” Bistveno naj bi bilo tudi dejstvo, da se pridobitni naslov v vmesnem času ni spremenil. Predstavniki predlagateljev referendumu poudarjajo, da sta fevdalnega izvora lahko tako posvetna kot cerkvena veleposest. Veleposesti cerkve naj bi ne bilo mogoče izključiti zgolj na podlagi trditve, da gre za občekoristno ustanovo. Po mnenju predstavnikov predlagateljev referendumu ni mogoče trditi, da je protiustavno referendumsko vprašanje, ki v postopkih vračanja premoženja ne predpostavlja privilegirane ali manj ugodnega položaja cerkve. Posebno oceno nastanka in obstoja največje cerkvene veleposesti na Slovenskem naj bi utemeljevalo tudi dejstvo, da naj bi cerkev zahtevala vrnitev desetine vsega premoženja, ki ga zahtevajo denacionalizacijski upravičenci, in da je to premoženje vredno milijardo nemških mark. (Predstavniki predlagateljev referendumu so na tem mestu podali svoje gledanje na izvor dela premoženja cerkve, ki ga prikazuje gradivo Milana Cajnarja “Posebnosti denacionalizacije gozdov – Zakaj spremembe zakona o denacionalizaciji?”)

Določitev maksimuma vračanja zemljišč in gozdov so predstavniki predlagateljev referendumu utemeljili predvsem s trditvijo, da bi z vračanjem v obsegu po veljavnem ZDen Slovenija ne mogla uresničevati svojih funkcij in nalog, ki izvirajo iz načela socialne države. Podatki o obsegu in vrednosti premoženja, katerega vrnitev se zahteva, naj bi bili bistveno drugačni od tistih ob uveljavitvi ZDen (obseg zahtevanih kmetijskih zemljišč naj bi se povečal za 100%, obseg gozdov pa za 25%; vrednost premoženja, predvidena ob sprejemu ZDen, je bila tri in pol milijarde nemških mark; po stališču prejšnje ministrice za pravosodje naj bi šlo za sedem milijard nemških mark, kar naj bi predstavljalo en letni proračun). Po veljavnem ZDen naj bi imeli upravičenci pravico zahtevati več zemlje in gozdov, kot jih je na razpolago. Zaradi vračanja velikih površin naj bi bili prikrajšani tisti, ki zahtevajo malo; z omejitvijo vračanja naj bi bila dana možnost vsaj delne vrnitve čim širšemu krogu upravičencev (prek 16.000 ha kmetijskih zemljišč naj bi bilo dana agrarnim upravičencem ob nacionalizaciji; najmanj 3.000 ha naj bi jih bilo uporabljeno za gradnjo). Tudi vse vzhodnoevropske

države in Nemčija naj bi premoženje vračale v zelo omejenem obsegu. Predlagane spremembe ZDen naj bi ne posegale v pridobljene pravice in naj bi ne kršile načela enakosti pred zakonom: rešitve, katerih spremembo so predlagali, naj bi bile že ob sprejetju ZDen protiustavne; tudi ustavno sodišče naj bi v odločbi U-I-107/96 in odločbi št. U-I-81/94 z dne 20. 3. 1997 (Uradni list RS, št. 20/97 – v nadaljevanju: odločba U-I-81/94) poseglo v veljavne zakonske rešitve; ker gre za tranzicijski zakon in vseh razsežnosti njegovih posledic ob sprejetju ni bilo mogoče predvideti, naj bi bil zakonodajalec upravičen poseči v že sprejete rešitve.

Bistveno spremenjene razmere naj bi utemeljevale nujnost sprememb ZDen. Glede ustavno nedopustnih rešitev naj bi zakonodajalec lahko spremenil zakon tudi za nazaj.

Če je ustavno dopustno, da se lastnina fevdalnega izvora ne vrača in da se omeji obseg vračanja, naj bi bilo v teh primerih ustavno dopustno tudi neplačilo odškodnine. Predstavniki predlagateljev referendumov so hkrati izrazili prepričanje, da kaže vse gozdove, izvete iz denacionalizacije, zavarovati pred nadaljnjo privatizacijo in zato v zakonu predvideti, da ostanejo v javni lasti.

Predstavniki predlagateljev referendumov zavračajo trditev, da 4. točka vprašanja ni jasna. V obrazložitvi referendumskega predloga naj bi bili navedeni primeri in razlogi za uvedbo tega pravnega sredstva zoper pravnomočne odločbe o denacionalizaciji. Revizija naj bi bila utemeljena vsaj v primerih, (1) kjer v postopku ni bil udeležen javni pravobranilec, (2) kjer so bile posebej izdane ugotovitvene odločbe o državljanstvu, (3) kjer je bil upravičenec nekdanji državljan SFRJ, ki je v času podržavljenja že zapustil Slovenijo, (4) kjer so bile opravljene cenitve odškodnine, ki je bila upravičencem ob podržavljenju že dana, (5) kjer so bile opravljene cenitve glede povečanja vrednosti podržavljenih nepremičnin in (6) kjer vrnitev ne bi bila mogoča, če bi presojali vse zahtevke, nanašajoče se na posameznega zavezanca.

Predstavniki predlagateljev referendumov menijo, da je revizije mogoče predpisati (1) v primerih, ko se naknadno ugotovi, da so bile zakonske rešitve in na njih pridobljene pravice protiustavne (vračanje premoženja fevdalnega izvora) ali objektivno nesprejemljive (obseg vračanja premoženja) oziroma (2) v primerih, ko je bil kršen zakon, pa niso bila predvidena ali uveljavljena pravna sredstva, ki bi omogočala odpravo nezakonitosti. Revizije naj bi predvidela tudi novela zakona o lastninskem preoblikovanju podjetij (Uradni list RS, št. 7/93 – v nadaljevanju: ZLPP-B) in te revizije je ustavno sodišče štelo za skladne z ustavo. Za bistveno manjši obseg premoženja je revizije predvidel tudi zakon o žrtvah vojnega nasilja (Uradni list RS, št. 63/95, 8/96 in 44/96 – v nadaljevanju: ZZVN).

B)

6. Ustavno sodišče je presojalo skladnost referendumskega vprašanja z ustavo, ker se zahteva Državnega zbora izrecno sklicuje na določbo 16. člena ZRLI, ki določa pristojnost ustavnega sodišča za presojo ustavnosti vsebine zahteve za razpis referendumov. V tej zahtevi sicer res ni izrecno navedeno, da je Državni zbor štel referendumsko vprašanje za protiustavno, vendar pa tako njegovo stališče vsebinsko izhaja iz odločitve, da začne postopek pred ustavnim sodiščem po 16. členu ZRLI. Enako je ustavno sodišče ravnalo tudi v zadevi št. U-I-265/96 z dne 31. 7. 1996 (Uradni list RS, št. 43/96). Po stališču ustavnega sodišča so torej izpolnjene procesne predpostavke za vsebinsko presojo ustavnosti referendumskega vprašanja.

7. Ustavnost vsebine referendumskega vprašanja je ustavno sodišče presojalo s stališčem, ki jih je sprejelo v odločbi U-I-107/96 in na katera se sklicujejo tako predlagatelji

zahteve za razpis predhodnega zakonodajnega referendumov kot tudi predlagateljica zahteve za oceno ustavnosti referendumskega vprašanja. Osnovno stališče, ki ga je ustavno sodišče sprejelo v tej odločbi, je, da je ZDen kot tranzicijski zakon glede na svoj namen sistemski zakon, v katerem so bila jasno opredeljena vsa osnovna načela procesa denacionalizacije, ki se v skladu z načeli pravne države lahko spremenijo le, če so podani pogoji in okoliščine, ki zadostijo kriterijem najstrožje ustavnosodne presoje. Pogoji in okoliščine te najstrožje presoje, ki jih je ustavno sodišče jasno opredelilo v 15. točki obrazložitve, so: 1. razlogi, motivi, namen in cilji zakonodajalca za spremembo ZDen morajo biti stvarno upravičeni in ustavno legitimni (ne samo opredeljivi); 2. predvideni ukrepi morajo biti v demokratični družbi neogibni, ker jih narekuje nujna javna potreba in 3. zakonodajalčevi posegi (ukrepi, zakonske rešitve) morajo biti v skladu z načelom sorazmernosti primerni, neogibno potrebni za doseg zakonodajalčevega cilja in v sorazmerju z vrednostjo zastavljenih ciljev. Ustavno sodišče je vezano na navedene kriterije tudi pri presoji vsebine obravnavanega referendumskega vprašanja.

Presoja ustavnosti referendumskega vprašanja pod točko 1:

8. Iz predloga zakona o spremembah in dopolnitvah ZDen, v zvezi s katerim je predlagan predhodni zakonodajni referendum, je razvidno, da predlagana zakonska rešitev ne ureja vračanja veleposestev fevdalnega izvora posebej, ampak predlaga vračanje kmetijske zemlje in gozdov v tistem obsegu, ki ne bi presegal zemljiškega maksimuma, določenega s predpisi, ki so veljali dne 6. 4. 1941 (prvi odstavek 27.a člena). Lastniki veleposestev, ne glede na izvor veleposestev, po tem predlogu torej lahko pridobijo položaj denacionalizacijskega upravičenca (ob izpolnitvi zakonskih pogojev za pridobitev položaja denacionalizacijskega upravičenca) in naj bi imeli za tisti del premoženja, ki se jim ne vrne v last in posest, pravico do odškodnine (10. člen predloga). Referendumsko vprašanje v 1. točki predlaga drugačno ureditev vprašanja vračanja veleposestev fevdalnega izvora. Iz vsebine 1. točke referendumskega vprašanja in iz obrazložitve zahteve izhaja, da naj bi se z referendumom odločilo, "da se ne vračajo zemlja, gozdovi in druga lastnina fevdalnega izvora", torej, da se ne vrača nič, kar pomeni, da lastniki lastnine fevdalnega izvora sploh niso denacionalizacijski upravičenci. Tako razumevanje 1. točke referendumskega vprašanja potrjuje tudi 3. točka referendumskega vprašanja, ki predlaga, da naj se v primerih pod 1. točko ne prizna odškodnina.

9. Iz 28. točke obrazložitve odločbe U-I-107/96 je razvidno, da je ustavno sodišče odločilo, da razveljavitev prepovedi vračanja nad 200 ha kmetijskih zemljišč in gozdov začne učinkovati po poteku šest mesecev od dneva objave odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije prav iz razloga, da bi imel zakonodajalec možnost, da ponovno preveri razloge, ki bi narekovali morebitne zakonske spremembe in dopolnitve ZDen. Pri tem je ustavno sodišče samo opozorilo zakonodajalca, da bi bilo potrebno oceniti, ali je vračanje veleposestev fevdalnega izvora, katerih obstoj v času podržavljenja potrjujejo zgodovinski viri, v skladu z ustavno ureditvijo Republike Slovenije. Navedeno opozorilo je ustavno sodišče oprlo na oceno, da vračanje fevdalnih veleposestev po svoji naravi ne bi bilo združljivo s pojmovanjem republike kot državne oblike in s pojmovanjem demokratične države.

10. ZDen se je pripravljala, bil sprejet in začel veljati (dne 7. 12. 1991) pred sprejetjem ustave. Iz zakonodajnega gradiva, pripravljene ob sprejemanju ZDen, je razvidno, da zakonodajalec vprašanja vračanja fevdalnih veleposesti

ni posebej obravnaval, zlasti ne z vidika nove ustavne ureditve. Vprašanje vračanja fevdalnih veleposesti se je pojavilo šele po uveljavitvi ZDen, ko se je ugotovilo, da ob izpolnjevanju splošnih pogojev za pridobitev položaja denacionalizacijskega upravičenca lahko v skladu z ZDen pride tudi do vračanja veleposestev fevdalnega izvora. Na podlagi navedenega ustavno sodišče ocenjuje, da bi v primeru obravnavanja tega vprašanja v času sprejemanja ZDen zakonodajalec moral oceniti, da vračanje veleposestev fevdalnega izvora ni v skladu z državno ureditvijo, za katero se je Republika Slovenija odločila že z osamosvojitvenimi akti, to je s Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti (Uradni list RS, št. 1/91-I) in Deklaracijo ob neodvisnosti (Uradni list RS, št. 1/91-I), kakor tudi ne z novo ustavo, ki je bila tik pred sprejemom. ZDen je torej – kolikor dopušča vračanje veleposestev fevdalnega izvora – že od začetka svoje veljavnosti v nasprotju z načeli ustavne ureditve, da je Slovenija demokratična republika (1. člen ustave). Razlogi, ki narekujejo 1. točko referendumskega vprašanja, so iz navedenih razlogov stvarno upravičeni in ustavno legitimni in jih narekuje nujna javna potreba. Prav tako je predvideni ukrep, to je nepriznavanje položaja denacionalizacijskega upravičenca prejšnjim lastnikom veleposestev fevdalnega izvora, neogiben v demokratični družbi in tudi v sorazmerju z vrednostjo zastavljenega zakonodajnega cilja.

11. Ustavno sodišče na tem mestu poudarja, da lastnine fevdalnega izvora vsaj v večini primerov – po podatkih, pridobljenih v postopku odločanja o sporni referendumski zahtevi, pa sploh vsa – ne bi bilo mogoče vrniti že na podlagi sedaj veljavnih določb ZDen. Po izhodiščni določbi poglavja o upravičencih so namreč upravičenci le osebe, ki so bili v času podržavljenja jugoslovanski državljani in jim je bilo po 9. 5. 1945 to državljanstvo priznано z zakonom ali z mednarodno pogodbo (prvi odstavek 9. člena). Kot izhaja iz enajstega poročila o uresničevanju zakona o denacionalizaciji (Poročevalec, št. 7/97), zaradi odprave morebitnih nezakonitosti pri Ministrstvu za notranje zadeve teče tudi pregled vseh ugotovitvenih odločb o državljanstvu. Poleg tega ZDen kot upravičence izrecno izključuje tudi tiste osebe, ki so za odvzeto premoženje že dobile odškodnino od tuje države, in tudi tiste, ki so tako pravico imele, pa je niso izkoristile (drugi odstavek 10. člena).

12. To, na kar predlagateljica zahteve za oceno ustavnosti referendumskega vprašanja posebej opozarja, je stališče predstavnikov predlagateljev referenduma, da 1. točka referendumskega vprašanja zajema tudi primere, ko je denacionalizacijski upravičenec cerkev ali pravna oseba cerkvenega prava, če se ugotovi, da je bila podržavljena cerkvena lastnina fevdalnega izvora.

13. Takšno stališče predstavnikov predlagateljev referenduma je v očitnem nasprotju s stališčem, ki ga je ustavno sodišče sprejelo v svoji odločbi U-I-107/96 (28. točka obrazložitve), da podržavljene lastnine cerkev in verskih skupnosti glede na njihovo vlogo občekoristnih ustanov in glede na njihov položaj v našem pravnem redu ne bi bilo ustavno dopustno enačiti z veleposestvi fevdalnega izvora. Ustavno sodišče se ponovno sklicuje na razloge iz navedene odločbe in poudarja, da pri presoji morebitne spremembe zakona, ki bi pravnim osebam iz 14. člena ZDen v celoti odvzela pravico do vrnitve premoženja fevdalnega izvora, ne bi moglo upoštevati argumentov predstavnikov predlagateljev referenduma, da je potrebno vso lastnino fevdalnega izvora glede na načelo enakosti obravnavati enako ne glede na to, kdo je denacionalizacijski upravičenec. Poleg okoliščin, ki opravičujejo poseben položaj verskih ustanov kot denacionalizacijskih upravičencev in jih je ustavno sodišče že obrazložilo v navedeni odločbi, je potrebno še poudariti: prvič, da je

ZDen v 14. členu izrecno priznal verskim skupnostim pravico do vrnitve premoženja, vendar le pod pogojem, da so ob njegovi uveljavitvi delovali na območju Republike Slovenije, drugič, da so verske skupnosti domače pravne osebe, ki delujejo v okviru pravne ureditve Republike Slovenije (glej odločbo U-I-25/92), in tretjič, da jih iz tega razloga ni mogoče enačiti z zasebnimi lastniki veleposestev fevdalnega izvora – še zlasti, če sedaj živijo v tujini – in jim s stališča državnega in javnega interesa ni mogoče priznati kakšnega posebnega položaja, tako kot verskim skupnostim. Iz navedenih razlogov ustavno sodišče zaključuje, da je 1. točka referendumskega vprašanja, ki predlaga, da se z zakonom izključi vračanje lastnine fevdalnega izvora, v skladu z ustavo le, kolikor se ne nanaša na primere, v katerih so denacionalizacijski upravičenci cerkve in druge verske skupnosti, njihove ustanove ali redovi.

14. Iz obrazložitve zahteve za razpis predhodnega zakonodajnega referenduma in odgovora predlagateljev je očitno, da se 1. točka referendumskega vprašanja nanaša tudi na podržavljeno lastnino cerkev in verskih skupnosti, za katero bi se ugotovilo, da je fevdalnega izvora. Ker tako razumljena in tudi obrazložena vsebina 1. točke referendumskega vprašanja iz razlogov, obrazloženih v prejšnji točki, ni v skladu z ustavo in bi lahko pomenila zavajanje volilcev, da je ustavno sodišče s tem odločilo tudi o ustavnosti vračanja premoženja fevdalnega izvora pravnim osebam iz 14. člena ZDen, je ustavno sodišče odločilo, da mora glasovnica pri 1. točki referendumskega vprašanja vsebovati pojasnilo, da se v 1. točki referendumskega vprašanja ne odloča o vračanju cerkvenega premoženja (drugi odstavek 40. člena zakona o ustavnem sodišču, Uradni list RS, št. 15/94 – v nadaljevanju: ZUstS).

15. Iz magnetograma razprave 4. seje Državnega zbora z dne 24. 4. 1997, na kateri je bila sprejeta zahteva za oceno ustavnosti vsebine referendumske zahteve, izhaja, da so posamezni poslanci v razpravi kot morebitni razlog neustavnosti poudarjali tudi dejstvo, da pojem "lastnina fevdalnega izvora" ni nikjer definiran, in da referendum o vprašanju, ki ni natančno določeno in opredelljivo, lahko pomeni zavajanje volilcev oziroma večina volilcev ne bo imela pravilne predstave, kaj pomeni lastnina fevdalnega izvora. Zato je ustavno sodišče presojalo 1. točko referendumskega vprašanja tudi s tega vidika.

16. ZRLI določa v 14. členu, da mora biti vprašanje, ki naj bo predmet referenduma, jasno izraženo. V 15. členu je predviden postopek za primer, če Državni zbor meni, da v zahtevi za razpis referenduma ni jasno izraženo vprašanje, ki naj bo predmet referenduma. Ustavno sodišče je v citirani odločbi U-I-107/96 uporabilo pojem "veleposestva fevdalnega izvora" oziroma "iz nekdanjih fevdalnih odnosov izviraajoča veleposest" in tudi navedlo vire, iz katerih izhaja, da je bilo veleposest na Slovenskem pred drugo svetovno vojno po njenem izvoru mogoče razdeliti na fevdalno, cerkveno in kapitalistično. Ti viri so predvsem že navedeno delo dr. Čepiča, delo dr. Milivoja Eriča, Agrarna reforma u Jugoslaviji 1918 – 1941, Sarajevo, 1958 in delo Albina Prepeluha, Naš veliki socialni problem, Agrarna reforma, Ljubljana, 1933. V slovenski javnosti že dolgo potekajo razprave o vračanju fevdalnih veleposestev in večina sredstev javnega obveščanja je natančno, s poimenskimi oznakami in navedbami zgodovinskih virov, obveščala javnost o vračanju veleposestev, predvsem veleposestniških gozdov. Upoštevajoč navedene razloge ustavno sodišče zaključuje, da je vsebina 1. točke referendumskega vprašanja dovolj jasna, čeprav pojem "lastnina fevdalnega izvora" še ni pravno definiran in ga bo, kolikor bo referendumski predlog izglasovan, na podlagi že doslej znanih strokovnih opredelitev moral natančno oprede-

liti zakon. Zakonodajalec se bo moral pri tem opredeliti tudi do vprašanja, ali je mogoče pod tem pojmom razumeti le kmetijska zemljišča in gozdove ali pa lahko ta pojem zajema oziroma do katere mere zajema tudi drugo nepremično in premično premoženje fevdalnega izvora. Pojem "druga lastnina fevdalnega izvora" je tako nedoločen, da bo pri zakonskem urejanju tudi z ustavnega vidika treba presojati, ali bo neko premoženje (npr. premično premoženje, stanovanjske hiše v naseljih) sploh dopustno opredeliti kot lastnino fevdalnega izvora.

Presoja ustavnosti referendumskega vprašanja pod točko 2:

17. Ustavno sodišče je o vprašanju naknadnega omejevanja vračanja nacionaliziranega in odvzetega premoženja sprejelo svoja stališča že v odločbi U-I- 107/96 in tudi v drugih odločbah, na katere predlagateljica zahteva za oceno ustavnosti opira svoje argumente za neustavnost referendumskega vprašanja pod 2. točko.

18. Iz zakonodajnega gradiva, pripravljene ob sprejemanju ZDen (Poročevalec, št. 7/91 in 21/91), je razvidno, da je bilo vprašanje vračanja kmetijskih zemljišč in gozdov v naravi eno najbolj spornih vprašanj in da se je zakonodajalec, upoštevajoč 3. točko ustavnega amandmaja XCIX (Uradni list RS, št. 7/91) – s katero so bile odpravljene določbe prejšnje ustave, ki so določale zemljiški maksimum na kmetijskih zemljiščih in gozdovih – odločil, da za vračanje gozdov in kmetijskih zemljišč ta maksimum ne velja. Zakonodajalec je s sprejemom ZDen, katerega namen je bil popraviti storjene krivice, uredil vračanje kmetijskih zemljišč in gozdov brez omejitev po obsegu. ZDen je nastal kot posledica odločitve, da se popravijo krivice, storjene v povojnem času. Ta odločitev je slonela na načelu pravičnosti in zakonodajalec bi se lahko ob sprejemanju zakona odločil za določene omejitve vračanja kmetijskih zemljišč in gozdov. Že v odločbi št. U-I-140/94 z dne 14. 12. 1995 (OdIUS IV, 124) je ustavno sodišče zavzelo stališče, da gre zakonodajalcu v primeru, ko gre za enega izmed medsebojno prepletenih tranzicijskih predpisov o vprašanih lastninjenja in poprave krivic, povzročenih s podržavljenjem, in ko gre hkrati za vprašanja, glede katerih zakonodajalec ne more imeti nobenih izkušenj in rešitev ne more iskati niti v primerljivih zakonodajah, razmeroma široko polje proste presoje. Načelo enakosti pred zakonom v teh primerih terja, da je zakonodajalčeva rešitev razumna, da ni arbitrarna in da obstaja razumna zveza med izbrano rešitvijo in zasledovanim ciljem. Le v tem primeru ustavno sodišče pri morebitni presoji ne bi bilo vezano na najstrožji test ustavnosodne presoje.

19. S sprejemom ZDen pa je zakonodajalec določil tako krog denacionalizacijskih upravičencev kakor tudi obseg vračanja podržavljenega premoženja. Osebe, ki so izpolnjevale pogoje za pridobitev položaja denacionalizacijskega upravičenca, so pridobile pravico do vrnitve podržavljenega premoženja, če so v 24 mesecih po uveljavitvi ZDen (do 7. 12. 1993, razen za pravne osebe, za katere je ta rok potekel 13. 5. 1995) vložile zahtevo za denacionalizacijo (64. člen). Zakonodajalec je tudi določil, da mora biti odločba organa prve stopnje o zahtevi izdana in vročena upravičencu najpozneje v enem letu po vložitvi pravilno sestavljene zahteve, pri čemer se za dan vložitve pravilno sestavljene vloge šteje dan, ko je bila pomanjkljiva zahteva v celoti dopolnjena (58. člen).

20. Iz navedenih razlogov je ustavno sodišče v odločbi U-I-107/96 začasno zadržanje izvajanja denacionalizacije kmetijskih zemljišč in gozdov štelo "za poseganje v upravičenja, ki izhajajo iz ustavnopravno zagotovljene pravice do lastnine iz 33. člena ustave" (15. točka obrazložitve). Že z vložitvijo formalno pravilne vloge – in ne šele s pravnomoč-

nostjo odločbe o denacionalizaciji – so torej upravičenci do denacionalizacije po ZDen pridobili upravičenja, varovana tako po 33. členu ustave kot po 1. členu protokola. Takega svojega stališča ustavno sodišče z odločbo U-I-23/93, na katero se sklicujejo predstavniki predlagateljev referendumu, ni spremenilo. Stališče, zavzeto v tej odločbi (gre predvsem za 33. in 35. točko), se ne nanaša na položaje, kjer je ZDen že določil vrnitev premoženja in so denacionalizacijski postopki že v teku in za katere tudi gre v obravnavanem primeru. Stališče, zavzeto v odločbi U-I-23/93, se nanaša na primere, v katerih ZDen ni priznal določenim osebam pravice do denacionalizacije. Sklicevanje predstavnikov predlagateljev referendumu na odločbo U-I-23/93 zato ni utemeljeno. Prav tako ni utemeljeno sklicevanje predstavnikov predlagateljev referendumu na pravne ureditve drugih evropskih držav, ki so s svojimi zakoni bistveno omejele vračanje premoženja, podržavljenega v obdobju socialističnih pravnih sistemov. Gre za države, ki so že na samem začetku omejele vračanje podržavljenega premoženja in so tako upravičene osebe pridobile lastninska upravičenja le v obsegu, določenem z zakonom. Zato ustavno sodišče navedenih razlogov, ki naj bi po mnenju predstavnikov predlagateljev referendumu bili stvarni in utemeljeni razlogi za predlagano spremembo zakona, ni upoštevalo.

21. Stališče ustavnega sodišča, zavzeto v odločbah U-I-107/96 in U-I-23/93, potrjuje tudi praksa organov, ki odločajo na podlagi EKČP. Evropska komisija za človekove pravice je z odločitvijo z dne 4. 3. 1996 štela za nesprejemljivo pritožbo, v kateri je pritožnik zatrjeval kršitev 1. člena protokola, češ da bi mu morala biti po pogodbi o združitvi obeh Nemčij dana možnost za vrnitev premoženja oziroma za odškodnino za premoženje, odvzeto v obdobju med letom 1945 in 1949. Komisija se je v odločitvi sklicevala na stalno prakso sodišča. Za lastnino po 1. členu protokola šteje že obstoječa lastnina ali premoženjska vrednost oziroma zahtevke, glede katerega lahko pritožnik izkaže, da ima vsaj upravičene izgleda na njegovo uresničitev. V zadevi Pine Valley Developments Ltd in drugi proti Irski je Evropsko sodišče odločilo, da gre za poseg v pravico iz 1. člena protokola, ker je obstajalo legitimno pričakovanje ("legitimate expectation", "l'espérance légitime") (sodba z dne 29. 11. 1991, Publications of the European Court of Human Rights, Series A, Vol. 222, točka 51); v zadevi Pressos Compania Naviera S. A. in drugi proti Belgiji je štelo odškodninski zahtevke za aktivo ("asset") in s tem za premoženje ("possession"), varovano po 1. členu protokola (sodba z dne 20. 11. 1995, točka 31).

22. Iz zgoraj navedenih razlogov mora ustavno sodišče pri oceni ustavnosti 2. točke referendumskega vprašanja upoštevati, da bi zakonska sprememba, ki bi omejevala vračanje kmetijskih zemljišč in gozdov, posegla v ustavno varovana upravičenja vseh tistih denacionalizacijskih upravičencev, ki izpolnjujejo pogoje za vrnitev podržavljenega premoženja, in da bi bila taka sprememba zakona mogoča le, če bi bili izpolnjeni pogoji in okoliščine najstrožje ustavnosodne presoje, obrazložene v uvodu te obrazložitve. Predlagateljica zahteva za oceno ustavnosti meni, da te okoliščine in pogoji niso podani.

23. Predstavniki predlagateljev referendumu bi v skladu z navedenim testom morali najprej izkazati, da so razlogi, motivi, namen in cilji predlaganih sprememb ZDen stvarno upravičeni in da predlagane spremembe narekuje nujna javna potreba. Po njihovih navedbah naj bi bil cilj predlaganih sprememb omogočiti vrnitev kmetijskih zemljišč in gozdov čim širšemu krogu upravičencev. Predstavniki predlagateljev referendumu izhajajo iz predpostavke, da država zaradi bistvenega povečanja obsega zahtevanih kmetijskih zemljišč in gozdov nima na razpolago dovolj zemlje, da bi ugodila

vsem denacionalizacijskim upravičencem, in da bodo zaradi tega denacionalizacijski upravičenci, ki zahtevajo vrnitev manjših površin, prikrajšani. Omejitev vračanja kmetijskih zemljišč in gozdov utemeljujejo z načelom socialne države.

24. Ustavno sodišče je pri oceni tega razloga upoštevalo zadnje podatke, ki so navedeni v predlogu 12. poročila o uresničevanju ZDen z dne 30. 4. 1997, ki ga je pripravilo Ministrstvo za pravosodje, podatke Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano z dne 16. 5. 1997 in podatke Sklada kmetijskih zemljišč in gozdov z dne 13. 5. 1997. Upoštevalo je tudi podatke, navedene v prilogi k obrazložitvi predloga ZDen, objavljene v Poročevalcu, št. 21 z dne 25. 7. 1991.

25. Iz 12. poročila je razvidno, da se je vsota zahtevanih kmetijskih zemljišč in gozdov v primerjavi s skupno površino, ocenjeno v letu 1991, povečala. Ob sprejemu ZDen je bilo predvideno, da bo predmet denacionalizacije 70.000 ha kmetijskih površin in 132.300 ha gozdov. Pri tem je potrebno poudariti, da je iz priloge k obrazložitvi predloga ZDen razvidno, da v predvidenem obsegu niso bile upoštevane površine zemljišč in gozdov, ki so bile zaplenjene tako imenovanim nemškimi posestvom. Tako je bilo od skupno podržavljenih 92.000 ha zemljišč odšteti 22.000 ha in od skupno podržavljenih 166.000 ha gozdov odšteti 33.600 ha gozdov. Navedeni podatki pojasnjujejo povečanje obsega sedaj zahtevanih gozdov in delno tudi povečanje obsega kmetijskih zemljišč, saj so za zemljišča in gozdove tako imenovanih nemških posesti vložene zahteve za denacionalizacijo in so te površine upoštevane v podatkih o obsegu zahtevanih kmetijskih zemljiščih in gozdovih v 12. poročilu o uresničevanju ZDen.

26. Iz tabele 7 v 12. poročilu izhaja, da je ob upoštevanju odstotka ugodenih in zavrnjenih zahtev za denacionalizacijo na podlagi že izdanih odločb predvideno, da bo ob zaključku denacionalizacije vrnjenih 120.295 ha oziroma največ 130.816 ha kmetijskih zemljišč in 156.290 ha oziroma največ 169.959 ha gozdov – ob pogoju, da se razmerje ugodeno-zavrnjeno ne bo spremenilo. Iz vseh teh podatkov je torej razvidno, da naj bi bilo ob zaključku denacionalizacije vrnjenih za 50.295 ha (največ za 60.816 ha) kmetijskih zemljišč in za 23.990 ha (največ za 36.659 ha) gozdov več, kot je bilo predvideno ob sprejemu ZDen.

27. Iz poročila Sklada kmetijskih zemljišč in gozdov je razvidno, da je bilo po katastrskih podatkih na dan 31. 12. 1993 v lasti države 190.000 ha kmetijskih zemljišč in 360.000 ha gozdov in da je od teh potrebno odšteti odstotek vrnjenih površin po 10. 10. 1996, najmanj 100.000 ha površin, ki so postale last občin po zakonu o ponovni vzpostavitvi agrarnih skupnosti ter vrnitvi njihovega premoženja in pravic (Uradni list RS, št. 5/94, 38/94, 69/95 in 22/97), in površine, ki se vračajo po 145. členu zakona o izvrševanju kazenskih sankcij (Uradni list RS, št. 17/78, 23/82, 41/87, 8/90, 12/92, 58/93 in 71/94) in o katerih obsegu nimajo podatkov. Sklad v navedenem poročilu tudi pojasnjuje, da navedba predlagateljev zahteve, da bi bili zaradi vračanja velikih površin zemlje in gozdov nekaterim upravičencem prikrajšani mnogi upravičenci, ki zahtevajo majhne površine zemlje ali gozdov, "drži le v zelo majhnem obsegu in sicer le v tistih primerih, ko je bila ista nepremičnina podržavljena dvakrat dvema različnima upravičencema, ker se v tem primeru vrača v naravi prvemu lastniku, drugemu pa dodeli odškodnina". Sklad opozarja, da so podatki nezanesljivi, predvsem zaradi neskladja med katastrskimi podatki in stanjem v naravi.

28. Iz tabele 13 in 14 v 12. poročilu je razvidno, da se je v dosedanjih denacionalizacijskih postopkih večina kmetijskih zemljišč in gozdov vračala v naravi. Tako je bilo v last

in posest vrnjenih 19.103 ha ali 72% kmetijskih zemljišč, z vzpostavitvijo lastninske pravice na nepremičnini 2.391 ha ali 9,01% kmetijskih zemljišč, s solastniškim deležem pa 1.395 ha ali 5,26% kmetijskih zemljišč. Odškodnina v obveznicah je bila dana za 147 ha ali 0,55%, odškodnina v priznanih za 14ha ali 0,05% in poravnava z gotovino za 22 ha ali 0,08%. Za gozdove je delež vrnitve v last in posest še večji. Tako je bilo v last in posest vrnjeno 66.093 ha ali 89,65% gozdov. Odškodnina in obveznicah in priznanih je bila dana za 27 ha ali 0,041% gozdov.

29. Iz 12. poročila je razvidno, da je bilo že vrnjeno v last najmanj 20.000 ha kmetijskih zemljišč in najmanj 66.000 ha gozdov. To pomeni, da bo predvidoma potrebno vrniti še 100.000 ha (največ 110.000 ha) kmetijskih zemljišč in 90.000 ha (največ 104.000 ha) gozdov, pod pogojem, da ostane razmerje ugodeno – zavrnjeno nespremenjeno. Pri tem je potrebno poudariti, da so v tem obsegu zajeta vsa kmetijska zemljišča in gozdovi, za katerih vrnitev so vloženi denacionalizacijski zahtevki, torej tudi za veleposestva, za katera se s 1. točko referendumskega vprašanja predlaga, da se s spremembami ZDen izključijo kot predmet denacionalizacije. Kolikor bo prišlo do zahtevane zakonske spremembe, bo obseg vrnjenih kmetijskih zemljišč, zlasti pa obseg gozdov, manjši.

30. Na podlagi navedenih podatkov ustavno sodišče zaključuje, da razlogi predlagateljev, ki naj bi utemeljevali omejitev vračanja kmetijskih zemljišč in gozdov denacionalizacijskim upravičencem, nimajo stvarno utemeljene podlage. Iz dosedaj razpoložljivih podatkov ne izhaja, da bi bilo mogoče utemeljeno in upravičeno pričakovati, da ne bo na razpolago dovolj zemlje za vrnitev vsem denacionalizacijskim upravičencem v naravi. Navedeni podatki ne kažejo, da bi bilo s tem, ko bi se vrnile v naravi večje površine kmetijskih zemljišč in gozdov, kršeno načelo socialne države (2. člen), ker bi prišlo do prikrajšanja tistih, ki zahtevajo manjše površine. Sklad v svojem poročilu pojasnjuje, v katerih primerih lahko pride do nemožnosti vrnitve v naravi in da so to redki primeri.

31. Ustavno sodišče je v svojih odločbah že večkrat poudarilo, da je namen denacionalizacije tudi, da se privatizira tisti obseg družbene lastnine, ki je nastal s krivičnim podržavljenjem zasebnega premoženja. Predstavniki predlagateljev referendumu ne izkazujejo nujne javne potrebe, da bi kmetijska zemljišča in gozdovi, ki so bili podržavljeni, ostali v državni lasti. Po mnenju ustavnega sodišča bi lahko obstajala javna potreba le po povečanju gozdov v javni lasti. Vendar pa taka potreba ni izkazana kot nujna potreba, ki bi opravičevala posege v ustavnovarovane položaje denacionalizacijskih upravičencev. Ustavno sodišče je že v 27. točki obrazložitve odločbe U-I-107/96 navedlo razloge, zaradi katerih se splošen interes za ohranitev gozdov kot narodnega gospodarstva ne more uresničevati na račun denacionalizacijskih upravičencev, ampak se lahko uresničuje z drugimi ukrepi in načini. Zakon o gozdovih (Uradni list RS, št. 30/93) zagotavlja ohranitev in sonaravni razvoj vseh gozdov in njihovih funkcij, ki so v javnem interesu, ne glede na lastništvo gozdov in ne glede na velikost gozdne posesti. Zakonodajalec ima vedno vse možnosti, da sprejme še dodatne ukrepe, kolikor bi se v praksi pokazalo, da sedaj veljavna pravna ureditev ne zagotavlja ohranitve gozdov kot narodnega bogastva.

32. Ustavno sodišče kot stvarno utemeljenega razloga tudi ni moglo upoštevati navedbe predstavnikov predlagateljev referendumu, da se je zaradi izrednega povečanja zahtevanih površin kmetijskih zemljišč in gozdov povečala vrednost celotnega zahtevanega premoženja od predvidene 3,5 milijarde DEM na 7 milijard DEM. Analiza podatkov, raz-

vidnih iz 12. poročila, pokaže, da je povečanje vrednosti celotnega zahtevanega premoženja predvsem povzročilo dejstvo, da leta 1991 ni bila ocenjena vrednost podržavljenih stavbnih zemljišč (zazidanih in nezazidanih) in premičnin, katerih skupaj zahtevana vrednost znaša 1.740.466.000 DEM, kar predstavlja bistven razlog za povečanje vrednosti celotnega zahtevanega premoženja. Pri tem je treba navesti, da je iz priloge k obrazložitvi predloga ZDen razvidno, da je bila predvidena zaradi možnih napak tudi večja vrednost podržavljenega premoženja – do 4 milijarde DEM (kar ni presegalo 10 odstotkov vrednosti takrat ocenjenega družbenega premoženja).

33. Predstavniki predlagatelj referenduma ne navajajo razlogov, ki bi utemeljevali, da se bodo zaradi neomejenega vračanja kmetijskih zemljišč in gozdov povečale materialne obveznosti države. Po stališču ustavnega sodišča vračanje kmetijskih zemljišč in gozdov ne more predstavljati kakšnega bistvenega povečanja materialnih obveznosti države, vse dokler je na razpolago dovolj kmetijskih zemljišč in gozdov in se večina površin vrača v naravi. Kolikor bo potrebno zaradi nemožnosti vrnitve v naravi v posameznih primerih izplačati odškodnino, to ne more predstavljati bistvene obremenitve gospodarske sposobnosti države. Ti primeri ne morejo predstavljati stvarno upravičenega razloga za poseg v ustavno varovana upravičenja denacionalizacijskih upravičencev. Glede na to, da so bile številnim denacionalizacijskim upravičencem že vrnjene površine, ki bi presegale predlagane omejitve, bi predlagana ureditev pomenila tudi kršitev načela enakosti pred zakonom (14. člen ustave). Pri tem ustavno sodišče opozarja na možnost vračanja nadomestnih zemljišč, ki bi jo bilo potrebno izvajati oziroma z morebitnimi spremembami ZDen ustrezneje urediti.

34. Prav tako predlagatelji referenduma niso izkazali, ali bi se s predvidenimi omejitvami povečala površina kmetijskih zemljišč in gozdov v državni lasti. Iz podatkov Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano izhaja, da 59 denacionalizacijskih upravičencev (vključeni so vsi – tudi tisti, za katere bodo morebitne spremembe ZDen določile, da zahtevajo fevdalno veleposest, verske skupnosti in druge pravne osebe) zahteva več kot 100 ha zemlje, od teh 20 upravičencev zahteva več kot 800 ha gozdov in 55 upravičencev več kot 100 ha zemlje. Ker pristojni organi niso zbirali podatkov o zahtevanih površinah glede na primerljive površine, ampak le glede kmetijskih zemljišč in gozdov, ni mogoče oceniti, ali bi predlagani ukrepi v skladu z načelom sorazmernosti bili primerni in neogibno potrebni za dosego cilja predlaganih sprememb.

35. Ker za predlagano spremembo ZDen v 2. točki predlaganega referendumskega vprašanja niso izkazani stvarno upravičeni in neizogibno potrebni razlogi, ki bi jih narekovala nujna javna potreba, je ustavno sodišče odločilo, da navedena točka ni v skladu z ustavo.

Presoja ustavnosti referendumskega vprašanja pod točko 3:

36. Posebnih argumentov, zakaj naj bi bila 3. točka vprašanja v delu, ki se nanaša na 1. točko vprašanja, v nasprotju z ustavo, predlagatelji zahteve za oceno ustavnosti referendumske zahteve niso navedli. Kolikor se ta del vprašanja nanaša na primere, v katerih so denacionalizacijski upravičenci cerkve in druge verske skupnosti, njihove ustanove in redovi, je vprašanje o izključitvi odškodnine postalo nepotrebno. Ker cerkev in drugih verskih skupnosti, njihovih ustanov in redov glede na odločitev o ustavnosti 1. točke referendumskega vprašanja ni mogoče izključiti kot denacionalizacijskih upravičencev, bodo lahko svoje pravice do vrnitve podržavljenega premoženja uveljavljali v skladu z veljavnim ZDen. Kolikor gre za lastnino fevdalnega izvora

drugih nekdanih lastnikov, pa izključitev odškodnine iz razlogov, navedenih pri presoji ustavnosti 1. točke referendumskega vprašanja, ni v nasprotju z ustavo.

37. Po ugotovitvi, da omejitve vračanja zemlje in gozdov ni v skladu z ustavo, je vprašanje o izključitvi odškodnine v primerih iz 2. točke referendumskega vprašanja postalo nepotrebno. Ker bo pravni temelj za vračanje premoženja še vedno veljavni ZDen, bo pri odločanju o vrnitvi v naravi ali v odškodnini potrebno uporabljati že določena pravila. Posledica neustavnosti 2. točke vprašanja je torej, da na referendumu ne bo mogoče postaviti 3. točke vprašanja v delu, ki se nanaša na 2. točko vprašanja. Ustavno sodišče je zato na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS v 6. točki izreka odločilo, da je to spremembo potrebno upoštevati pri postavitvi referendumskega vprašanja in da je zato pri 2. točki referendumskega vprašanja treba črtati besedilo "in 2".

38. Pri presoji ustavnosti 3. točke referendumskega vprašanja se je postavilo tudi vprašanje o vsebini drugega dela tega dela vprašanja, ki se glasi "in da gozdovi ostanejo v javni lasti". Ta del vprašanja je mogoče razumeti na dva načina: kot nadaljevanje prvega dela vprašanja ali kot samostojen del referendumskega vprašanja. Če ga razumemo kot nadaljevanje prvega dela vprašanja pod točko 3, je pravno gledano nepotrebno. Dejstvo, da bodo gozdovi ostali v javni lasti, je logična posledica vprašanj pod točko 1 in 2, ki želita doseči nevtritev določenih gozdov in s tem ohraniti obstoječe stanje. Če ga razumemo kot samostojen del referendumskega vprašanja, gre za prepoved odsvojitve gozdov v javni lasti. Takó razumljeno vprašanje sistemsko ne sodi v ZDen, na katerega se nanaša obravnavana referendumska zahteva. Ureditev tega vprašanja v predlaganih spremembah in dopolnitvah ZDen niti ni predvidena (Poročevalec, št. 40/96, str. 13 in naslednje). Če drugi del 3. točke razumemo kot samostojen del referendumskega vprašanja, niti ni jasno, zakaj sledi delu vprašanja, ki se nanaša na nepriznanje odškodnine, oziroma zakaj ni oblikovano kot samostojna točka. Z vprašanjem odškodnine prepoved odsvojitve gozdov nareč ni povezana. Povprečen volivec po navedenem težko razbere njegovo posebno vsebino. Dvoma o pomenu tega dela referendumskega vprašanja ne odpravlja niti obrazložitve referendumske zahteve. Predstavniki predlagatelj referenduma so v obrazložitvi le kratko navedli: "Poleg tega smo prepričani, da kaže vse gozdove, ki bodo izvzeti iz denacionalizacije, zavarovati pred nadaljnjo privatizacijo tako, da se v zakonu predvidi, da obvezno ostanejo v javni lasti – to je v lasti držav ali občin – pač glede na konkretne interese in odločitve."

39. Če drugi del vprašanja pod 3. točko razumemo le kot nadaljevanje prvega dela vprašanja, je nepotrebno; če pa ga razumemo kot samostojen del vprašanja, je v nasprotju z določbo 14. člena ZRLI. Po tej določbi mora biti referendumsko vprašanje v zahtevi jasno izraženo. Določba pomeni tudi, da mora referendumsko vprašanje predstavljati povezano celoto. V primerjalnem pravu (npr. v ZDA se to pravilo označuje kot "single-subject rule", v Italiji kot "univocità") gre pri tej zahtevi za odraz pravice volivca, da je njegov glas za ali proti referendumskega vprašanja pravilen (korekten) odraz njegove svobodne volje. Državni zbor glede tega dela referendumskega vprašanja ni začel postopka po 15. členu ZRLI. Vendar pa je moralo ustavno sodišče ob ocenjevanju ustavnosti celotnega referendumskega vprašanja presoditi tudi ustavnost tega dela, saj je tudi nejasno vprašanje (oziroma nejasen del vprašanja) v nasprotju z načeli pravne države (2. člen ustave), pa tudi s samim bistvom referenduma kot oblike neposrednega odločanja državljanov, na katerem mo-

rajo biti glasovalci natančno seznanjeni z vsebino vprašanja, o katerem glasujejo. Nejasno vprašanje je zato tudi v nasprotju z 90. členom ustave.

40. Ustavno sodišče je po navedenem na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS v 6. točki izreka odločilo, da se iz 3. točke referendumskega vprašanja črta tudi del, ki se glasi "in da gozdovi ostanejo v javni lasti".

Presoja ustavnosti referendumskega vprašanja pod točko 4:

41. Pomislek predlagateljice zahteve glede jasnosti 4. točke referendumskega vprašanja, češ da ne določa, kdo in na kakšen način naj izkaže verjetnost, da je prišlo do kršitve zakona, ni utemeljen. Omejitvev, da naj bi se revizija uvedla le tedaj, ko je "izkazana verjetnost" kršitve zakona in oškodovanja družbene lastnine, je le navidezna. Vprašanje dejansko predlaga uvedbo splošne revizije odločb o denacionalizaciji. Naknadni presoji pravilnosti in zakonitosti naj bi bile podvržene vse pravnomočne odločbe, s katerimi je bilo odločeno v korist denacionalizacijskih upravičencev.

42. Naknadna uvedba pravnega sredstva zoper pravnomočne odločbe predstavlja poseg v načelo zaupanja v pravo in v načelo pravne varnosti, ki sta zagotovljeni z določbo ustave, da je Slovenija pravna država (2. člen). Ustava sicer dopušča odpravo, razveljavitev oziroma spremembo pravnomočnih odločb, če primere in postopek za odločanje o takšnih posegih določa zakon (158. člen). Vendar pa je v povezavi z določbo 155. člena (prepoved povratne veljave pravnih aktov) in 2. člena ustave tudi določbo 158. člena potrebno razlagati tako, da so posegi v pravnomočne odločbe praviloma dopustni le, ko zakon tak poseg vanjo predvidi še pred izdajo pravnomočne odločbe. Zakon, ki poseg v pravnomočno odločbo predvidi naknadno, sam po sebi sicer še ne učinkuje za nazaj, zato za njegovo ustavnost ustava ne določa tako strogih pogojev, kot jih v 155. členu določa za retroaktivne zakone. Ker pa bi taka ureditev imela učinke, podobne retroaktivnim – poseg v pridobljene pravice (odločba št. U-I-266/95 z dne 20. 11. 1995 – OdlUS IV, 116), je prav tako dopustna le izjemoma in le ob posebej opravičenih razlogih. Ustavno sodišče je ob presoji določbe zakona o delovnih in socialnih sodiščih (Uradni list RS, št. 19/94), ki je uvedla naknadno revizijo v nekaterih delovnih sporih, kot tak razlog navedlo diskriminatorno odločanje ali napačno uporabo ali zlorabo prava, ki je imela hujše posledice za posameznikovo eksistenco oziroma socialno varnost (odločba št. U-I-153/94 z dne 5. 10. 1995 – OdlUS IV, 92).

43. Že iz navedenega izhaja, da argument, češ da je zakonodajalec obvezno revizijo predvidel tudi v primeru bistveno manjših obveznosti za državo po ZZVN, ni utemeljen. Revizija je bila predvidena v prvotnem besedilu ZZVN in zato za njeno dopustnost veljajo "le" splošni pogoji iz 158. člena ustave.

44. S predlagano revizijo ni primerljiva niti revizija, določena z ZLPP-B. Ustavno sodišče je res ugotovilo, da revizija po ZLPP ni v neskladju z ustavo (odločba št. U-I-133/93 z dne 31. 3. 1994 – OdlUS III, 28). Vendar pa predstavniki predlagateljcev referendumu nimajo prav, ko kot nosilni razlog obrazložitve navajajo, da je šlo za tranzicijski zakon. Tako iz obrazložitve kot iz kratkega povzetka odločbe izhaja stališče ustavnega sodišča, da je sporna določba le operacionalizirala že prej določena načela za gospodarjenje z družbenimi sredstvi in načela poslovne morale. V prej omenjenem primeru za razliko od revizije, ki jo predlaga referendumska zahteva, ni šlo za revizijo pravnomočnih sodnih oziroma upravnih odločb, ampak za revizijo pravnih aktov in dejanj podjetij, izvršenih pred oziroma v postopku lastninskega preoblikovanja podjetij.

45. Bistvena razlika med vsemi opisanimi revizijami in revizijo, predvideno v referendumski zahtevi, je tudi, da gre pri reviziji, ki jo predlaga referendumska zahteva, za poseg v pravnomočne odločbe, s katerimi so bili vzpostavljeni lastninska pravica oziroma druga upravičenja lastninske narave. Za dopustnost takega posega morajo biti zato izpolnjeni pogoji, navedeni v 7. točki obrazložitve.

46. Namen, ki ga zasleduje 4. točka referendumskega vprašanja – to je odprava domnevno storjenih nepravilnosti in nezakonitosti v denacionalizacijskih postopkih v škodo družbene lastnine – je ustavno legitim. Razlogi, ki se navajajo za uvedbo revizije, pa ne pretehtajo razlogov, ki govorijo zoper to – zato že po prvem od kriterijev uporabljene najstrožje presoje (ustavna legitimnost namena revizije ter stvarna upravičenost razlogov zanjo) presoja ustavne dopustnosti tega vprašanja ne more biti pozitivna. Glede na to se niti ni bilo potrebno spuščati še v presojo po drugem in tretjem kriteriju (nujna javna potreba, sorazmernost).

47. Trditev predstavnikov predlagateljcev referendumu, češ da ZDen v primerih, ko je šlo za vračanje družbene oziroma javne lastnine, ni predvidel subjekta, ki bi nastopal na strani nosilca te lastnine, ne drži. Že ZDen – ne le zakon o splošnem upravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 47/86 – v nadaljevanju: ZUP), ki se subsidiarno uporablja tudi v postopku po ZDen (3. člen ZUP) – daje položaj stranke v denacionalizacijskem postopku tako upravičencu kot tudi zavezancu in vsaki drugi pravni ali fizični osebi, ki ima za varstvo svojih pravic ali pravnih koristi pravico udeleževati se postopka (prvi odstavek 60. člena). Za odpravo kršitev pri ugotavljanju dejanskega stanja in pri uporabi materialnega ter procesnega prava tako ZDen kot ZUP že predvidevata pravna sredstva za vse stranke v postopku. Vsaka stranka ima tako po ZUP pravico do pritožbe (223. člen). Rok za pritožbo začne teči za vsako stranko posebej – od tedaj, ko ji je bila vročena odločba (drugi odstavek 230. člena ZUP). Pritožbo je mogoče vložiti tako zaradi nepravilno ali nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja kot tudi zaradi kršitve materialnega prava (argument iz prvega odstavka 240. člena ZUP). Zaradi nekaterih primerov nepravilne ugotovitve dejanskega stanja (npr. 1., 2., 3. in 5. točka 249. člena ZUP) in zaradi kršitve najbolj temeljne procesne zahteve – imeti možnost, udeleževati se postopka (9. točka 249. člena ZUP), je mogoče zahtevati tudi obnovo postopka. Poleg tega ima posameznik ali pravna oseba, ki misli, da mu je z upravnim aktom kršena kakšna pravica ali na zakon oprta neposredna osebna korist, pravico zahtevati presojo zakonitosti upravnega akta v upravnem sporu. Upravni spor lahko sproži tudi javni pravobranilec, če je z upravnim aktom kršen zakon v škodo subjektov, ki jih po zakonu zastopa (prvi in peti odstavek 2. člena zakona o upravnih sporih, Uradni list SFRJ, št. 4/77).

48. S pravnimi sredstvi in tožbo v upravnem sporu so torej vsi subjekti, prizadeti z odločbo o denacionalizaciji, lahko uveljavljali tako kršitve pri ugotavljanju dejanskega stanja kot kršitve materialnega prava. Dejstvo, da teh možnosti niso (pravočasno) izkoristili, zahteve po naknadni uvedbi novega pravnega sredstva ne utemeljuje.

49. Pri presoji dopustnosti naknadne uvedbe pravnega sredstva je pomemben tudi časovni vidik. Ob upoštevanju rokov, določenih v ZDen (in navedenih v 19. točki obrazložitve), bi morale biti vse odločbe o denacionalizaciji izdane najkasneje v treh letih po uveljavitvi zakona. Referenomska zahteva predlaga torej uvedbo splošne revizije po petih letih od uveljavitve zakona in po dveh letih od trenutka, ko bi moral biti izveden.

50. Z enako verjetnostjo, s katero predstavniki predlagateljcev referendumu izkazujejo kršitve, napravljene v škodo

družbene lastnine, so izkazane tudi kršitve, napravljene v škodo denacionalizacijskih upravičencev, še posebej tistih, ki svoje pravice uveljavljajo v postopkih lastninskega preoblikovanja podjetij. Uvedba novega pravnega sredstva le v primerih, ko naj bi bila oškodovana družbena lastnina, bi bila zato tudi v nasprotju z ustavnim jamstvom o enakem varstvu pravic (22. člen).

51. Po navedenem ustavno sodišče ugotavlja, da je referendumsko vprašanje pod 4. točko v nasprotju z ustavo.

52. Ker referendumsko zahteva predlaga uvedbo splošne revizije vseh odločb o denacionalizaciji, se ustavnemu sodišču v tej odločbi ni bilo potrebno spuščati v presojo, ali bi bila morda uvedba revizije, omejena na določene primere vračanja premoženja, izjemoma dopustna.

C)

53. Ustavno sodišče je to odločbo sprejelo na podlagi 16. člena ZRLI in 21. člena ter drugega odstavka 40. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Lovro Šturm in sodniki dr. Peter Jambrek, dr. Tone Jerovšek, mag. Matevž Krivic, mag. Janez Snoj, dr. Janez Šinkovec, Franc Testen, dr. Lojze Ude in dr. Boštjan M. Zupančič. Prvo, drugo, tretjo, peto in šesto točko izreka je sprejelo s petimi glasovi proti štirim (proti so glasovali sodniki Krivic, Šinkovec, Ude in Zupančič), četrto točko izreka pa s sedmimi glasovi proti dvema (proti sta glasovala sodnika Šinkovec in Zupančič). Sodniki Jerovšek, Krivic, Šinkovec, Šturm, Testen, Ude in Zupančič so napovedali pritrilna oziroma odklonilna ločena mnenja.

Št. U-I-121/97-18

Ljubljana, dne 23. maja 1997.

Predsednik
dr. Lovro Šturm l. r.

DRUGI DRŽAVNI ORGANI IN ORGANIZACIJE

1914.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učbenika
RAČUNAMO DO 1 000 000,

ki sta ga napisala
Štefan Viher, Marija Heberle Perat

Učbenik RAČUNAMO DO 1 000 000 se potrди kot učbenik za pouk matematike v 8. razredu osnovne šole s prilagojenim programom za 5 šolskih let. Učbenik je ilustriralo ONZ Jutro, recenzirala dr. Darko Opara, Renata Pravica, lektorirala Ana Polajnar. V letu 1997 založila in izdala Založba Jutro, Glinškova ploščad 22, 1000 Ljubljana.

Št. 612-93/97

Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
Predsednik
Strokovnega sveta RS
za splošno izobraževanje

1915.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi delovnega zvezka
VAJE IN NALOGE IZ SLOVENSKEGA JEZIKA
ZA 8. RAZRED,

ki ga je napisala
Anka Jemec

Delovni zvezek VAJE IN NALOGE IZ SLOVENSKEGA JEZIKA ZA 8. RAZRED se potrди kot delovni zvezek za pouk slovenskega jezika v 8. razredu osnovne šole s prilagojenim programom za 5 šolskih let. Delovni zvezek je ilustrirala Anka Jemec; recenzirali Danica Uran Uršej, Marija Sivec; lektorirala Anka Polajnar. V letu 1997 založila in izdala Založba Jutro, Glinškova ploščad 22, 1000 Ljubljana.

Št. 612-94/97

Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
Predsednik
Strokovnega sveta RS
za splošno izobraževanje

1916.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učbenika
DU UND DEUTSCH 1 – TEXTBUCH,

ki sta ga napisali,
Marusja Uhernik, Emilija Mesojedec-Erlih, konzulent:
Robert Saxer

Učbenik DU UND DEUTSCH 1 – TEXTBUCH se potrди kot učbenik za pouk nemškega jezika v 1. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik je ilustriral Marjan Vavpotič; recenzirali mag. Romana Šifrer, Tatjana Svetanič, Vilma Djukič; lektoriral dr. Robert Saxer. V letu 1997 založila in izdala Založba Obzorja Maribor, Partizanska 3-5, 2000 Maribor.

Št. 612-95/97

Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
Predsednik
Strokovnega sveta RS
za splošno izobraževanje

1917.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi delovnega zvezka
DU UND DEUTSCH 1 – TRAININGSBUCH,

ki so ga napisali
Emilija Mesojedec-Erlih, Robert Saxer, Marusja
Uhernik, konzulent: Robert Saxer

Delovni zvezek DU UND DEUTSCH 1 – TRAININGSBUCH se potrди kot delovni zvezek za pouk nemškega jezika v 1. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Delovni zvezek je ilustriral Marjan Vavpotič; recenzirali mag. Romana Šifrer, Tatjana Svetanič, Vilma Djukič; lektoriral dr. Robert Saxer. V letu 1997 založila in izdala Založba Obzorja Maribor, Partizanska 3–5, 2000 Maribor.

Št. 612-96/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1918.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učbenika
MOMENT MAL,

ki so ga napisali
Martin Müller, Paul Rusch, Theo Scherling, Reiner
Schmidt, Lukas Wertenschlag, Heinz Wilms, Christine
Lemcke

Učbenik MOMENT MAL se potrди kot učbenik za pouk nemškega jezika v 1. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik je ilustriral Theo Scherling; recenzirali Kasilda Bedenk, Emilija Mesojedec Erlich, Ema Andoljšek. V letu 1996 založila in izdala Langenscheidt Verlag München, Cankarjeva založba, Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-97/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1919.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učbenika
THEMEN NEU, Kursbuch 1,

ki so ga napisali
Hartmut Aufderstrasse, Heiko Bock, Mechthild Gerdes,
Jutta Müller, Helmut Müller

Učbenik THEMEN NEU, Kursbuch 1 se potrди kot učbenik za pouk nemškega jezika v 1., 2. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik sta ilustrirala Joachim Schuster, Ruth Kreutzer; recenzirale Kasilda Bedenk, Debeljak Marjeta, Marinka Krenker. V letu 1992 založila in izdala Max Hueber Verlag, Ismaning, Cankarjeva založba Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-98/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1920.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi delovnega zvezka
THEMEN NEU, Arbeitsbuch 1,

ki so ga napisali
Hartmut Aufderstrasse, Heiko Bock, Mechthild Gerdes,
Jutta Müller, Helmut Müller

Delovni zvezek THEMEN NEU, Arbeitsbuch 1 se potrди kot delovni zvezek za pouk nemškega jezika v 1., 2. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik sta ilustrirala Joachim Schuster, Ruth Kreutzer; recenzirale Kasilda Bedenk, Debeljak Marjeta, Marinka Krenker. V letu 1992 založila in izdala Max Hueber Verlag, Ismaning, Cankarjeva založba Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-99/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1921.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učbenika
THEMEN NEU, Kursbuch 2,

ki so ga napisali
Hartmut Aufderstrasse, Heiko Bock, Mechthild Gerdes,
Jutta Müller, Helmut Müller

Učbenik THEMEN NEU, Kursbuch 2 se potrди kot učbenik za pouk nemškega jezika v 2., 3. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik sta ilustrirala Joachim Schuster, Ruth Kreutzer; recenzirale Kasilda Bedenk, Debeljak Marjeta, Marinka Krenker. V letu 1993 založila in izdala Max Hueber Verlag, Ismaning, Cankarjeva založba Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-100/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1923.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učbenika
THEMEN NEU, Kursbuch 3,

ki so ga napisali
Hartmut Aufderstrasse, Heiko Bock, Mechthild Gerdes,
Jutta Müller, Helmut Müller

Učbenik THEMEN NEU, Kursbuch 3 se potrди kot učbenik za pouk nemškega jezika v 4. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik sta ilustrirala Joachim Schuster, Ruth Kreutzer; recenzirale Kasilda Bedenk, Debeljak Marjeta, Marinka Krenker. V letu 1995 založila in izdala Max Hueber Verlag, Ismaning, Cankarjeva založba Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-102/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1922.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi delovnega zvezka
THEMEN NEU, Arbeitsbuch 2,

ki so ga napisali
Hartmut Aufderstrasse, Heiko Bock, Mechthild Gerdes,
Jutta Müller, Helmut Müller

Delovni zvezek THEMEN NEU, Arbeitsbuch 2 se potrди kot delovni zvezek za pouk nemškega jezika v 2., 3. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik sta ilustrirala Joachim Schuster, Ruth Kreutzer; recenzirale Kasilda Bedenk, Debeljak Marjeta, Marinka Krenker. V letu 1993 založila in izdala Max Hueber Verlag, Ismaning, Cankarjeva založba Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-101/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1924.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi delovnega zvezka
THEMEN NEU, Arbeitsbuch 3

ki so ga napisali
Hartmut Aufderstrasse, Heiko Bock, Mechthild Gerdes,
Jutta Müller, Helmut Müller

Delovni zvezek THEMEN NEU, Arbeitsbuch 3 se potrди kot delovni zvezek za pouk nemškega jezika v 4. letniku srednje šole za 5 šolskih let. Učbenik sta ilustrirala Joachim Schuster, Ruth Kreutzer; recenzirale Kasilda Bedenk, Debeljak Marjeta, Marinka Krenker. V letu 1995 založila in izdala Max Hueber Verlag, Ismaning, Cankarjeva založba Center Oxford, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Št. 612-103/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1925.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
MOJE PRVE ŠKOLJKE IN POLŽI,

ki ga je napisala
Barbara Bajd

Učno sredstvo MOJE PRVE ŠKOLJKE IN POLŽI se potrди kot učno sredstvo – določevalni ključ za pouk spoznavanja narave v 5. razredu osnovne šole in za pouk biologije v 6. razredu osnovne šole za 5 šolskih let. Ilustrator: Jože Glad; recenzenta: mag. France Velkavrh, Dominika Šmitek; lektor: Tine Logar. V letu 1997 založila in izdala DZS, Mestni trg 26, 1000 Ljubljana.

Št. 612-104/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1927.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
BIOLOGIJA 7, NAŠE TELO, DELOVNI LISTI,

ki ga je napisala
Marina Svečko

Učno sredstvo BIOLOGIJA 7, NAŠE TELO, DELOVNI LISTI se potrди kot učno sredstvo – delovni listi za pouk biologije v 7. razredu osnovne šole za 5 šolskih let. Ilustracije narejene po priredbi Biologie Heute, Shrodel Schulbuchverlag, Irena Petrič (likovno grafična ureditev); recenzenta: mag. Dušan Vrščaj, Anka Zupan; lektorirala Jožica Rapac. V letu 1996 založila in izdala DZS, Mestni trg 26, 1000 Ljubljana.

Št. 612-106/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1926.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
SPOZNAVANJE NARAVE 5, DELOVNI LISTI,

ki ga je napisala
Marina Svečko

Učno sredstvo SPOZNAVANJE NARAVE 5, DELOVNI LISTI, se potrди kot učno sredstvo – delovni listi za pouk spoznavanja narave v 5. razredu osnovne šole za 5 šolskih let. Ilustracije narejene po priredbi Biologie Heute, Shrodel Schulbuchverlag, Irena Petrič (likovno grafična ureditev); recenzenta: Mitja Kaligarič, Anka Zupan; lektorirala Jožica Rapac. V letu 1997 založila in izdala DZS, Mestni trg 26, 1000 Ljubljana.

Št. 612-106/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1928.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
BIOLOGIJA 8, DELOVNI LISTI,

ki ga je napisala
Marina Svečko

Učno sredstvo BIOLOGIJA 8, DELOVNI LISTI se potrди kot učno sredstvo – delovni listi za pouk biologije v 8. razredu osnovne šole za 5 šolskih let. Ilustracije narejene po priredbi Biologie Heute, Shrodel Schulbuchverlag, Irena Petrič (likovno grafična ureditev); recenzenta: Anka Zupan, Milan Jalen; lektorirala Milena Milanovič. V letu 1996 založila in izdala DZS, Mestni trg 26, 1000 Ljubljana.

Št. 612-107/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1929.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
ALI SREDIŠČE DRŽI?, Uvod v zahodno filozofijo,

ki ga je napisal
Donald Palmer

Učno sredstvo ALI SREDIŠČE DRŽI?, Uvod v zahodno filozofijo se potrди kot učno sredstvo za pouk filozofije na gimnaziji za 5 šolskih let. Ilustrator: Donald Palmer; recenzenti: mag. Marjan Šimenc, Tanja Popit, Sandi Cvek; lektorirala: Helena Škrlep. V letu 1995 založila in izdala DZS, Mestni trg 26, 1000 Ljubljana.

Št. 612-108/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1931.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
LUTKE NA PALICI,

ki ga je napisala
Breda Varl

Učno sredstvo LUTKE NA PALICI se potrди kot učno sredstvo – priročnik za vzgojiteljice v mali šoli za 5 šolskih let. Ilustratorica: Breda Varl; fotografije: Bogo Čerin; recenzenti: dr. Amand Papotnik, Viktorija Marčič, Marjan Pungartnik; lektorica: Emica Antončič. V letu 1995 založila in izdala Aristej d.o.o., p.p. 3, 2212 Šentilj.

Št. 612-110/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1930.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
KNJIŽEVNOST, PRIROČNIK Z VAJAMI,

ki ga je napisala
Mojca Honzak

Učno sredstvo KNJIŽEVNOST, PRIROČNIK Z VAJAMI se potrди kot učno sredstvo – delovni zvezek za pouk slovenskega jezika v 7. in 8. razredu osnovne šole za 5 šolskih let. Ilustrator: ONZ Jutro; recenzentki: dr. Boža Krakar-Vogel, Zdenka Hiti; lektor: Jože Skaza. V letu 1996 založila in izdala JUTRO d.o.o., Glinškova ploščad 22, p.p. 3245, 1001 Ljubljana.

Št. 612-109/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1932.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
LUTKE NA NITKAH,

ki ga je napisala
Breda Varl

Učno sredstvo LUTKE NA NITKAH se potrди kot učno sredstvo – priročnik za vzgojiteljice v mali šoli za 5 šolskih let. Ilustratorica: Breda Varl; fotografije: Bogo Čerin; recenzenti: dr. Amand Papotnik, Viktorija Marčič, Marjan Pungartnik; lektorica: Emica Antončič. V letu 1995 založila in izdala Aristej d.o.o., p.p. 3, 2212 Šentilj.

Št. 612-111/97
 Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
 Predsednik
 Strokovnega sveta RS
 za splošno izobraževanje

1933.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
ROČNE LUTKE,

ki ga je napisala
Breda Varl

Učno sredstvo ROČNE LUTKE se potrди kot učno sredstvo – priročnik za vzgojiteljice v mali šoli za 5 šolskih let. Ilustratorica: Breda Varl; fotografije: Bogo Čerin; recenzenti: dr. Amand Papotnik, Viktorija Marčič, Marjan Pungartnik; lektorica: Emica Antončič. V letu 1997 založila in izdala Aristej d.o.o., p.p. 3, 2212 Šentilj.

Št. 612-112/97

Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
Predsednik
Strokovnega sveta RS
za splošno izobraževanje

1934.

Na podlagi 25. člena zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 12/96) je Strokovni svet Republike Slovenije za splošno izobraževanje na seji, dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P
o potrditvi učnega sredstva
PLOSKE LUTKE,

ki ga je napisala
Breda Varl

Učno sredstvo PLOSKE LUTKE se potrди kot učno sredstvo – priročnik za vzgojiteljice v mali šoli za 5 šolskih let. Ilustratorica: Breda Varl; fotografije: Bogo Čerin; recenzenti: dr. Amand Papotnik, Viktorija Marčič, Marjan Pungartnik; lektorica: Emica Antončič. V letu 1997 založila in izdala Aristej d.o.o., p.p. 3, 2212 Šentilj

Št. 612-113/97

Ljubljana, dne 23. maja 1997.

dr. Marjan Hribar
Predsednik
Strokovnega sveta RS
za splošno izobraževanje

OBČINE

LJUBLJANA

1935.

Na podlagi drugega odstavka 39. člena zakona o urejanju naselij in drugih posegov v prostor (Uradni list SRS, št. 18/84, 37/85, 29/86 in Uradni list RS, št. 26/90, 18/93, 47/93 in 71/93) in 26. člena statuta Mestne občine Ljubljana (Uradni list RS, št. 32/95 in 33/95) je Mestni svet mestne občine Ljubljana na 26. seji dne 17. 4. 1997 sprejel

O D L O K

o spremembi odloka o ureditvenem načrtu za območja urejanja VR 7/1-1, VR 7/1-2 in VR 3/4 Bokalce

1. člen

V odloku o spremembi odloka o ureditvenem načrtu za območje urejanja VR 7/1-1, VR 7/1-2 in VR 3/4 Bokalce (Uradni list RS, št. 8/95) se 1. člen spremeni tako, da se na koncu pika spremeni v vejico in doda besedilo:

“ter spremembe ureditvenega načrta za območje urejanja VR 7/1-1, VR 7/1-2 in VR 3/4 Bokalce, ki jih je izdelala Mestna občina Ljubljana, mestna uprava, oddelek za urbanizem in okolje v januarju 1997.”

2. člen

26. člen se spremeni tako, da se glasi:

“Dovoljene so spremembe namembnosti objektov, ki iz vidika lokacijskih in ekoloških pogojev bistveno ne odstopajo od določil tega odloka.

Gabariti objektov opredeljeni v 10. členu niso obvezujoči, višinske kote se uskladijo z niveletami in skloni mestnih in napajalnih cest. Maksimalne višine objektov, kot so zapisane v 10. členu ostajajo v veljavi. Morebitne spremembe gabaritov objektov, ki bi nujno nastale v naslednjih fazah priprave dokumentacije za gradbeno dovoljenje so dovoljene, vendar največ ± 1 m za vertikalni gabarit, medtem ko so horizontalni določeni z odmiki:

Za spremembo površin namenjenih gradnji na zahodni strani AC (ureditve funkcionalnih površin) veljajo naslednji odmiki:

- sprememba gozdnih površin za gradnjo (nizko ali visoko) je dovoljena na ta način, da je ohranjen gozdni pas v širini min. 30 m od roba ceste na Bokalce,
- sprememba gozdnih površin za gradnjo (nizko ali visoko) je dovoljena z odklikom min. 5 m od roba avtocestnega useka,
- napajalna cesta mora biti odmaknjena od obstoječega objekta na parceli št. 1522 in 1518 k.o. Brdo min. 21 m. Poteka južno od parcele št. 1523 k.o. Brdo. Visoka gradnja mora biti odmaknjena od obstoječega objekta za min. 50 m,
- sprememba gozdnih površin (ureditve funkcionalnega zemljišča) na severni strani lahko seže le do severne meje parc. št. 1529/2 k.o. Brdo.

Sprememba površin namenjenih gradnji na vzhodni strani AC je dopustna v okviru opredeljenih funkcionalnih zemljišč v ZN.

Drevesni fond, ki bo prizadet zaradi izgradnje predvidenih objektov in naprav se mora v celoti nadomestiti na območju tega ureditvenega načrta, tako da se ohrani krajinski motiv zelenega hrbta na obeh straneh avtoceste. Investitor je dolžan nadomestiti drevesni fond na degradiranih gozdnih površinah in na območjih, kjer bo z gradnjo prizadet tako, da kar največ novih urejenih površin prekrije z drevjem.

Pri vseh programih je treba zagotoviti izgradnjo normativnega števila odstavnih mest za avtomobile in sicer po naslednjih normativih:

- na 50 m² koristne prodajne površine najmanj eno mesto,
- na 30 m² koristne poslovne površine najmanj eno mesto.

Presojo skladnosti programov z določili tega odloka in prilagoditev gabaritov dovoljenim tolerancam opravi mestna uprava, oddelek za urbanizem in okolje. Investitor je dolžan, zaradi pomembnosti lokacije tega centra za Ljubljano, arhitekturne načrte pridobiti na podlagi več variant ali z javnim arhitekturnim natečajem.

Investitor mora upoštevati celovitost zasnove tega centra in skupaj z mestno občino zagotoviti istočasnost izgradnje za mesto pomembnega komunikacijskega omrežje (brv čez AC in povezovalne rekreacijske poti ter kolesarska steza.)

3. člen

29. člen se spremeni tako, da se glasi:

“Ureditveni načrt je stalno na vpogled pri:

- Mestni upravi mestne občine Ljubljana, oddelku za urbanizem in okolje,
- Upravni enoti Ljubljana, izpostavi Vič-Rudnik,
- krajevni skupnosti, za katero veljajo določbe tega odloka.”

4. člen

30. člen se spremeni tako, da se glasi:

“Nadzor nad izvajanjem tega odloka opravlja Inšpektorat RS za okolje in prostor pri Ministrstvu za okolje in prostor.”

5. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 30-12/97

Ljubljana, dne 17. aprila 1997.

Predsednik
Mestnega sveta
mestne občine Ljubljana
Dimitrij Kovačič l. r.

GORNJI PETROVCI

1936.

Na podlagi 21. člena statuta Občine Gornji Petrovci (Uradni list RS, št. 31/95) je Občinski svet občine Gornji Petrovci na seji dne 23. 5. 1997 sprejel

ODLOK **o ureditvi avtobusnih postajališč na območju Občine** **Gornji Petrovci**

1. člen

Ta odlok ureja ureditev avtobusnih postajališč, njihove okolice, izgled in postavitev čakalnic za potnike.

2. člen

Avtobusno postajališče je prometna površina izven vozišča, namenjena za vstopanje in izstopanje potnikov. Le izjemoma se lahko uporablja kot postajališče samo vozišče.

3. člen

Avtobusno postajališče smejo uporabljati vozila, ki opravljajo javni prevoz potnikov v skladu z zakonom.

4. člen

Avtobusna postajališča morajo biti zgrajena v skladu z normativi in standardi za tovrstne objekte. Avtobusna postajališča morajo biti označena s prometnim znakom v skladu s predpisi.

5. člen

Avtobusno postajališče izven vozišča mora biti opremljeno s čakalnico, ki služi izključno kot prostor za potnike.

Čakalnica mora biti take konstrukcije, da omogoča ustrezno zaščito za potnike.

Velikost čakalnice mora ustrezati številu potnikov, ki se na takem postajališču predvidevajo.

V primeru, da je avtobusno postajališče obojestransko, prečkanje ceste na tem delu pa varno, je mogoče čakalnico postaviti samo na enem postajališču in to na tistem, ki je glede na število čakajočih potnikov bolj obremenjeno.

6. člen

Lokacijo postavitve čakalnic na posameznih postajališčih bo določil Občinski svet občine Gornji Petrovci s posebnim sklepom na predlog odbora za urejanje prostora, gospodarsko in cestno infrastrukturo za vsako leto posebej.

Kjer avtobusna postajališča niso zgrajena v skladu z normativi in standardi za tovrstne objekte, se tako avtobusno postajališče zgradi na novo.

Lokacijo na novo zgrajenih avtobusnih postajališč bo določil Občinski svet občine Gornji Petrovci s posebnim sklepom na predlog odbora za urejanje prostora, gospodarsko in cestno infrastrukturo po predhodnem posvetovanju s posameznimi krajevnimi skupnostmi na območju Občine Gornji Petrovci za vsako leto posebej.

Občina Gornji Petrovci financira gradnjo postajališča, krajevna skupnost na območju katere se le-to nahaja pa zagotovi ustrezno zemljišče.

7. člen

Izgled in konstrukcija na novo postavljenih čakalnic mora biti enotna za območje celotne Občine Gornji Petrovci in mora sovpadati v naravno in arhitektonsko okolje. Tip oziroma izgled in konstrukcije čakalnic določi Občinski svet občine Gornji Petrovci s posebnim sklepom, nakar se opravi javni razpis za izbiro izvajalca.

Za odpiranje ponudb se zadolži odbor za urejanje prostora, gospodarsko in cestno infrastrukturo, ki pripravi ustrezen predlog Občinskemu svetu občine Gornji Petrovci, ki le-tega sprejme.

8. člen

Čakalnica mora biti postavljena v sredini prostora za potnike (hodnika) in ustrezno stabilno nameščena oziroma pritrjena.

Namestitev oziroma pritrditev mora biti izdelana tako, da ni nevarnosti za poškodbe.

Oddaljenost najbolj izpostavljenega dela čakalnice od notranjega dela postajališča (zunanjšega roba robnika) mora biti najmanj 1,6 m.

9. člen

Ob čakalnici mora biti postavljen vsaj en koš za smeti ustrezne velikosti in primerne izgleda.

Nabava, namestitev in čiščenje le-tega je v pristojnosti Občine Gornji Petrovci.

10. člen

Na vidnem mestu čakalnice mora biti naziv kraja, kjer se postajališče nahaja in izobešen vozni red, ki se nanaša na postajališče, na katerem čakalnica stoji.

11. člen

Tako zunaj kot znotraj čakalnice je prepovedano vsakršno plakatiranje in oglaševanje.

V ta namen bo v neposredni bližini čakalnice postavljen pano, ki bo služil temu namenu. Nabava, postavitve in vzdrževanje le-tega je v pristojnosti Občine Gornji Petrovci.

12. člen

Občina Gornji Petrovci bo sofinancirala nabavo in postavitve avtobusnih čakalnic v višini 70%, ostali del pa krajevna skupnost, na območju katere se postajališče nahaja.

Krajevna skupnost mora zagotoviti svoj delež v roku tridesetih dni po podpisu pogodbe.

Kolikor ne pride do realizacije plačila se postavitve avtobusne čakalnice ne opravi.

Občina Gornji Petrovci bo izvedla potrebna dela za ureditev platoja, kjer bo čakalnica postavljena.

Zemljišče za ureditev platoja zagotovi krajevna skupnost na področju katere se dela izvajajo.

Vzdrževanje na novo postavljenih avtobusnih čakalnic je v pristojnosti Občine Gornji Petrovci.

13. člen

Za izvajanje vseh določil tega odloka je zadolžena Občina Gornji Petrovci, razen drugega in petega odstavka 12. člena tega odloka za izvajanje katerih so odgovorne posamezne krajevne skupnosti.

14. člen

Nadzor nad izvajanjem tega odloka opravlja Odbor za urejanje prostora, gospodarstvo in cestno infrastrukturo Občine Gornji Petrovci skupaj z županom.

15. člen

Z dnem uveljavitve tega odloka je prepovedano na vseh na novo zgrajenih avtobusnih postajališčih na območju Občine Gornji Petrovci postavljati stare oziroma čakalnice, ki so v nasprotju s tem odlokom oziroma ustreznim sklepom.

Vse čakalnice, ki niso v skladu s tem odlokom je potrebno odstraniti oziroma zamenjati do leta 2003.

16. člen

Občina Gornji Petrovci lahko z denarno kaznijo od 10.000 SIT do 30.000 SIT kaznuje za prekršek pravno osebo ali posameznika:

– če čakalnico uporabi za plakatiranje oziroma v druge propagandne namene;

– če odstrani ali raztrga v čakalnici označbo kraja ali vozni red;

– če čakalnico uporablja v druge namene, kot je namenjena;

– če v čakalnici shrani kolo ali druge neprimerne predmete;

– če v koš za smeti vrže prižgano vžigalico ali cigaretni ogorak;

– če čakalnico nehote poškoduje;

– če postavlja staro ali čakalnico, ki ni v skladu s tem odlokom.

Na gornje nepravilnosti opozarjajo in jih evidentirajo delavci javnih del Občine Gornji Petrovci in o tem tekoče obveščajo župana Občine Gornji Petrovci.

17. člen

Za vsako namerno ali hujše poškodovanje čakalnice se zahteva povrnitev celotne povzročene škode.

18. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 1069/97

Gornji Petrovci, dne 13. maja 1997.

Predsednik
Občinskega sveta
občine Gornji Petrovci
Karel Hari, dipl. inž. agr. l. r.

KRŠKO**1937.**

Na podlagi 21., 29. in 65. člena zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 6/94 – odločba US RS, 45/94 – odločba US RS, 57/94, 14/95 in 20/95 – odločba US RS, 73/95 – odločba US RS, 9/96 – odločba US RS, 39/96 – odločba US RS in 44/96 – odločba US RS) in 16., 79. in 82. člena statuta Občine Krško (Uradni list RS, št. 2/96) ter v skladu z zakonom o uresničevanju javnega interesa na področju kulture (Uradni list RS, št. 75/94), je Občinski svet občine Krško na 25. seji dne 15. 5. 1997 sprejel

ODLOK**o spremembah in dopolnitvah odloka o ustanovitvi javnega zavoda Valvasorjeva knjižnica Krško, p.o.****1. člen**

V odloku o ustanovitvi javnega zavoda Valvasorjeva knjižnica Krško, p.o. (Uradni list RS, št. 35/92), se 4. člen spremeni tako, da glasi:

Organi javnega zavoda so:

- direktor;
- svet;
- strokovni svet.

Pristojnosti in naloge direktorja zavoda in strokovnega sveta določa zavod na podlagi zakona in akta o ustanovitvi v statutu.

2. člen

V odloku se 5. člen spremeni tako, da glasi:

Zavod upravlja svet zavoda, ki šteje šest članov, od tega dva predstavnika ustanovitelja, dva predstavnika delavcev zavoda in dva predstavnika uporabnikov.

Predstavnike ustanovitelja imenuje Občinski svet občine Krško.

Predstavnike uporabnikov na predlog direktorja imenuje zbor delavcev knjižnice.

Predstavnike delavcev knjižnice volijo delavci na neposrednih volitvah. Kandidate lahko predlagajo direktor in delavci knjižnice.

Volitve so veljavne, če se jih udeleži več kot polovica delavcev zavoda. Izvoljena sta kandidata, ki sta dobila največ glasov delavcev, ki so volili.

Članu sveta zavoda preneha mandat pred potekom dobe, za katero je bil imenovan oziroma izvoljen, če:

- odstopi,
- zaradi bolezni, daljše odsotnosti ali iz drugih razlogov ne more več opravljati funkcij člana sveta zavoda,
- je razrešen,
- mu preneha delovno razmerje v zavodu.

Člana sveta zavoda razreši za volitve oziroma imenovanje pristojni organ na način in po postopku, določenim za imenovanje.

Ko svet zavoda ugotovi, da je članu iz razlogov iz zgornjega odstavka prenehal mandat, o tem obvesti pristojne za imenovanje oziroma izvolitev novega člana.

Nadomestno imenovanje oziroma izvolitev članov sveta zavoda ni potrebno, če je prenehal mandat manj kot polovici članov in je do izteka mandata sveta zavoda manj kot šest mesecev.

3. člen

V odloku se 6. člen spremeni tako, da glasi:

Člani sveta zavoda so imenovani oziroma izvoljeni za štiri leta.

Svet zavoda ima naslednje pristojnosti:

- sprejema statut in druge splošne akte, ki jih določa zakon in akt o ustanovitvi, statut ali drugi splošni akti zavoda,
- sprejema program dela zavoda in spremlja njegovo izvrševanje,
- sprejema program razreševanja presežnih delavcev,
- odloča o varstvu pravic delavcev kot drugostopenjski organ,
- opravlja druge, z zakonom ali aktom o ustanovitvi in statutom ter drugimi splošnimi akti zavoda določene naloge,
- sprejema finančni načrt in zaključni račun,
- opravlja nadzor nad upravljanjem in poslovanjem.

4. člen

V odloku se 7. člen spremeni tako, da glasi:

Zavod ima direktorja, ki opravlja funkcijo poslovnega in programskega direktorja.

Pristojnosti in naloge direktorja opredeljujeta zakon in statut zavoda.

Direktorja zavoda imenuje in razrešuje ustanovitelj na podlagi javnega razpisa po predhodnem mnenju sveta zavoda in strokovnega sveta zavoda.

Mandat direktorja traja pet let.

Za direktorja zavoda je lahko imenovan kandidat, če izpolnjuje naslednja pogoja:

- visoko izobrazbo ustrezne smeri z opravljenim bibliotekarskim strokovnim izpitom in z najmanj dvema letoma delovnih izkušenj ali višja izobrazba ustrezne smeri z opravljenim strokovnim izpitom za višjega knjižničarja in z najmanj pet let delovnih izkušenj,
- znanje vsaj enega tujega jezika.

5. člen

V odloku se 8. člen spremeni tako, da glasi:

Zavod ima strokovni svet.

Sestava, način imenovanja in trajanja mandata članov ter naloge strokovnega sveta natančneje določi statut zavoda v skladu z zakonodajo.

Strokovni svet obravnava vprašanja s področja strokovnega dela zavoda in daje direktorju ter svetu zavoda mnenja, predloge in pobude za reševanje teh vprašanj.

6. člen

Zavod mora uskladiti statut v skladu s tem odlokom v roku šestih mesecev po uveljavitvi tega odloka.

Svet zavoda in strokovni svet morajo biti imenovani najkasneje v roku dveh mesecev po uskladitvi statuta zavoda s tem odlokom.

7. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 028-3/97-1/18

Krško, dne 15. maja 1997.

Predsednik
Občinskega sveta
občine Krško

Franci Bogovič l. r.

1938.

Na podlagi 29. in 65. člena zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93; 6/94 – odločba US RS, 45/94 – odločba US RS in Uradni list RS, št. 57/94, 14/95, 20/95 – odločba US RS, 63/95 – odločba US RS, 9/96 – odločba US RS, 39/96 – odločba US RS in 44/96 – odločba US RS in Uradni list RS, št. 26/97), 24. člena zakona o industrijski lastnini (Uradni list RS, št. 13/92 in 27/93) ter 16. in 79. člena statuta Občine Krško (Uradni list RS, št. 2/96) je Občinski svet občine Krško na 25. seji dne 21. 5. 1997 sprejel

ODLOK**o določitvi in uporabi turističnega znaka Občine Krško****1. člen**

S tem odlokom se določa turistični znak Občine Krško ter pogoji, načini in postopki za njegovo uporabo.

2. člen

Turistični znak Občine Krško je kvadratne oblike, nagnjen za 30°, ki ga sestavlja lik metulja, s stiliziranim gričevjem, vodo in ravnico v ozadju. Ob znaku se na predpisan način izpiše napis Krško v črkopisu Friz Quadrata Bold.

Likovna podoba turističnega znaka ima naslednje značilne barve: modra HKS 42, rumena HKS 5, zelena HKS 54. Znak se izjemoma sme uporabiti tudi v ČB-rastrski in ČB-črtni različici.

Simbol in napis, ki skupaj tvorita znak, imata tri možnosti medsebojne postavitve:

- a) primarna horizontalna postavitev,
- b) sekundarna vertikalna postavitev,
- c) terciarna postavitev, pri kateri je napis Krško v samem simbolu.

Ob številnih uporabnih aplikacijah znaka na različnih tiskovinah in izdelkih, ima primarna postavitev prednost pred ostalima dvema.

3. člen

Turistični znak občine je avtorsko delo Romana Stoparja iz grafične oblikovalnice AGENDA Krško, ki uveljavlja avtorske pravice v skladu z zakonom.

Osnovna razpoznavna sredstva, ki so predstavljena v priročniku osnovnih razpoznavnih sredstev, lahko spreminja avtor v soglasju z občinskim svetom.

4. člen

Lastnik turističnega znaka in njegove celostne podobe je Občina Krško, ki je znak zavarovala kot kolektivno znamko pri pristojnem republiškem organu.

5. člen

Dovoljene postavitve turističnega znaka – simbol in napis, barvni sistem in tipografsko okolje so obdelani in predstavljeni v Priročniku osnovnih razpoznavnih sredstev avtorja Romana Stoparja. Krajša in strnjena oblika priročnika je predstavljena na tiskani barvni zloženki z naslovom Celostna grafična podoba turistične ponudbe v Občini Krško.

6. člen

Turistični znak, tipične barve in s predpisanimi črkopisi je stalnica nastajajoče celostne podobe turistične in kulturne ponudbe Občine Krško. Uporaba predpisanih elementov je obvezna za Občino Krško ter vse nosilce turistične in kulturne ponudbe na območju Občine Krško s ciljem nastajanja skupne vizualne identitete in razpoznavnosti območja.

7. člen

Turistični znak je namenjen označevanju tiskovin in publikacij tržne in promocijske narave in drugih materialov, ki jih bo Občina Krško kot lastnik celostne grafične podobe izdajala in uporabljala v okviru turistične in kulturne promocije Občine Krško.

Ob vzpostavitvi turističnega usmerjevalnega sistema, bo turistični znak njegov osnovni razpoznavni element.

8. člen

Kot razpoznavni element območja bodo turistični znak območja Občine Krško uporabljali vsi nosilci turistične in kulturne dejavnosti v občini in to predvsem na tiskovinah in drugih izdelkih, namenjenih lastni promociji in s tem tudi promociji Občine Krško.

Vsak uporabnik turističnega znaka mora podati vlogo za izdajo soglasja. Iz vloge mora biti razviden namen in način uporabe turističnega znaka. Na popolno vlogo izda Občina Krško brezplačno pisno soglasje. Soglasje temelji na oceni kakovosti ponudbe prosilca, njegovi ustrezni ambientalni in tehnični urejenosti ter na doseženi stopnji turističnega ugleda znotraj turistične ponudbe območja Občine Krško.

Pravna ali fizična oseba, ki ji je bilo izdano soglasje za uporabo turističnega znaka lahko uporablja ta znak le na način kot je opredeljeno v soglasju. Kolikor pravna ali fizična oseba, ki ji je bilo izdano soglasje, uporabi turistični znak v nasprotju z izdanim soglasjem ali ga uporabi brez soglasja, stori prekršek in je odškodninsko odgovorna za vso povzročeno škodo, ki bi zaradi takega dejanja nastala Občini Krško.

9. člen

Občina Krško kot lastnik celostne grafične podobe bo z njo upravljala in nadzorovala uporabo njenih elementov in tako zagotavljala jasno razpoznavo območja Občine Krško v širšem prostoru.

Nadzor nad izvajanjem tega odloka in uporabo turističnega znaka opravljajo pooblaščenice osebe za komunalni nadzor v Občini Krško.

10. člen

Na promocijskih materialih, namenjenih komuniciranju s tujino, je ob uporabi turističnega znaka Občine Krško, obvezna prisotnost elementov slovenske turistične podobe.

11. člen

Z denarno kaznijo od 10.000 do 150.000 SIT se kaznuje za prekršek pravna ali fizična oseba, če:

1. opravlja turistično ali drugo dejavnost v smislu turistične ponudbe, pa na lastnih promocijskih sredstvih ne uporablja elementov celostne turistične podobe občine oziroma predhodno ob pripravi le-teh ne zaprosi za soglasje o uporabi (prvi in drugi odstavek 8. člena),

2. uporablja turistični znak Občine Krško brez predhodnega pisnega soglasja Občine Krško oziroma v nasprotju z izdanim soglasjem (tretji odstavek 8. člena).

12. člen

Turistični znak se mora pričeti redno uporabljati v enem letu od dneva uveljavitve tega odloka.

13. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 13-02/97-1/14

Krško, dne 21. maja 1997.

Predsednik
Občinskega sveta
občine Krško
Franci Bogovič l. r.

KUZMA**1939.**

Na podlagi 18. in 19. člena zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 57/94 in 14/95), ter 52. in 59. člena statuta Občine Kuzma (Uradni list RS, št. 53/95) je Svet krajevne skupnosti Kuzma na seji dne 17. januarja 1997, sprejel

STATUT**Krajevne skupnosti Kuzma****I. SPLOŠNE DOLOČBE**

1. člen

Krajevna skupnost Kuzma je kot ožji del Občine Kuzma, samoupravna skupnost občanov, organiziranih na območju naselij: Kuzma, Dolič, Gornji Slaveči, Trdkova in Matjaševci.

2. člen

Krajevna skupnost je pravna oseba. Sedež krajevne skupnosti je: Kuzma 24. Krajevna skupnost ima svoj žig.

3. člen

V skladu z zakonom, statutom Občine Kuzma in tem statutom zadovoljujejo občani v krajevni skupnosti določene

skupne potrebe ter izvajajo naloge, ki jih je krajevni skupnosti poverila občina.

4. člen

Krajevna skupnost razpolaga s sredstvi in premoženjem, ki so njena last, s sredstvi, ki so jih v krajevni skupnosti združili občani, sredstvi dodeljenimi iz občinskega proračuna za izvajanje dogovorjenih nalog, ter sredstvi ustvarjenimi z lastno dejavnostjo.

5. člen

Krajevna skupnost nastopa v pravnem prometu s sredstvi s katerimi razpolaga. Pri razpolaganju s temi sredstvi nastopa krajevna skupnost v pravnem prometu v svojem imenu in za svoj račun. Krajevna skupnost gospodari s premoženjem, kot dober gospodar.

6. člen

Krajevna skupnost se sme zadolževati le po predhodnem soglasju občinskega sveta.

7. člen

Krajevna skupnost ima svoj krajevni praznik. Krajevna skupnost podeljuje svojim zaslužnim občanom priznanja in plakete.

Svet krajevne skupnosti s sklepom določi krajevni praznik ter priznanja in plakete krajevne skupnosti.

8. člen

Krajevna skupnost v okviru pooblastil določenih v statutu občine, samostojno ureja in opravlja svoje naloge in opravlja naloge, ki jih nanjo prenese občina.

9. člen

Zaradi zadovoljevanja določenih skupnih potreb se lahko krajevne skupnosti na območju občine povezujejo med seboj v različne oblike interesnega združevanja in sodelovanja.

Z izraženo voljo večine volilcev na zborih občanov (50% + 1 glas) določene vasi, se lahko posamezna vas ali več vasi izloči iz obtoječe KS in ustanovi lastno KS.

Krajevna skupnost sodeluje tudi z drugimi KS in lahko v ta namen tudi združuje sredstva za opravljanje skupnih zadev.

II. NALOGE KRAJEVNE SKUPNOSTI

10. člen

Krajevna skupnost samostojno opravlja naloge, ki jih določa statut občine in ta statut.

V krajevni skupnosti se za zadovoljevanje potreb svojih prebivalcev opravljajo zlasti naslednje naloge:

– obravnavajo vsa vprašanja pomembna za delo in življenje krajevne skupnosti ter oblikujejo stališča, pobude in vprašanja v zvezi s tem;

– obravnavajo vprašanja iz občinske pristojnosti ter dajejo k tem vprašanjem mnenja, stališča in pobude;

– dajejo soglasja oziroma mnenja k posameznim odločitvam občinskega sveta, če tako določa zakon ali statut občine;

– sprejema statut krajevne skupnosti in druge splošne akte KS;

– obravnava in sprejema finančni načrt in zaključni račun KS;

– odloča o porabi sredstev krajevne skupnosti;

- razpiše referendum o posameznih vprašanjih iz svoje pristojnosti;
- razpiše referendum o samoprисpevku občanov in odloča o uvedbi samoprисpevka;
- dajejo pobude in predloge za sprejem odlokov in drugih splošnih aktov občine,
- sklicujejo zbere občanov za obravnavo določenih skupnih vprašanj;
- opravljajo druge naloge, ki jih na KS prenesejo organi občine, skupaj z ustreznimi sredstvi za njihovo opravljanje.

III. ORGANI KRAJEVNE SKUPNOSTI

11. člen

Organ odločanja o vseh zadevah v okviru nalog krajevne skupnosti je svet krajevne skupnosti.
Svet krajevne skupnosti šteje petnajst članov.

12. člen

Kot stalni organ, ki ga imenuje svet KS, je v krajevni skupnosti nadzorni odbor.

Za uresničevanje posameznih nalog lahko svet krajevne skupnosti imenuje delovna telesa – komisije.

1. Volitve sveta krajevne skupnosti

13. člen

Za volitve sveta KS se smiselno uporabljajo določbe zakona o lokalnih volitvah, ki veljajo za večinske volitve v občinski svet.

Svet krajevne skupnosti izvolijo občani krajevne skupnosti – to so volilci s stalnim prebivališčem v krajevni skupnosti – na podlagi enake volilne pravice s tajnim glasovanjem.

14. člen

V skladu z zakonom, statutom občine in tem statutom so volitve sveta KS redne (opravijo se vsako četrto leto), predčasne (opravijo se, če se svet KS razpusti pred potekom štiriletne mandatne dobe) in nadomestne.

Redne volitve v svet KS se opravijo istočasno, kot redne volitve v občinski svet.

15. člen

Za volitve sveta KS se v krajevni skupnosti določijo volilne enote tako, da je zagotovljena zastopanost posameznih naselij oziroma delov krajevne skupnosti. V krajevni skupnosti se oblikujejo naslednje volilne enote in določi naslednje število članov sveta iz posamezne volilne enote:

- v svet KS, se volijo po trije člani iz vasi Kuzma, Gornji Slaveči, Dolič, Trdkova in Matjaševci.

16. člen

Volitve v svet krajevne skupnosti razpiše (v predpisanih rokih in na predpisan način) župan občine, izvajata pa jih občinska volilna komisija in volilna komisija krajevne skupnosti.

Volilno komisijo krajevne skupnosti imenuje svet krajevne skupnosti. Volilno komisijo krajevne skupnosti sestavlja predsednik in dva člana ter njihovi namestniki, ki se imenujejo izmed volilcev s stalnim prebivališčem v Krajevni skupnosti Kuzma.

Volilni odbor po volilnih enotah sestavljajo prav tako predsednik in dva člana, ter njihovi namestniki.

Kandidate v volilni odbor po volilnih enotah, predlagajo člani vaše skupnosti in sicer vsak član vaše skupnosti predlaga enega člana in enega namestnika. Svet KS pa jih potrdi.

2. Pristojnosti sveta krajevne skupnosti

17. člen

Svet krajevne skupnosti ima naslednje pristojnosti:

- sprejema statut krajevne skupnosti;
- sprejema poslovnik o delu sveta in druge akte krajevne skupnosti;
- sprejema finančni načrt in zaključni račun KS;
- razpisuje referendum o posameznih vprašanjih iz občinske pristojnosti, ki neposredno prizadevajo interese občanov KS;
- razpisuje referendum za uvedbo samoprисpevka in odloča o uvedbi samoprисpevka;
- obravnava vprašanja, ki so pomembna za delo KS ter oblikuje stališča do teh vprašanj;
- v primerih, ko je tako določeno s statutom občine daje mnenje občinskemu svetu, če ta odloča o zadevah, ki zadevajo interese prebivalcev krajevne skupnosti;
- imenuje komisije, odbore in druga delovna telesa sveta KS;
- voli predsednika in podpredsednika sveta KS;
- voli nadzorni odbor KS;
- voli volilno komisijo;
- sprejema posamične odločitve v zvezi z izvajanjem finančnega načrta in razpolaganjem s sredstvi KS,
- odloča o zadolževanju KS, po predhodnem soglasju občinskega sveta;
- odloča o sklepanju pogodb in drugih pravnih poslov KS;
- odloča o vseh drugih vprašanjih iz pristojnosti KS in iz pristojnosti, ki jih določa statut občine.

3. Konstituiranje sveta in mandat članov sveta KS

18. člen

Svet KS se konstituira na svoji prvi seji po izvolitvi tako, da izmed sebe izvoli predsednika sveta KS in podpredsednika sveta KS.

19. člen

Prvo sejo sveta KS skliče dotedanji (prejšnji) predsednik sveta KS najkasneje dvajset dni po izvolitvi članov sveta KS. Če seja ni sklicana v navedenem roku, jo skliče predsednik volilne komisije. Svet KS na prvi seji obravnava poročilo volilne komisije in verificira mandate članov sveta KS.

20. člen

Do izvolitve predsednika sveta KS in podpredsednika sveta KS vodi prvo sejo najstarejši član sveta KS.

21. člen

Na prvi seji izvoli svet KS izmed članov sveta – na predlog najmanj četrtnine članov sveta – predsednika sveta KS. Predsednik sveta KS se izvoli z večino glasov vseh članov sveta. Če pri prvem glasovanju noben kandidat ne dobi zahtevane večine, se glasovanje ponovi. Pri ponovnem glasovanju se glasuje o dveh kandidatih, ki sta dobila največ glasov.

Podpredsednika sveta KS izvoli svet KS na predlog predsednika.

22. člen

Občinski svet lahko na predlog župana, četrtnine članov sveta ali zbora občanov krajevne skupnosti razpusti svet krajevne skupnosti in razpiše predčasne volitve:

– če se po najmanj trikratnem sklicu svet krajevne skupnosti ne sestane,

– če se ugotovi, da svet krajevne skupnosti očitno nezakonito razpolaga s sredstvi občanov ali če se sredstva, ki so krajevni skupnosti dodeljena iz proračuna, uporablja nenamensko.

23. člen

Predsednik sveta KS je lahko razrešen na predlog najmanj četrtnine članov sveta KS. Predsednik je razrešen, če za predlog razrešitve glasuje več kot polovica vseh članov sveta KS.

24. člen

Predsedniku in članom sveta KS preneha mandat s pretekem časa za katerega so bili izvoljeni.

25. člen

Vsak član sveta KS lahko pred potekom mandata odstopi. Odstopna izjava mora biti podana v pisni obliki in posredovana predsedniku sveta KS.

Predsednik sveta KS je dolžan v roku petnajst dni sklicati sejo sveta KS in o tem sprejeti ugotovitveni sklep, ter ga posredovati predsedniku volilne komisije.

26. člen

Predsednik in člani sveta KS lahko pred potekom mandatne dobe odstopijo. Odstopna izjava mora biti podana v pisni obliki. Svet KS ob obravnavi odstopne izjave opravi tudi volitve novega predsednika sveta KS.

Za odstop podpredsednika sveta KS se smiselno uporabljajo določila, ki veljajo za odstop predsednika sveta KS. Če predsednik ali podpredsednik odstopita kot člana sveta se najprej izvede postopek po 21. členu tega statuta, nato pa se izvolita novi predsednik in podpredsednik sveta KS.

4. Pravice in dolžnosti članov sveta KS

27. člen

Člani sveta KS imajo pravice in dolžnosti določene z zakonom, statutom občine, tem statutom in drugimi akti KS.

28. člen

Člani sveta imajo pravico in dolžnost udeleževati se sej sveta in uresničevati sprejete odločitve sveta KS.

29. člen

Člani sveta KS imajo pravico dajati pobude predsedniku sveta KS, delovnim telesom sveta KS in zahtevati odgovore na svoja vprašanja in pobude.

30. člen

Član sveta lahko zahteva, da se posamezno vprašanje oziroma pobuda uvrsti na dnevni red seje in se o njem izvede razprava.

31. člen

Kadar svet KS obravnava vprašanja iz občinske pristojnosti lahko člani sveta dajejo pobude in vprašanja, ki se nanašajo na delo občinskega sveta, občinske uprave in župana.

Ta vprašanja in pobude mora predsednik sveta KS takoj po seji sveta KS posredovati pristojnim organom občine in zahtevati odgovor nanje.

Če pristojni organi ne odgovorijo na vprašanje ali pobudo v roku določenem v statutu občine oziroma poslovniku občinskega sveta lahko svet KS skliče zbor občanov KS in na njem obravnava vprašanje oziroma pobudo.

32. člen

Posamezni član sveta KS lahko zahteva sklic zbora občanov za obravnavo kakšnega vprašanja, ki ga obravnava svet KS. O takšni pobudi odloči svet KS z večino glasov vseh članov sveta KS.

5. Predsednik in podpredsednik sveta KS

33. člen

Predsednik sveta krajevne skupnosti:

– zastopa in predstavlja KS,

– sklicuje in vodi seje sveta KS,

– skrbi, da so pravočasno pripravljeni materiali za obravnavo in odločanje na seji sveta KS ter za nemoteno delo sveta KS,

– podpisuje akte in sklepe, ki jih sprejema svet KS,

– skrbi za sodelovanje in usklajevanje dela z občinskim svetom, občinsko upravo in županom,

– opravlja druge naloge, ki mu jih določi svet KS.

34. člen

Podpredsednik sveta KS pomaga predsedniku pri njegovem delu, ga nadomešča v času odsotnosti in v primeru zadržanosti in po njegovem pooblastilu opravlja posamezne zadeve z njegovega delovnega področja.

35. člen

Če nastopijo razlogi zaradi katerih predsednik sveta KS ne more opravljati svoje funkcije, opravlja naloge predsednika podpredsednik sveta KS. Če tudi podpredsednik sveta KS ne more opravljati nalog predsednika prevzame naloge predsednika najstarejši član sveta KS.

6. Seje sveta KS

36. člen

Svet KS veljavno sklepa, če je na seji navzoča večina članov sveta KS. Svet KS sprejema odločitve z večino navzočih članov, če s tem statutom za posamezne odločitve ni drugače določeno.

37. člen

Glasovanje na seji sveta je javno.

Pri javnem odločanju (glasovanju, izrekanju) lahko posamezen član sveta glasuje "ZA" sprejem predlagane odločitve, "PROTI" sprejemu predlagane odločitve, ali pa glasuje "VZDRŽAN".

Javno glasovanje se opravi z dvigom rok ali s poimenskimi izrekanjem. S poimenskimi izrekanjem se glasuje, če tako odloči svet na predlog predsednika ali 1/4 članov sveta.

Če se glasuje s poimenskimi izrekanjem, predsedujoči sveta kliče po seznamu člana sveta, vsak pa se izreče z besedo "ZA", "PROTI" ali "VZDRŽAN".

38. člen

Tajno se na seji sveta glasuje le takrat, kadar tako odloči s sklepom večina članov sveta KS.

Tajno se glasuje z glasovnicami. Za glasovanje se natisne toliko glasovnic, kot je članov sveta. Glasovnice morajo biti overjene z žigom krajevne skupnosti.

Glasovnica vsebuje predlog, o katerem se odloča in opredelitev "ZA" in "PROTI". Član sveta KS glasuje tako, da obkroži besedo "ZA" ali "PROTI".

Tajno glasovanje vodi predsednik s pomočjo dveh članov sveta, ki ju izvoli svet na predlog predsednika. Posamezna administrativno-tehnična opravila opravlja strokovno-tehnična delavka.

Članom sveta se vročijo glasovnice pri mizi predsednika, glasujejo pa na prostoru, določenem za glasovanje. V seznamu članov sveta se sproti označi, kateri člani sveta so dvignili glasovnico.

Ko član sveta izpolni glasovnico, odda glasovnico v glasovalno skrinjico.

Ko je glasovanje končano, predsednik in izvoljena člana sveta ugotovijo izid glasovanja. Pri tem se lahko umaknejo v poseben prostor.

Ugotovitev izida glasovanja obsega:

- število razdeljenih glasovnic,
- število oddanih glasovnic,
- število neveljavnih glasovnic,
- število veljavnih glasovnic,
- število glasov "ZA" in število glasov "PROTI", oziroma pri glasovanju o kandidatih, število glasov, ki jih je dobil posamezni kandidat,
- ugotovitev, da je predlog izglasovan s predpisano večino, ali da predlog ni izglasovan, pri glasovanju o kandidatih pa, kateri kandidat je izvoljen.

O ugotovitvi rezultatov glasovanja se sestavi zapisnik, ki ga podpišejo vsi, ki so vodili glasovanje.

Predsedujoči takoj po ugotovitvi rezultatov objavi izid glasovanja na seji sveta.

39. člen

Svet KS se sestaja na sejah, ki jih sklicuje predsednik sveta KS na lastno pobudo, predsednik pa mora sklicati sejo, če to zahtevajo najmanj trije člani sveta, nadzorni odbor, občinski svet ali župan. Če predsednik sveta KS ne skliče seje v petnajstih dneh potem, ko je prejel pisno zahtevo upravičenega predlagatelja jo lahko skliče tisti, ki je sklic zahteval. Dnevni red seje sveta KS predlaga predsednik, lahko pa ga predlaga tudi tisti, ki je upravičen predlagatelj sklica seje sveta KS.

Vabilo za sejo sveta KS se pošlje tudi županu občine. V dogovoru z županom občine, se skliče seja sveta KS, kadar je potrebno, da so na seji prisotni župan ali drugi predstavniki občine.

40. člen

Seje sveta KS so javne.

7. Delovna telesa sveta KS

41. člen

Za obravnavo posameznih vprašanj, za pripravo predlogov gradiv za razjasnitev določenih spornih vprašanj in za opravljanje drugih nalog in proučevanje posameznih vprašanj lahko imenuje svet KS komisije kot svoja delovna telesa.

V sklepu o imenovanju komisije se določi njena sestava in naloge. V vsako komisijo se imenuje najmanj en član sveta KS, ki tudi vodi delo komisije.

8. Strokovna opravila za potrebe KS

42. člen

Strokovno tehnične naloge za potrebe sveta KS in njegovih delovnih teles ter za izvajanje drugih nalog KS opravlja občinska uprava v skladu s statutom občine.

9. Zapisnik seje sveta KS

43. člen

O delu na seji sveta se piše skrajšani zapisnik. Skrajšani zapisnik obsega podatke o udeležbi na seji, glavne podatke o delu na seji, zlasti pa podatke o predlogih o katerih se je razpravljalo z imeni razpravljalcev, navedbo na seji sprejetih sklepov in izidov glasovanja o posameznih zadevah.

Za pripravo zapisnika skrbi oseba (član sveta, delavec), ki je zadolžena za sekretarska dela.

Skrajšani zapisnik potrdi svet KS na prvi prihodnji seji, podpišeta pa ga predsednik sveta KS in zapisnikar.

10. Nadzorni odbor

44. člen

Nadzorni odbor KS sestavlja pet članov in sicer po en član iz vasi: Kuzma, Gornji Slaveči, Trdkova, Matjaševci in Dolič.

Nadzorni odbor izvoli svet KS izmed občanov. Predsednik in člani nadzornega odbora ne morejo biti člani sveta KS.

45. člen

Nadzorni odbor:

- opravlja nadzor nad razpolaganjem s premoženjem KS,
- nadzoruje zakonitost, namenskost in smotrnost porabe sredstev KS,
- nadzoruje finančno poslovanje KS.

46. člen

Nadzorni odbor se sestaja na sejah, ki jih sklicuje predsednik.

Nadzorni odbor najmanj dvakrat letno obravnava finančno poslovanje KS in o svojih ugotovitvah poroča svetu KS in pristojnemu organu občine. Nadzorni odbor obvezno obravnava zaključni račun KS.

Nadzorni odbor sprejema sklepe in stališča z večino glasov prisotnih članov.

11. Premoženje in financiranje krajevne skupnosti

47. člen

Premoženje krajevne skupnosti sestavljajo premične in nepremične stvari v lasti KS, denarna sredstva in pravice.

O pridobitvi in odtujitvi premičnega in nepremičnega premoženja odloča svet KS z 2/3 večino glasov vseh članov sveta KS.

48. člen

Krajevna skupnost pridobiva prihodke iz lastnih virov in občinskega proračuna za določene namene.

49. člen

Lastni viri prihodkov KS so: sredstva zbrana s samoprispevki občanov, sredstva, ki jih občani združujejo v KS za določene namene, dotacije, darila, volila, sredstva ustvarjena z dejavnostjo KS, sredstva iz občinskega proračuna.

50. člen

Prihodki in izdatki za posamezne namene se razporedijo s finančnim načrtom KS.

51. člen

Sredstva KS se smejo uporabiti le za namene določene s finančnim načrtom. Za izvrševanje finančnega načrta je odgovoren predsednik sveta KS.

52. člen

Finančni načrt KS sprejme svet KS, sprejme pa se potem, ko je že sprejet občinski proračun.

Po preteku leta za katerega je bil sprejet finančni načrt KS sprejme svet KS zaključni račun za preteklo leto. V zaključnem računu se izkažejo predvideni in doseženi prihodki ter predvideni in doseženi odhodki.

53. člen

Krajevna skupnost se sme zadolžiti le za financiranje investicij v infrastrukturne objekte in naprave.

Krajevna skupnost se lahko zadolži le v soglasju s pristojnim organom občine. O zadolžitvi KS odloča svet KS.

54. člen

Finančno poslovanje KS in knjigovodska evidenca za KS se vodi v skladu z zakonskimi predpisi, določili statuta občine, tega statuta in odločitvami sveta KS.

IV. AKTI KRAJEVNE SKUPNOSTI

55. člen

Svet krajevne skupnosti sprejema naslednje akte:

- statut KS,
- poslovnik o delu sveta KS,
- finančni načrt,
- zaključni račun,
- pravilnike,
- sklepe.

56. člen

Svet krajevne skupnosti pri sprejemanju aktov, kot so: statut KS, poslovnik o delu sveta KS, finančni načrt, zaključni račun, pravilnike, ter sklepe skupnih investicij, veljavno sklepa, če je na seji prisotnih 2/3 članov sveta KS, ter so hkrati zastopane vse vasi v krajevni skupnosti.

Kolikor se za sprejemanje omenjenih aktov, odsotnost članov sveta KS ene in iste vasi, ponovi tudi na naslednji seji, se odloča brez njihove prisotnosti.

57. člen

Statut KS je temeljni akt KS, ki določa organizacijo in delovanje KS, oblikovanje in pristojnosti organov KS, sodelovanje občanov pri sprejemanju odločitev in druga vprašanja pomembna za delo KS.

Statut KS sprejme svet KS z dvetretjinsko večino glasov vseh članov sveta KS.

58. člen

S poslovnikom določa svet KS organizacijo in delo sveta KS ter uresničevanje pravic in dolžnosti članov sveta KS.

59. člen

S finančnim načrtom se razporedijo vsi prihodki in izdatki za posamezne namene porabe v KS.

60. člen

Z zaključnim računom se izkazujejo predvideni in doseženi prihodki ter predvideni in doseženi odhodki sredstev KS.

61. člen

S pravilnikom KS ureja notranjo organizacijo in način finančno-materialnega in knjigovodskega poslovanja. S pravilnikom se lahko urejajo tudi priznanja in nagrade KS ter druga vprašanja, če je tako določeno s statutom občine.

62. člen

S sklepom svet KS razpiše in uvede samoprispevek na osnovi predhodno izvedenega referendumu.

S sklepi svet KS ustanavlja delovna telesa, določa njihovo delovno področje ter voli in imenuje člane delovnih teles.

S sklepom svet odloča tudi o postopkovnih vprašanjih in odloča o posameznih vprašanjih iz svoje pristojnosti.

V. NEPOSREDNE OBLIKE ODLOČANJA OBČANOV

63. člen

Neposredni obliki odločanja občanov v KS sta zbor občanov in referendum.

64. člen

Zbor občanov sestavljajo polnoletni občani, ki imajo stalno prebivališče na območju KS.

Zbor občanov se lahko skliče za celotno območje KS ali za njen del. Zbor občanov skliče predsednik na lastno pobudo, na zahtevo sveta KS, na zahtevo župana ali predsednika vaškega odbora, nadzornega odbora ali na zahtevo najmanj 5% volilcev v KS oziroma na območju, za katero je zbor sklican.

Če predsednik zbora občanov ne skliče v petnajstih dneh po prejemu pisnega zahtevka upravičenega predlagatelja ga lahko skliče tisti, ki je sklic zahteval.

65. člen

Zbor občanov je sklepčen, če je na zboru navzočih več kot polovica volivcev. Kolikor zbor občanov ob napovedanem času, ni sklepčen, se sklicani zbor preloži za pol ure. Po preteku le-tega, je zbor občanov sklepčen, če je navzočih najmanj 10% volivcev.

Takšna oblika sklepčnosti zbora občanov, velja tudi za zbere občanov po posameznih delih krajevne skupnosti.

Kolikor je zbor kljub temu nesklepčen, izvaja nadaljnjo problematiko, ki je bila na dnevnem redu zbora, vaški odbor posamezne vasi in o tem obvesti svet KS in župana.

66. člen

Občani na zboru občanov:

- razpravljajo o problematiki v KS,
- razpravljajo o delu sveta KS,
- dajejo mnenja in predloge glede usmeritve posameznih vprašanj v KS,
- razpravljajo o delu organov občine in oblikujejo svoja stališča do teh vprašanj,
- obravnavajo druga vprašanja pomembna za življenje in delo v KS.

67. člen

Zbor občanov vodi tričlansko delovno predsedstvo (predsednik in dva člana), ki se izvoli na začetku zbora.

O delu zbora občanov se piše skrajšani zapisnik, ki ga potrdita dva overovatelja zapisnika, zapisnikar in predsednik delovnega predsedstva.

68. člen

Zbor občanov sprejema in potrjuje sklepe in dogovore z večino glasov prisotnih članov.

Glasovanje je lahko javno ali tajno, o tem odloči zbor z javnim glasovanjem.

69. člen

Svet KS lahko o svoji odločitvi (aktu) razpiše referendum.

Svet mora razpisati referendum o sklepu s katerim se določa samoprispevek občanov. Svet mora razpisati referendum tudi, če tako zahteva najmanj 10% volilcev v KS.

Pravico glasovati na referendumu imajo vsi občani, ki imajo volilno pravico. Odločitev je na referendumu sprejeta, če zanjo glasuje večina volilcev, ki so glasovali.

VI. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

70. člen

Krajevna skupnost objavlja akte s katerimi se posega v pravice in obveznosti občanov v KS v Uradnem listu Republike Slovenije ali uradnem glasilu občine, druge akte pa na krajevno običajen način.

71. člen

Število članov sveta krajevne skupnosti in volilne enote za prve volitve v svet krajevne skupnosti v letu 1996 je določil dosedanji (prejšnji) svet krajevne skupnosti.

Mandatna doba sveta KS izvoljenega na prvih volitvah traja do naslednjih rednih volitev občinskega sveta.

72. člen

Pred objavo tega statuta mora dati soglasje k njemu Občinski svet občine Kuzma.

Ta statut začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 84/96

Kuzma, dne 20. februarja 1997.

Predsednik
Sveta KS Kuzma
Jožef Škalič l. r.

LJUTOMER

1940.

Na podlagi 3. člena zakona o samoprispevku (Uradni list SRS, št. 35/85) in 56. člena zakona o referendumu in o ljudski iniciativi (Uradni list RS, št. 15/94), odloka o krajevnih skupnostih Občine Ljutomer (Uradni list RS, št. 45/96 in statuta Krajevne skupnosti Ljutomer je Svet krajevne skupnosti Ljutomer na seji dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P

o razpisu referenduma o uvedbi krajevnega samoprispevka za območje Krajevne skupnosti Ljutomer

1. člen

Za območje Krajevne skupnosti Ljutomer se razpiše referendum o uvedbi krajevnega samoprispevka v denarju za finansiranje:

- izgradnja nove mrliške vežice,
- sofinansiranje čistilne naprave in kolektorjev
- vzdrževanje in obnova mestnih ulic in vaških cest
- sofinansiranje pločnika Ljutomer–Noršinci
- širitev in obnova javne razsvetljave ter obnova strojne opreme na letnem kopališču,
- sofinansiranje dejavnosti društev,
- izvajanje nalog po sklepu sveta KS.

2. člen

Program nalog iz 1. člena tega sklepa je po cenah januar 1997 ocenjen na 135.000.000 SIT, od tega se iz zbranih sredstev samoprispevka za izvedbo nalog pod točko:

- namenja 54% zbranih sredstev,
- namenja 10% zbranih sredstev,
- namenja 15% zbranih sredstev,
- namenja 5% zbranih sredstev,
- namenja 10% zbranih sredstev,
- namenja 3% zbranih sredstev,
- namenja 3% zbranih sredstev.

Razliko do ocenjenega programa bo krajevna skupnost zagotavljala s sredstvi Sklada stavbnih zemljišč Občine Ljutomer in sredstvi upravljalca pokopališča Ljutomer.

3. člen

Referendum bo v nedeljo 6. julija 1997 od 7. do 19. ure na glasovalnih mestih, ki jih določi volilna komisija krajevne skupnosti.

4. člen

Sredstva samoprispevka se bodo zbirala na posebnem računu Krajevne skupnosti Ljutomer. Z njimi bo v skladu s programom razpolagal svet krajevne skupnosti. O uresničevanju programa in porabi sredstev samoprispevka mora svet krajevne skupnosti redno poročati zboru krajanov Krajevne skupnosti Ljutomer.

5. člen

Samoprispevek bo uveden za dobo pet let, in sicer od 1. 8. 1997 do 30. 7. 2002.

6. člen

Samoprispevek bodo plačevali krajani, ki stalno prebivajo na območju Krajevne skupnosti Ljutomer, in sicer:

- vsi zaposleni krajani po stopnji 1,5% mesečno od bruto plač zmanjšane za prispevke in davke;
- zavezanci, ki samostojno opravljajo gospodarsko ali poklicno dejavnost od bruto zavarovalne osnove zmanjšane za prispevke in davke po stopnji 1,5, upokojenci po stopnji 1,5% mesečno od bruto pokojnine zmanjšane za prispevke in davke, razen tistih, ki prejema varstveni dodatek;
- krajani, lastniki zemljišč od katastrskega dohodka gozdnih in negozdnih površin po stopnji 6, zavezanci, ki se jim davek odmerja od dopolnilne dejavnosti (pop. obrt) od davčne osnove dobička, zmanjšane za odmerjene davke po stopnji 1,5%;
- zavezanci, ki imajo dohodek iz dveh ali več virov v navedenem času, plačujejo za vsak vir posebej.

Krajani, ki so začasno zaposleni v tujini in občani, ki imajo na območju Krajevne skupnosti Ljutomer zgrajene hiše ali počitniške hiše in stalno prebivajo drugje, plačujejo letno 100 DEM v toolarski protivrednosti.

7. člen

Samoprispevek obračunavajo in odtegujejo podjetja, zavodi, zasebni delodajalci in drugi izplačevalci plač ali nadomestil in pokojnin.

Kmetijskim proizvajalcem in obrtnikom bo obračunavala in odtegovala samoprispevek Davčna uprava Republike Slovenije, izpostava Ljutomer.

Ob vsakem izplačilu oziroma nakazilu samoprispevka se Krajevni skupnosti Ljutomer dostavi seznam zavezancev za katere se samoprispevek nakazuje.

8. člen

Samoprispevek se ne plačuje od socialnovarstvenih pomoči, od otroških dodatkov, invalidnin, od štipendij in nagrad učencev in študentov na proizvodnem delu in delovni praksi, od regresa za letni dopust, jubilejnih nagrad in odpravnin.

9. člen

Pravico do glasovanja imajo vsi krajani, ki so vpisani v volilnem imeniku s stalnim prebivališčem v Krajevni skupnosti Ljutomer in so starejši od 18 let, oziroma starejši od 15 let, če so v delovnem razmerju.

10. člen

Referendum vodi volilna komisija Krajevne skupnosti Ljutomer, pri čemer smiselno uporablja določila zakona o volitvah in določila zakona o referendumu in o ljudski iniciativi.

11. člen

Družbeni nadzor nad zbiranjem, uporabo in gospodarjenjem s sredstvi samoprispevka opravlja nadzorni odbor Krajevne skupnosti Ljutomer. Pravilnost obračunavanja in odvajanja samoprispevka kontrolira Agencija za plačilni promet RS ter Davčna uprava Republike Slovenije izpostava Ljutomer v okviru svojih pristojnosti.

12. člen

Na referendumu glasujejo občani neposredno z glasovnicami. Na glasovnicah je naslednje besedilo:

Krajevna skupnost Ljutomer

G L A S O V N I C A

Na referendum dne 6. 7. 1997 za uvedbo krajevnega samoprispevka v denarju za dobo 5 let, to je od 1. 8. 1997 do 30. 7. 2002, za financiranje programa KS Ljutomer.

g l a s u j e m

PROTI

ZA

(pečat)

Tisti, ki glasuje izpolni glasovnico tako, da obkroži ZA, če se strinja z uvedbo samoprispevka oziroma PROTI, če se z uvedbo samoprispevka ne strinja.

13. člen

Sredstva za izvedbo referenduma zagotovi Krajevna skupnost Ljutomer.

14. člen

Zavezancem se plačani zneski krajevnega samoprispevka odštevajo od osnove za dohodnino (9. člen zakona o dohodnini).

15. člen

Poročilo o izidu referenduma in po uspešno izvedenem referendumu tudi sklep o uvedbi krajevnega samoprispevka se objavita v Uradnem listu RS.

16. člen

Ta sklep začne veljati z dnem sprejema, objavi pa se v Uradnem listu Republike Slovenije.

Ljutomer, dne 22. maja 1997.

Predsednik
Sveta KS Ljutomer
Zdenko Sakelšek l. r.

MEDVODE**1941.**

Na podlagi tretjega odstavka 2. člena in 17. člena statuta Občine Medvode (Uradni list RS, št. 34/95 in 47/95) je Občinski svet občine Medvode na 29. seji dne 20. 5. 1997 sprejel

O D L O K

o uporabi razpoznavnega slikovnega znaka, grba, zastave, insignij, pečata ter njihovih aplikacij Občine Medvode

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta odlok ureja uporabo razpoznavnega slikovnega znaka (v nadaljnjem besedilu: simbola), grba, zastave, insignij in pečata Občine Medvode, ki so določeni s statutom Občine Medvode in se smejo izvajati le v obliki in z vsebino ter na način, ki je določen s tem odlokom.

2. člen

Grb, znak, zastava, insignije in pečat označujejo pripadnost Občini Medvode. Simbola, grba, zastave, insignij in pečata ali njihovih sestavnih delov se ne sme zavarovati ali uporabljati kot znamko, model oziroma vzorec ter za označevanje blaga in storitev. V imenu firme, zavoda, družbe ali gospodarskega združenja in v imenu društva ni dovoljeno uporabljati simbola, grba, zastave, insignij in pečata Občine Medvode ali znakov, ki vsebujejo ali posnemajo uradne oznake Občine Medvode.

Ob pogojih in po postopku, ki ga določa ta odlok, se lahko dovoli uporaba simbola Občine Medvode kot dodatne sestavine blagovnega ali storitvenega simbola za kakovostne proizvode ali storitve z območja Občine Medvode.

3. člen

Ta odlok določa tista pravila za oblikovanje simbola, grba, zastave, insignij in pečata, ki niso določena s statutom Občine Medvode.

Grafični priložnik je priloga tega odloka.

4. člen

Grba in zastave ni dovoljeno uporabljati, če sta poškodovana ali po zunanosti neprimerna za uporabo, oziroma s

katerimkoli sestavnim delom odstopata od predpisanega v grafičnem priročniku.

II. RAZPOZNAVNI SLIKOVNI ZNAK

5. člen

Razpoznavni slikovni znak je upodobljen na ščitnem polju.

Je v obliki črke Y, ponazarja obliko sotočja. Vsaka od rek je ponazorjena s svojo modro barvo. Barvni trakovi so rahlo opognjeni, tako, da ponazarjajo gibanje vode in prispejajo k lokaciji. Prepletanje ponazarja zlitje ene reke v drugo, kar je razvidno iz prepleta dveh modrih barv.

6. člen

Znak Občine Medvode se uporablja:

1. v pečatu, štampiljki, osimbolkah dokumentov in značkih občinskih organov,
2. za označevanje območja Občine Medvode,
3. v prostorih in na poslopju Občine Medvode ter uradnih objektih Občine Medvode,
4. v obvestilih Občine Medvode,
5. na vabilih, čestitkah, priznanjih, vizitkah in podobnih uradnih izkazih, ki jih uporabljajo župan, predsednik in člani občinskega sveta ter sekretar občinskega sveta,
6. na pismu in ovitku, ki ga uporabljata župan in predsednik občinskega sveta,
7. na promocijskem gradivu, ki obravnava Občino Medvode,
8. na protokolarnih darilih,
9. na avtomobilskih registrskih tablicah,
10. na ostalih aplikacijah.

Kot suhi žig se znak uporabi le na vabilih, čestitkah in drugih listinah, ki jih izdajata župan in predsednik občinskega sveta.

7. člen

Zavodi, katerih ustanovitelj je Občina Medvode in društva ter organizacije, ki imajo sedež na območju Občine Medvode, lahko zaprosijo, da se jim dovoli uporaba simbola, v naslednjih primerih:

1. na priznanjih in zahvalah ter drugih listinah, ki se podeljujejo na kulturnih, turističnih, športnih ter drugih prireditvah,
2. na društvenem praporu,
3. na vozilih, ki se uporabljajo za izvajanje dejavnosti zavoda ali društva (npr. gasilski avtomobili),
4. ostale aplikacije.

Zavodi in društva iz prejšnjega odstavka tega člena lahko uporabljajo znak izključno v nekomercialne namene.

8. člen

Zavodi in podjetja, katerih ustanovitelj je Občina Medvode ter obrtniki, samostojni podjetniki, družbe in gospodarska združenja, ki imajo sedež v Občini Medvode, lahko zaprosijo, da se jim dovoli uporaba simbola v komercialne namene.

Uporaba simbola se dovoli ob že zavarovani blagovni ali storitveni znamki. Uporaba simbola se dovoli le za določen čas, največ za pet let. Po poteku dovoljene dobe uporabe se dovoljenje lahko obnovi.

Za uporabo simbola v komercialne namene plača uporabnik ustrezno nadomestilo. Višino nadomestila se določi v pogodbi, ki jo skleneta uporabnik in župan.

9. člen

Izdelek ali storitev, za katero se vloži prošnja za uporabo simbola, morata biti kakovostna in uveljavljena na območju Občine Medvode. Prošilec mora uživati ugled in z upanje svojih strank, proti njemu ne sme teči sodni postopek, ki bi ga sprožili upniki zaradi neizplačanih terjatev, ne sme biti v likvidacijskem ali stečajnem postopku, proti njemu ne smejo teči postopki zaradi gospodarskih prestopkov ali gospodarskega kriminala.

10. člen

Prošnji za izdajo dovoljenja za uporabo simbola mora biti priložena ustrezna dokumentacija z naslednjimi podatki:

- namen uporabe simbola,
- podroben opis izdelka ali storitve, opis že zavarovane blagovne znamke z grafičnim prikazom uporabe simbola na izdelku ali pri opisu storitve,
- ime in naslov izdelovalca simbola z opisom tehnike izdelave in količina.

11. člen

Prošnja za uporabo simbola in raznih aplikacij se vloži pri strokovni komisiji pri županovem uradu, ki preveri izpolnjevanje pogojev, določenih s tem odlokom. Svoje ugotovitve pošlje županu.

Člane strokovne komisije imenuje župan.

Na podlagi ugotovitev in po predhodni uskladitvi višine nadomestila pri uporabi simbola v komercialne namene, se župan odloči, da se prošnji za uporabo grba ugotovi. Zoper odločitev župana je možna pritožba na občinski svet.

V sklepe s katerim se dovoli uporaba simbola, se določi čas in pogoji ter način uporabe simbola.

12. člen

Izdano dovoljenje se prekliče s strani župana na predlog strokovne komisije, če se ugotovi:

- da je prosilec v prošnji navedel neresnične podatke,
- če prosilec, ki mu je bila dovoljena uporaba simbola le v nekomercialne namene le-tega uporabi v komercialne namene,
- če pri uporabniku nastanejo okoliščine iz 9. člena tega odloka,
- če uporabnik ne izpolnjuje obveznosti določene v pogodbi o nadomestilu za uporabo simbola,
- če uporabnik ne skrbi za primeren izgled simbola,
- če uporabnik ne upošteva drugih pogojev določenih v sklepu o dovolitvi uporabe simbola.

III. GRB

13. člen

Grb sestavljata razpoznavni slikovni znak Občine Medvode in ščitno polje. Njegovo podobo podrobneje določa grafični priročnik.

Grb se uporablja:

- na žigu,
- v dopisnem papirju,
- pomembnih listinah,
- drugih dokumentih.

Likovna podoba grba je v pisarni župana, v sejni sobi občinskega sveta, v poročni dvorani in na pročelju občinske stavbe.

Gradivo izdelave grba ni predpisano, popolnoma pa je potrebno upoštevati določila v grafičnem priročniku.

IV. ZASTAVA

14. člen

Zastava Občine Medvode je pravokotne pokončne oblike. Na njej je upodobljen znak z logotipom v zgornji četrtini pravokotnika. V ostalih treh četrtinah je upodobljen povečan izsek prepleta na znaku.

Zastava je stalno izobešena povsod tam, kjer je postavljen tudi občinski grb.

15. člen

Zastava se izobeša v počastitev:

- občinskega praznika,
- pri državnih praznikih skupaj z državno zastavo,
- tradicionalnih turističnih, kulturnih, športnih in drugih prireditvah,
- ob drugih priložnostih, ko tako odloči župan in o tem obvesti javnost.

V primerih iz prvega odstavka tega člena se zastava izobesi na zgradbah občinskih in krajevnih organov, na javnih občinskih zgradbah in na zgradbah zavodov in podjetij, katerih ustanovitelj je Občina Medvode.

Zastava se izobesi na dan žalovanja, ki ga določi župan, spuščena na pol droga.

Zastava se uporablja tudi v žalnih sprevedih skupaj z žalnim trakom.

V. PEČAT

16. člen

Obliko in velikost pečata določa grafični priročnik. Sestavlja ga grb in besedilo.

17. člen

Kadar Občina Medvode uporablja več pečatov z istim besedilom, morajo imeti drugi in vsi nadaljnji pečati v spodnjem delu zaporedno številko.

Oddelek za splošne pravne zadeve vodi posebno evidenco o pečatih Občine Medvode, ki jih uporablja ali hrani.

Za izdelavo pečatov, vodenje evidence in njihovo uničenje v Občini Medvode, se smiselno uporabljajo določila predpisov, ki urejajo ravnanje s pečati državnih organov v Republiki Sloveniji.

18. člen

Pečat Občine Medvode lahko uporabljajo le organi Občine Medvode. S pečatom se potrjuje verodostojnost občinskih aktov, dopisov in dokumentov.

VI. INSIGNIJE

19. člen

Insignije Občine Medvode so:

- županova ogrlica,
  - likovna podoba občinskega grba.
- Izdelavo insignij razpiše občinski svet s posebnim razpisom.

Obvezna sestavina županove ogrlice je občinski grb.

20. člen

Županove insignije se uporabljajo ob

- vseh slovesnih priložnostih,
- protokolarnih srečanjih,
- drugih za Občino Medvode pomembnih dogodkih.

Insignije se ne spreminjajo in so prenosljive s funkcijo. Županova ogrlica in originalni občinski grb se hranita v županovi pisarni.

VII. KAZENSKA DOLOČBA

21. člen

Z denarno kaznijo najmanj 150.000 SIT se kaznuje za prekršek pravna oseba:

1. če uporablja znak Občine Medvode brez dovoljenja,
2. če uporablja znak Občine Medvode v komercialne namene, pa ima dovoljenje le za uporabo v nekomercialne namene,
3. če uporablja zastavo Občine Medvode brez dovoljenja,
4. če zavaruje ali uporablja kot znamko, model oziroma vzorec za označevanje blaga ali storitev znak ali zastavo Občine Medvode ali njene sestavne dele.

Z denarno kaznijo najmanj 150.000 SIT se kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

Z denarno kaznijo najmanj 15.000 SIT se kaznuje fizična oseba:

1. če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena,
2. če uniči, poškoduje, odstrani ali odtuji iz javnega mesta grb ali zastavo Občine Medvode.

Višino denarne kazni določi občinski svet vsako leto s posebnim odlokom.

VIII. PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

22. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 1205/97

Medvode, dne 20. maja 1997.

Predsednik
Občinskega sveta
občine Medvode
Mitja Ljubeljšek l. r.

1942.

Na podlagi četrtega odstavka 2. člena in 17. člena statuta Občine Medvode (Uradni list RS, št. 34/95 in 47/95), je Občinski svet občine Medvode na 29. seji dne 20. 5. 1997 sprejel

ODLOK**o določitvi občinskega praznika Občine Medvode**

1. člen

Praznik Občine Medvode je 6. julij.

2. člen

6. julija 1845 se je v Zavrhu rodil Jakob Aljaž.

3. člen

Prvi občinski praznik iz 1. člena tega odloka bo Občina Medvode praznovala leta 1997.

4. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 1206/97

Medvode, dne 20. maja 1997.

Predsednik
Občinskega sveta
občine Medvode
Mitja Ljubeljsek l. r.

MEŽICA**1943.**

Na podlagi 7., 12. in 20. člena pravilnika o enotni metodologiji za izračun prometne vrednosti stanovanjskih hiš in stanovanj ter drugih nepremičnin (Uradni list SRS, št. 8/87), 5. člena zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o stavbnih zemljiščih (Uradni list SRS, št. 33/89) in 9. člena statuta Občine Mežica (MUV, št. 7/95) je Občinski svet občine Mežica na seji dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P

o povprečni gradbeni ceni, povprečnih stroških komunalnega urejanja stavbnih zemljišč in osnovni ceni stavbnega zemljišča v Občini Mežica

1. člen

Ta odlok določa povprečno gradbeno ceno koristne stanovanjske površine v družbeni gradnji, povprečne stroške komunalnega urejanja stavbnih zemljišč ter osnovno ceno stavbnega zemljišča, za določitev prometne vrednosti stanovanjskih hiš, stanovanj in drugih nepremičnin v letu 1997.

2. člen

Gradbena cena za m² koristne stanovanjske površine v družbeni gradnji brez cene zemljišča in brez stroškov komunalnega urejanja stavbnega zemljišča znaša na dan 31. 12. 1996 92.000 SIT.

3. člen

Stroški komunalnega urejanja stavbnih zemljišč za III. kategorijo opremljenosti pri 2. skupini gostote poselitve znašajo:

- za individualno komunalno rabo 4.000 SIT/m²,
- za kolektivno komunalno rabo 5.800 SIT/m².

4. člen

Osnovna cena za m² stavbnega zemljišča se določi po območjih, v odstotkih od povprečne gradbene cene koristne stanovanjske površine kot je navedeno v 2. členu tega sklepa:

I. A območje	
– Centralni del mesta Mežica	2,5% – 4,0%
I. območje – Ožje območje mesta Mežica razen zemljišč opredeljenih v I. A območju	2,0% – 3,5%
II. območje – Širše območje mesta Mežica	1,5% – 3,0%
III. območje – Obrobna naselja naselbinskega jedra Mežica	1,0% – 2,5%

IV. območje – V ostalem območju občine opredeljena stavbna zemljišča in zemljišča, ki bodo z urbanističnimi akti določena kot stavbna zemljišča

0,5% – 1,5%

I.O.C. območje

– Industrijske in obrtne cone

1,0% – 3,5%

Območja so detaljno razvidna iz grafične priloge "Območje stavbnih zemljišč v Občini Mežica". Meje posameznih območij so vrisane v PKN-5 in TTN-5.

Kriterij vrednotenja v 4. člen navedenih razponov v posameznih območjih so obrazloženi v tekstualnem delu dokumentacije: "Območje stavbnih zemljišč v Občini Mežica".

5. člen

Podane cene za m² stanovanjske površine in komunalne opremljenosti se valorizirajo z indeksom porasta cen, ki ga objavlja Gospodarska zbornica Republike Slovenije – sekcija gradbeništva in IGM Slovenije. Vrednost zemljišča se valorizira z indeksom cen ne drobno v Republiki Sloveniji, ki ga objavlja Zavod za statistiko Republike Slovenije.

6. člen

Z dnem, ko začne veljati ta sklep preneha veljati odlok o povprečni gradbeni ceni in povprečnih stroških komunalnega urejanja stavbnih zemljišč v Občini Mežica za leto 1996 (Uradni list RS, št. 39/96).

7. člen

Ta sklep začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 353-7/97

Mežica, dne 22. maja 1997.

Podpredsednik
Občinskega sveta
občine Mežica
Zoran Mlakar l. r.

1944.

Na podlagi 50. člena zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 80/94) in 16. člena statuta Občine Mežica (MUV, št. 7/95) je Občinski svet občine Mežica na seji dne 22. 5. 1997 sprejel

S K L E P

I

Vrednost točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča na območju Občine Mežica v letu 1996 znaša 0,049 SIT.

II

Ta sklep začne veljati z dnem objave, uporablja pa se od 1. januarja 1997.

Št. 466-2/97

Mežica, dne 22. maja 1997.

Podpredsednik
Občinskega sveta
občine Mežica
Zoran Mlakar l. r.

POSTOJNA**1945.**

Na podlagi 43. člena zakona o urejanju naselij in drugih posegov v prostor (Uradni list SRS, št. 18/84, 37/85, 29/86, 43/89 in Uradni list RS, št. 26/90, 18/93, 47/93 in 71/93), 16. in 99. člena statuta Občine Postojna (Uradni list RS, št. 1/96) je Občinski svet občine Postojna na 20. seji dne 23. 4. 1997 sprejel

O D L O K**o spremembah in dopolnitvah zazidalnega načrta Ovčje staje Postojna****1. člen**

S tem odlokom se sprejme sprememba in dopolnitev zazidalnega načrta za območje stanovanjske gradnje "Ovčje staje" v Postojni (Uradne objave, št. 42/87, 1/89, Uradni list RS, št. 54/93), ki jo je izdelal Investburo Koper d.d., št. dokumentacije 95/47.

2. člen

Spremeni se drugi odstavek 2. člena odloka o zazidalnem načrtu za območje stanovanjske gradnje "Ovčje staje" v Postojni (Uradne objave, št. 1/89), ki se z upoštevanjem odloka o dopolnitvi odloka o spremembi zazidalnega načrta za območje stanovanjske gradnje "Ovčje staje" v Postojni (Uradni list RS, št. 54/93) glasi:

"Pri izgradnji in urejanju območja je opredeljena velikost ureditvenega območja 132.000 m² – od tega:

- individualni stanovanjski objekti 26.310 m²,
- individualni stanovanjski objekti z obrtnimi delavnici ali stanovanjski objekti z možnostjo spremembe namembnosti pritličja za poslovne dejavnosti 9.582 m²,
- vrstne hiše 6.350 m²,
- skladiščni objekti 15.560 m²,
- ceste 17.884 m²,
- pešpoti 7.350 m²,
- druge javne površine, zelene površine, otr. igrišča... 42.586 m²."

3. člen

Črta se točka e) 4. člena odloka o zazidalnem načrtu za območje stanovanjske gradnje "Ovčje staje" v Postojni (Uradne objave, št. 42/87).

4. člen

V 10. členu poglavja III. Rešitve prometne in komunalne infrastrukture – odlok o zazidalnem načrtu za območje stanovanjske gradnje Ovčje staje Postojna (Uradne objave, št. 42/87), se doda stavek, ki se glasi:

"Na vzhodnem robu območja ob Ulici IX. korpusa je predviden niz treh garažnih objektov."

5. člen

Ostala določila odloka ostanejo nespremenjena.

6. člen

Ta odlok začne veljati z dnem objave v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 06100/0001/97

Postojna, dne 23. aprila 1997.

Podpredsednik
Občinskega sveta
občine Postojna
Vojko Bauman l. r.

1946.

Na podlagi 82. člena zakona o urejanju naselij in drugih posegov v prostor (Uradni list SRS, št. 18/84, 37/85, 29/86, 43/89 in Uradni list RS, št. 26/90, 18/93, 47/93, 71/93), 16. in 98. člena statuta Občine Postojna (Uradni list RS, št. 1/96) je Očinski svet občine Postojna na 20. seji dne 23. 4. 1997 sprejel

O D L O K**o uskladitvi zazidalnih načrtov in urbanističnega reda s srednjeročnim planom Občine Postojna za obdobje 1986–1990****1. člen**

S tem odlokom Občinski svet občine Postojna ugotavlja, kateri deli zazidalnih načrtov in urbanističnega reda za območje Občine Postojna so v nasprotju s sprejetim srednjeročnim planom Občine Postojna za obdobje 1986–1990 (Uradne objave, št. 15/87, Uradni list RS, št. 30/95, 4/97) – v nadaljnjem besedilu: srednjeročni plan.

2. člen

Zazidalna načrta, ki sta bila sprejeta z:

– odlokom o zazidalnem načrtu stanovanjske soseske Kremenca II, Postojna (Uradne objave, št. 4/73, 7/74 in 23/89) in z

– odlokom o zazidalnem načrtu industrijsko-obrtnice v Postojni (Uradne objave, št. 15/70) ne veljata v tistem delu, za katerega bo po urbanistični zasnovi naselja Postojna (dolgoročni plan Občine Postojna za obdobje 1986–2000 – Uradni list SRS, št. 8/89 in Uradni list RS, št. 25/93, 30/95, 4/97) oziroma njenih prostorsko-planskih celotah izdelan poseben zazidalni načrt in v tistem delu, kjer je obseg pozidave zmanjšan in so ta zemljišča namenjena trajni kmetijski rabi.

3. člen

Urbanistični red v Občini Postojna (Uradne objave, št. 34/81) ne velja v vseh tistih delih, kjer je obseg pozidave po dolgoročnem planu Občine Postojna za obdobje 1986–2000 (Uradni list SRS, št. 8/89 in Uradni list RS, št. 25/93, 30/95, 4/97) zmanjšan, kar je detajlno razvidno iz grafičnih prilog.

4. člen

Vsi drugi zazidalni načrti, ki jih je z odloki sprejela Skupščina občine Postojna so usklajeni s srednjeročnim planom Občine Postojna za obdobje 1986–1990 in se lahko izvajajo na način in v obsegu, kot so bili sprejeti.

5. člen

Sestavni del tega odloka so:

– grafični del dolgoročnega plana Občine Postojna za obdobje 1986–2000 in urbanistične zasnove naselja Postojna (Uradni list SRS, št. 8/89 in Uradni list RS, št. 25/93, 30/95, 4/97);

– grafični del srednjeročnega plana Občine Postojna za obdobje 1986–1990 (Uradne objave, št. 15/87, Uradni list RS, št. 30/95, 4/97).

6. člen

Z dnem uveljavitve tega odloka preneha veljati odlok o uskladitvi zazidalnih načrtov in urbanističnega reda z družbenim planom Občine Postojna za obdobje 1986–1990 (Uradne objave, št. 5/87).

7. člen		Stran
Ta odlok začne veljati z dnem objave v Uradnem listu RS.		
Št. 06100/0001/97		
Postojna, dne 23. aprila 1997.		
Podpredsednik Občinskega sveta občine Postojna Vojko Bauman l. r.		
VSEBINA		
USTAVNO SODIŠČE		
1911.	Odločba o razveljavitvi dela besedila v prvem odstavku 122. člena zakona o indistrijski lastnini in odločba o ugotovitvi skladnosti drugega in četrtega odstavka 122. člena istega zakona z ustavo	Stran 3005
1912.	Odločba o ugotovitvi, da zakon o poravnavanju davkov in prispevkov javnega podjetja Slovenske železnice Ljubljana v delu, ki se nanaša na odložitve plačila prispevkov za obvezno zdravstveno zavarovanje, ni v neskladju z ustavo	3009
1913.	Odločba o oceni ustavnosti vprašanja, vsebovanega v zahtevi za razpis predhodnega zakonodajnega referenduma o spremembah in dopolnitvah zakona o denacionalizaciji	3011
DRUGI DRŽAVNI ORGANI IN ORGANIZACIJE		
1914.	Sklep o potrditvi učbenika RAČUNAMO DO 1 000 000	3019
1915.	Sklep o potrditvi delovnega zvezka VAJE IN NALOGE IZ SLOVENSKEGA JEZIKA ZA 8. RAZRED	3019
1916.	Sklep o potrditvi učbenika DU UND DEUTSCH 1 – TEXTBUCH	3019
1917.	Sklep o potrditvi delovnega zvezka DU UND DEUTSCH 1 – TRAININGSBUCH	3020
1918.	Sklep o potrditvi učbenika MOMENT MAL	3020
1919.	Sklep o potrditvi učbenika THEMEN NEU, Kursbuch 1	3020
1920.	Sklep o potrditvi delovnega zvezka THEMEN NEU, Arbeitsbuch 1	3020
1921.	Sklep o potrditvi učbenika THEMEN NEU, Kursbuch 2	3021
1922.	Sklep o potrditvi delovnega zvezka THEMEN NEU, Arbeitsbuch 2	3021
1923.	Sklep o potrditvi učbenika THEMEN NEU, Kursbuch 3	3021
1924.	Sklep o potrditvi delovnega zvezka THEMEN NEU, Arbeitsbuch 3	3021
1925.	Sklep o potrditvi učnega sredstva MOJE PRVE ŠKOLJKE IN POLŽI	3022
1926.	Sklep o potrditvi učnega sredstva SPOZNAVANJE NARAVE 5, DELOVNI LISTI	3022
1927.	Sklep o potrditvi učnega sredstva BIOLOGIJA 7, NAŠE TELO, DELOVNI LISTI	3022
1928.	Sklep o potrditvi učnega sredstva BIOLOGIJA 8, DELOVNI LISTI	3022
1929.	Sklep o potrditvi učnega sredstva ALI SREDIŠČE DRŽI?, Uvod v zahodno filozofijo	3023
1930.	Sklep o potrditvi učnega sredstva KNJIŽEVNOST, PRIROČNIK Z VAJAMI	3023
1931.	Sklep o potrditvi učnega sredstva LUTKE NA PALICI	3023
1932.	Sklep o potrditvi učnega sredstva LUTKE NA NITKAH	3023
1933.	Sklep o potrditvi učnega sredstva ROČNE LUTKE	3024
1934.	Sklep o potrditvi učnega sredstva PLOSKE LUTKE	3024
OBČINE		
1935.	Odlok o spremembi odloka o ureditvenem načrtu za območja urejanja VR 7/1-1, VR 7/1-2 in VR 3/4 Bokalce (Ljubljana)	3024
1936.	Odlok o ureditvi avtobusnih postajališč na območju Občine Gornji Petrovci	3025
1937.	Odlok o spremembah in dopolnitvah odloka o ustanovitvi javnega zavoda Valvasorjeva knjižnica Krško, p.o.	3027
1938.	Odlok o določitvi in uporabi turističnega znaka Občine Krško	3028
1939.	Statut Krajevne skupnosti Kuzma	3029
1940.	Sklep o razpisu referenduma o uvedbi krajevnega samoprispevka za območje Krajevne skupnosti Ljutomer	3034
1941.	Odlok o uporabi razpoznavnega slikovnega znaka, grba, zastave, insignij, pečata ter njihovih aplikacij Občine Medvode	3035
1942.	Odlok o določitvi občinskega praznika Občine Medvode	3037
1943.	Sklep o povprečni gradbeni ceni, povprečnih stroških komunalnega urejanja stavbnih zemljišč in osnovni ceni stavbnega zemljišča v Občini Mežica	3038
1944.	Sklep o vrednosti točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča na območju Občine Mežica v letu 1996	3038
1945.	Odlok o spremembah in dopolnitvah zazidalnega načrta Ovčje staje Postojna	3039
1946.	Odlok o uskladitvi zazidalnih načrtov in urbanističnega reda s srednjeročnim planom Občine Postojna za obdobje 1986–1990	3039
MEDNARODNE POGODBE		
31.	Akt o nasledstvu sporazumov nekdanje Jugoslavije s Kanado, ki naj ostanejo v veljavi med Republiko Slovenijo in Kanado (BCANSN,J)	477
32.	Zakon o ratifikaciji Konvencije o prepovedi razvoja, proizvodnje, kopičenja zalog in uporabe kemičnega orožja ter o njegovem uničenju (MPKO)	479
33.	Uredba o ratifikaciji Memoranduma o dogovoru glede razvoja prometnega omrežja, ki povezuje Hrvaško, Madžarsko, Italijo, Slovaško, Slovenijo in Ukrajino	590
34.	Uredba o ratifikaciji Protokola o sodelovanju Vlade Republike Slovenije in Vlade Republike Hrvaške na področju izobraževanja v šolskih letih 1996/97 in 1997/98	595